

လက်ကံဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း

ပညာပါရမီဆရာတော်
ဦးဉာဏဝရ

သာသနာ-၂၅၆၁

ကောဇာ-၁၃၇၉

ခရစ်-၂၀၁၇

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၉၉၉၉၉၉၉၉၉၉၉

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်အေးမော်(၀၀၂၆၀)

ဂုဏ်သီရိပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်-၅၂/၇၄၊ လမ်း၃၀၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၉ ၅၀၀၂၅၇၅ ၊ ၀၉ ၄၄၅၀၀၂၅၇၅

၀၉ ၇၉၅၀၀၂၅၇၅

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစိုးတင့် (ရွှေပြည်သာစာပေ)

ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ်နှင့် အုပ်ရေ

၂၀၁၇-ပထမအကြိမ်၊ ၁၀၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

ဓမ္မဒါန

မာတိကာ

၁။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁)	၁
၂။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၂)	၇
၃။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၃)	၁၁
၄။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၄)	၁၉
၅။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၅)	၂၃
၆။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၆)	၃၃
၇။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၇)	၃၇
၈။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၈)	၄၇
၉။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၉)	၅၃
၁၀။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၀)	၆၁
၁၁။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၁)	၆၇
၁၂။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၂)	၇၇
၁၃။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၃)	၈၉
၁၄။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၄)	၉၇
၁၅။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၅)	၁၀၅
၁၆။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၆)	၁၁၅
၁၇။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၇)	၁၃၅
၁၈။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၈)	၁၅၁
၁၉။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၁၉)	၁၅၉
၂၀။ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်း (အပိုင်း-၂၀)	၁၆၅

စာရေးသူ ၏
ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊ ထားဝယ်တွင်
မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဆယ်နှစ်သားအရွယ်တွင်
ရှင်သာမဏေပြုကာ၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်၌ ရဟန်းဖြစ်ခဲ့၊
၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် သာသနဓဇဓမ္မာစရိယဘွဲ့ကိုရရှိကာ၊
၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် KELANIYA UNIVERSITY မှ M.A ဘွဲ့နှင့်
၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် Diploma in Business Management (Singapore)၊
၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် Advanced Diploma in Business Management
(Singapore) တို့ကို ရရှိခဲ့။

အမှာစာ

သီရိလင်္ကာဆိုတာ အိပ်မက်ထဲကနတ်သမီးတစ်ပါးလိုပါပဲ။ ဗုဒ္ဓစာပေ စသင်ရတော့ ဆရာတော်များက စာပေသင်ကြားပေးရင်း ပုံပြင်ဆန်ဆန် သီရိလင်္ကာအကြောင်းလေးတွေ ထည့်ထည့်ပြောတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲမက်ခဲ့ရသည်လေ။ စာပေများကို ကိုယ်တိုင်လေ့လာရပြန်တော့ အားကျစရာ အမြောက်အမြားတွေ့ရပြန်ရော။

ဗုဒ္ဓဟောကြား မြတ်တရားဖြစ်တဲ့ ပါဠိတော်ကို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုတာ ရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသရေး အဋ္ဌကထာတွေဆိုတာ သီရိလင်္ကာ၊ အနုရာဇပူရမြို့ရှိ လောဟပါသာဒပြာသာဒ်မှာ ရေးခဲ့သည်တဲ့။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသား ရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသဟာလဲ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကို ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောနဲ့ဖြတ်ပြီး သီရိလင်္ကာကို သွားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကိုယ်တိုင်ရောက် ချင်စိတ်က ဖြစ်လာပြန်ရော။ ဒါပေမယ့် ငယ်ရွယ်ပြီး မပြည့်စုံတဲ့ ငါ့လိုလူက ရောက်ဖို့လွယ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာပြန်တော့ စိတ်အားငယ်ရပြန်ပေါ့။ ဟိုစာပေဖတ် ဒီစာပေဖတ်နဲ့ သီရိလင်္ကာအကြောင်းလေးတွေ ပြန်လည်တီးခေါက်မိပြန်တော့ သီရိလင်္ကာအိပ်မက်က ပြန်လည်နိုးထလာပြန်ပါတယ်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ ဓမ္မာစရိယတန်းကို စတင်လေ့လာခွင့်ရတော့ ကိုးတိုင်း ကိုးဌာန သာသနာပြုခရီးစဉ်မှာ အသောကမင်းကြီးရဲ့သားတော် ရှင်မဟိန္ဒနဲ့ သမီးတော် သံဃမိတ္တာတို့ သာသနာပြုကြွကြွတာ သီရိလင်္ကာရယ်လို့ သိရပြန်

တော့ တွေးရင်းကြည်ညိုမိရော။ ဒဿင်္ဂီရိနဲ့ မယ်သီတာအကြောင်းလေးတွေ နဲ့ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ လင်္ကာဒီပအကြောင်း (သီရိလင်္ကာ) သိရပြန်တော့ ကြိတ်ပြီး ရောက်ဖူးချင်ပြန်ပါတယ်။ ဈာန်ပုံရဟန်း၊ ရဟန္တာအပေါင်း၊ သာသနာအကြောင်း၊ အချစ်အကြောင်းတွေနဲ့ ထုံမွမ်းထားတဲ့ သီရိလင်္ကာအကြောင်းတွေဟာ သွေး သားနဲ့အတူ ကိုယ်ထဲမှာ စီးဆင်းနေရော။ အားကျစရာ၊ အတုယူစရာ၊ လွမ်း စရာများနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ သီရိလင်္ကာ။ တစ်နေ့နေ့တော့ . . . ။ တခါတလေမှာ အိပ်မက်တွေဟာ လက်တွေ့ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။

၂၀၀၅ ခုနှစ် မဂဓတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်နေဆဲကာလ ပတ္တနား မြန်မာကျောင်းအလည်သွားတော့ သြစတြေးလျ (Australia) မှာ သီတင်းသုံးနေ တဲ့ ဆရာတော်ကြီး ဦးဓမ္မာစာရကို ဖူးတွေ့ရပါတယ်။ တစ်မနက် . . . အရုဏ်ဆွမ်းစားနေကြပါတယ်။ ဆွမ်းဝိုင်းမှာ မထင်မှတ်တာတွေကြုံရဖို့ အကြောင်းဖန်လာပါတယ်။

ဆွမ်းဝိုင်းမှာ အောက်စဖို့ဒ်ဆရာတော်လို့ လူသိများတဲ့ ဦးဓမ္မသာမိလဲ ပါပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးဓမ္မာစာရက ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း စပ်မိစပ်ရာပြောရင်းနဲ့ ဦးဓမ္မသာမိကို မေးပါတယ်။ ဘယ်မှာ ကျောင်းတွေ တက်ခဲ့ ဖူးလဲပေါ့။ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်မတက်ခင် သီရိလင်္ကာမှာ တက်ခဲ့ဖူးကြောင်း အင်္ဂလိပ်စာအတွက် သင့်တော်တဲ့နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်သလို စာပေအရလဲ အားကျ စရာနိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတော့ ဆရာတော်ကြီး ဦးဓမ္မာစာရက ဆက်မိန့်ပါတယ်။ ဦးဉာဏဝရ မသွားချင်ဘူးလားတဲ့။ တက်နေဆဲ မဂဓ တက္ကသိုလ်ကိုတောင် မေ့သွားတယ်လို့ ပြောရင်လွန်မလားမပြောတတ်။

ငယ်ငယ်က မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်နတ်သမီး သီရိလင်္ကာကို မသွားချင် ဘူးလားလို့ မေးတာကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတော့ အားလုံးမေ့သွား ပါတယ်။ သွားချင်စိတ်ကလဲ တဖွားဖွားဆိုတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဆရာတော်ဘုရား . . . တပည့်တော် သွားချင်ပါတယ်ဘုရားလို့ ဖြေမိပြီးသား

ဖြစ်ရော။ ဒါဆို လေယာဉ်လက်မှတ်ယူ ကျောင်းသွားတက်လေတဲ့။ ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ပေးချက်။ ကျောင်းတက်စရိတ်၊ နေစရိတ်၊ လေယာဉ်စရိတ်အပါအဝင် လိုအပ်တာအားလုံးကို ဆရာတော်ကြီးဦးဓမ္မာစာရက တာဝန်ယူလိုက်ပါတယ်။

သီရိ လင်္ကာနိုင်ငံမှာ အလွယ်တကူနေနိုင် ကျောင်းတက်နိုင်အောင်တော့ BHU (Banarus Hindu University) မှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ဆရာဦးဉာဏောက စီစဉ်ပေးပါတယ်။ လိုက်ပို့ပေးသူက ဒေါက်တာဦးမဏ္ဍလ(ပတ္တနားမြန်မာ ကျောင်း)ပေါ့။ ပတ္တနားကနေ မဒရပ်ထိ နှစ်ညအိပ်ခရီးကို ရထားနဲ့မနားတမ်း ခရီးနှင့်ခဲ့ရတာလား။ စိတ်ကူးနဲ့မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်လေး အကောင်အထည် ပေါ်တော့မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာရသည်ပေါ့။ ကူညီပေးခဲ့သူအားလုံးကို စိတ်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ကျေးဇူးတင်မိနေရဲ့။

စာပေထဲက သီရိလင်္ကာ၊ အိပ်မက်ထဲက သီရိလင်္ကာ၊ စိတ်ကူးထဲက သီရိလင်္ကာကို ရောက်ပါပြီ။ လေယာဉ်ကွင်းအထွက်မှာကို ကြီးမားတဲ့ ထိုင်တော်မူဘုရား ဆင်းတုတော်ကြီးက ထေရဝါဒကိုပိုင်နိုင်စွာ စောင့်ရှောက်ကာ ကိုးကွယ်နေကြောင်း ပြနေသယောင်။ လေယာဉ်ကွင်းမှ မကုဋ္ဌာရာမမြန်မာ ကျောင်း အသွားလမ်းမှာလဲ ရပ်ကွက်အလိုက် ဘယ်ဘာသာကိုကိုးကွယ်ကြောင်း သိရအောင် ဆိုင်ရာရုပ်တုတွေကို တည်ထားပေးထားတာကို သတိထားမိရဲ့။ သဘောကျစရာ သီရိလင်္ကာပါပဲ။

ကိုယ်တိုင်ကျောင်းတက်၊ ကိုယ်တိုင်နေခဲ့၊ ကိုယ်တိုင်ကြံ့ခွဲရတဲ့ သီရိ လင်္ကာရဲ့ယဉ်ကျေးမှု၊ သာသနာကာကွယ်မှု၊ လူတွေကို အသိပေးမှုစတဲ့အရာ တွေကို ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်သူများကို သိစေချင်လိုက်တာ။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသား တွေ ဘာသာပေါင်းစုံ၊ လူများပေါင်းစုံနဲ့နေပြီး ထေရဝါဒကို ဘယ်လိုကာကွယ် နေတယ်ဆိုတာကို မြင်စေချင်လိုက်တာ။ သိစေချင်၊ မြင်စေချင်ပေမယ့် ဘယ်သူ ကိုများ ခေါ်ပြရမှာလဲ။ အတွေးနဲ့တိမ်ဝင်သွားတဲ့ စိတ်ကူးများ။

သီရိလင်္ကာမှာ သုံးနှစ်တိတိနေခဲ့တော့ သူတို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့၊ ဘာသာ

ကာကွယ်အသိပေးမှုများကို သိပ်သဘောကျခဲ့တာရယ်။ သီရိလင်္ကာအနွံ ဘုရား ဖူးရင်း လေ့လာရေးသွားရတော့ စာပေထဲကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီးခံစားနေရသလို။ သာယာတဲ့သီရိလင်္ကာ၊ အတုယူစရာ သီရိလင်္ကာ။ စွယ်တော်ရှိတဲ့ ကနွီကျောင်း မှာ လနဲ့ချီနေပြီး စာသွားကျက်ရတော့ ကနွီရှိစွယ်တော်ကို ပိုဖူးခွင့်ရပြန်တာပေါ့။ ကနွီမြန်မာကျောင်းဆရာတော်ဦးအာစိဏ္ဏကိုလဲ အထူးကျေးဇူးတင်မိတယ်။

သီရိလင်္ကာနေစဉ်ကာလအတွင်း မြို့များစွာ နေရာများစွာ သွားခွင့်ရ တဲ့အတွက် ကျေနပ်မိတာအမှန်။ တစ်နေ့ကျရင် တို့မြန်မာတွေကိုလဲ သာသနာ ချစ်တတ်အောင် အသိတွေပေးဦးမှဆိုတဲ့အသိလေးက သန္ဓေတည်ခဲ့တယ်။ သူတို့က Sunday School နဲ့ သာသနာကို လူတွေရဲ့အသိထဲ မသိမသာ ထည့် ပေးနေတာလေ။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် အတုယူစရာစစ်စစ်ရယ်။ လက်တွေ့မပါ တဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ရူးခဲ့ရတယ်။

သီရိလင်္ကာပမှာ သဘောကျစရာတွေ အမြောက်အမြားထဲက သဘော အကျဆုံးတွေကတော့ ကနွီမြို့မှာရှိတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ စွယ်တော်ဖူးရတာ။ သိပ် ငြိမ်းချမ်းတာပဲ။ ဆိတ်ငြိမ်မှုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံထားတော့ ဖူးရတာ စိတ်ထဲမဝ။ ကိုယ်ယုံကြည်ရတဲ့ သာသနာ့ဖခင်ကြီးရဲ့စွယ်တော် မျက်စိရှေ့မှာ အထင်အရှားရှိနေတာကိုက သာသနာကို ပိုမိုယုံကြည်စေပါတယ်။ ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းမြို့တော် အနုရာဓပူရ။ သာသနာ့အမွေအနှစ်တွေ အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ်ရှိနေတဲ့ နေရာပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘုရား သစ္စာတရားကို ထိုးထွင်းသိမြင် ခဲ့ရတဲ့ ဗောဓိပင်ကို ဖူးရတာဟာလဲ ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးကို ပိုင် ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်သလို ခံစားရပြန်ပါတယ်။ ဒါ့တင်လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါ။

ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ ဓာတ်တော်အများဆုံးတည်ရှိရာ၊ ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန်မစံမီ ဓာတ်တော်အားလုံး ပေါင်းစုရာဖြစ်တဲ့ မဟာစေတီတော်ကြီးကို ဖူးရတာဟာလဲ ဖရဏာပီတိ ဝွမ်းဆီထိရသည့်အဖြစ်။ ဗုဒ္ဓစာပေမှာ နေရာယူထားတဲ့ မဟာဝိဟာ ရကျောင်းတော်ကြီးအတွင်းမှာ သာသနာ့အမွေအနှစ်တွေထဲက ထူးခြားတဲ့

ကျောင်းတော်ကတော့ လောပါသာဒပြာသာဒ်။ အဲဒီပြာသာဒ်မှာ စတုတ္ထ သံဂါယနာတင်တုန်းက သီဟိုဠ်စာ(Sinhala Language)နဲ့ ပေထက် အက္ခရာ တင်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓစာပေများကို သတ္တဝါတွေ အလွယ်တကူလေ့လာနိုင်စေဖို့ ရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသက မာဂဓဘာသာနဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံလုံးကို ပြန်ရေးခဲ့တာ။

ဒါ့တင်လားဆိုတော့ ဒဿင်္ဂီရီရဲ့ ပုံပြင်လွှမ်းမိုးခဲ့တဲ့မြို့တော်ဟာ အနုရာဓဖြစ်နေလေတော့ စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်လွန်းတယ်လေ။ ပြောမကုန်တဲ့ အဖြစ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့နေရာတွေကို သာသနာကာကွယ်သူတွေကို ရောက်စေချင်၊ သိစေချင်စမ်းပါဘိ။ ရောက်စေချင်၊ သိစေချင်တဲ့စိတ်ရှိပေမယ့် စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့နဲ့ သီရိလင်္ကာအကြောင်းကို မှတ်တမ်းမတင်မိခဲ့။

ဆန္ဒသာရှိပါစေ တစ်နေ့ကျရင် ဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ ပါပဲ။ စင်္ကာပူနိုင်ငံရောက်ပြီး ပညာပါရမီအသင်းနဲ့ပူးပေါင်းကာ အဘိဓမ္မာ တရားတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းခွင့်ရလာတဲ့အချိန်မှာ သီရိလင်္ကာခရီးသွားဖို့ အကြောင်းဖန်လာပါတော့တယ်။ အကြောင်းဆိုတာ အကျိုးကိုဖြစ်စေတတ်တာမို့ ဒကာ၊ ဒကာမများနဲ့ သီရိလင်္ကာကို သွားခွင့်ရပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားရတာမို့ လိုက်ပါလာသူများကို သမိုင်းမှန်သိစေဖို့ ရှင်းပြရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သမိုင်းကို တိတိကျကျလေ့လာထားတာမဟုတ်တော့ ရှင်းပြတုန်း လွဲချော်တာလေးတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံရမှာပါ။

စင်္ကာပူပြန်ရောက်တော့ အရင်ကအတွေးတွေ ပြန်လည်ရှင်သန်ခွင့်ရတယ် ပြောရမယ်ထင်ပါတယ်။ ကိုယ်သိသလို အများကိုလဲ သိစေချင်တာမို့ လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားအကြောင်းကို မှတ်တမ်းလေးရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမိုင်းပြန်ရှာရတာပေါ့။ ပါးစပ်နဲ့ရှင်းပြတုန်းက မှားတာကို မှားတယ်နော်လို့ ပြောပြီး ပြန်ပြင်ရလွယ်သလောက် စာအနေနဲ့မှတ်တမ်းတင်ရင် အမှားပါလို့ မရပါဘူး။ တိကျမှုကို သေချာစေတာဟာ စာပေဖြစ်တာကြောင့် သမိုင်းခြေရာကို ပြန်ကောက်ရတော့တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ လင်္ကာဒီပခရီးသွားမှတ်တမ်းကို ခရီးသွားတုန်းက အဖြစ်အပျက် နဲ့ သမိုင်းအကြောင်းကို ပေါင်းစပ်ပြီး ရေးဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒီမှတ်တမ်းလေးဟာ သွားဖူးတဲ့သူတွေအတွက် အမှတ်တရများစုစည်းရာ ဖြစ်စေမှာဖြစ်သလို မရောက်ဖူးသေးသူများအတွက်တော့ သမိုင်းရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုကို ကြည့်နေသလို သစ်လွင်တဲ့ခံစားမှုကို စွဲကျန်ရစ်အောင် ဖန်တီးပေးမှာပါ။ အရင်ကမက်ခဲ့ဖူး တဲ့ အိပ်မက်လေးကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရတော့ ကျေနပ်နေ မိတာအမှန်။ တိတ်တခိုးမက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို အားလုံးကို သိစေခွင့်ရ တော့ ပီတိက အတိုင်းအထက်အလွန်ပေါ့။ ပီတိကို ကိုယ်တိုင်ခံစားရတဲ့အတွက် ပီတိရဲ့အရသာဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သိနေသလို လင်္ကာဒီပခရီးသွား မှတ်တမ်းကို မြည်းစမ်းခွင့်ရသူများအားလုံး ကာယကံရှင် နဲ့ထပ်တူ ပီတိကို ခံစားရမယ်ဆိုတာ အသေအချာပါပဲ။ ပီတိရဲ့အရသာကိုသိဖို့ ခဏလောက် မြည်းစမ်းလိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

ပညာပါရမီဆရာတော် ဦးဉာဏဝရ

ပညာပါရမီကျောင်း

စင်္ကာပူ

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”

(သီရိလင်္ကာခရီး ၁၉.၀၃.၂၀၁၆ စနေနေ့)

အပိုင်း (၁)

ကမ္ဘာမှာ ထေရဝါဒ အထွန်းကားဆုံး ငါးနိုင်ငံ ရှိပါတယ်။ မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယားနဲ့ သီရိလင်္ကာတို့ပါ။ တတိယသံဂါယနာတင်ပြီးနောက် ကိုးတိုင်း ကိုးဌာန သာသနာပြုစေလွှတ်လို့ ထေရဝါဒသာသနာ အိုင်မာဆုံးနဲ့ ဗုဒ္ဓစာပေများကို ပြန့်ပွားအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တဲ့နိုင်ငံကတော့ သီရိလင်္ကာပါပဲ။

ကြားဖူးခဲ့တာကြာပြီဖြစ် ပေမယ့် အကြောင်းမဆုံတော့ မသွားဖြစ်သေးဘူးပေါ့။ အခုတော့ အကြောင်းလဲဆုံ၊ အချိန်လဲရ၊ စိတ်ကလဲထက်သန်နေတာကြောင့် သီရိလင်္ကာဘုရားဖူး သွားကြမယ်ဆိုတဲ့သတင်းအသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရကတည်းက လိုက်ပါဖူးမျှော်ဖို့ စာရင်းပေးခဲ့တာ။ ပညာပါရမီ မိသားစုများဟာ အိန္ဒိယဘုရားဖူးလဲ သွားနေကျဆိုတော့ သီရိလင်္ကာခရီးစဉ်လဲ ချောမွေ့မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တာလဲပါတာပေါ့။

စာရင်းပေးတဲ့နေ့ကစလို့ သွားရမယ့်ခရီးအကြောင်း စိတ်ကူးရတာလဲ အမော။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်နဲ့ မဟာဗောဓိကို ဖူးချင်လှပေါ့။ ခရီးသွားရမယ့်နေ့ရက်က မရောက်သေး။ (၁၈. ၀၃. ၂၀၁၆) သောကြာနေ့၊ ည(၁၂:၃၀)မှ သွားရမှာဖြစ်ပေမယ့် မျှော်ရင်းနဲ့စိတ်မောလှပါပြီ။ သွားရမယ့်နေ့ရက်ရယ်

အမြန်သာ ရောက်လာပါစေတော့ ရယ်လို့ . . . ။

ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ သွားချင်တဲ့စိတ် ပြင်းပြရင် ဘယ်ဟာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ဟာ မတ်လ(၁၈)ရက် သောကြာနေ့။ အလုပ်ဆင်းရတယ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်ထက် ခရီးစဉ်က စိတ်ကိုလွှမ်းမိုးနေလေရဲ့။ မရောက်ဖူးသေးတဲ့နေရာအသစ်တစ်ခု သွားရမယ်ဆိုတော့လဲ စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်။

ဘုရားဖူးခရီးသွား ပညာပါရမီမိသားစုအားလုံး ည(၉:၀၀)နာရီ ချန်ဂီလေဆိပ်မှာ ဆုံမိကြပြီ။ အပေါ်အဖြူ အောက်အညို ပညာပါရမီအသင်း ဝတ်စုံတူညီနဲ့ပေါ့။ ပစ္စည်းများကို စုပေါင်းအပ်ကြပြီးနောက် အမှတ်တရစုပေါင်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြတယ်လေ။ သွားရမယ့်ခရီးက ဗုဒ္ဓသာသနာ အသက်ဆက်ပေးရာ သီရိလင်္ကာ။

ငြိမ်းချမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ Emirate လေယာဉ်ပေါ် အားလုံးရောက်နေကြပြီ ည(၁၂:၃၀) မှာ သီရိလင်္ကာဆီဦးတည်တဲ့ လေယာဉ်စထွက်ပြီ။ သီရိလင်္ကာမှာ စောင့်ကြိုနေမှာက ပညာပါရမီဆရာတော်။ ဘုရားဖူးသွားများ (၃၉)ယောက်ရှိပေမဲ့ ဆရာတော်က အရင်ရောက်နှင့်နေပြီးသားဖြစ်လို့ အခုတော့ (၃၈)ယောက်ပေါ့။

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ ကိုလံဘိုလေယာဉ်ကွင်းဆီ ဦးတည်ပျံသန်းနေတဲ့ လေယာဉ်ကြီး ဆင်းဖို့နီးလာလေလေ စိတ်ထဲကျေနပ်မိလေလေပါပဲ။ **စံတော်ဝင် အရိယာများ သီတင်းသုံးခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာများကို ရောက်ဖူးတော့မှာပါလားဆိုတဲ့အတွေးက စိတ်ကို နွေးထွေးစေပါတယ်။** လေယာဉ်ဆိုက်ပြီး ပစ္စည်းရွေးနဲ့ပဲ မတ်လ(၁၉)ရက် မနက်(၀၃:၀၀)နာရီနီးပါး ရှိပါရောလား။ အပြင်ရောက်တော့ ပညာပါရမီဆရာတော်က အဆင်သင့်စောင့်နေလေရဲ့။

လာကြို နေတဲ့ ဘုရားဖူးကားကြီးနဲ့ တည်းခိုမယ့် Euro Star Hotel ကိုသွားကြရပြီ။ ဟိုတယ်မှာ (၂)ယောက်တစ်ခန်း အတူနေကြပြီး ခဏတာ အနားယူကြပါတယ်။ **ကိုလံဘိုရှိ မကုဋ္ဌာရာမ မြန်မာကျောင်း**မှာ နေ့ဆွမ်း

ကပ်ရဦးမယ်လေ။

မနက် (၇)နာရီလောက် ဟိုတယ်မှာ မနက်စာ စားကြရတယ်။ သီရိလင်္ကာရဲ့ မနက်စာကို ပထမဆုံး မြည်းစမ်းမိခြင်းပေါ့။ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ထူးခြားတဲ့အစားအာရုံစားကြတဲ့ လူသားရဲ့ ဓလေ့ပဲလေ။ ထူးခြားမှုတစ်ခုက သီရိလင်္ကာကို စရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ မွေးနေ့ကျရောက်သူတစ်ယောက် ရှိပါရော။ ပညာပါရမီမိသားစုအားလုံးရဲ့ မနက်စာကို မွေးနေ့ရှင်မှ လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ မွေးနေ့ရှင်က မကြည်မေဦးပေါ့။ ခရီးအစရဲ့ အာဟာရကို လှူဒါန်းတဲ့အတွက် သံသရာခရီးသွားစဉ်အတွင်း မရှိဆိုတဲ့စကား မကြားရပါစေနဲ့လို့ ဆန္ဒပြုမိပါရဲ့။

မနက်စာစားပြီးတာနဲ့ **ကိုလံဘိုမြို့ရှိ မကုဋ္ဌာရာမမြန်မာကျောင်း** ဦးတည်သွားကြရပြီ။ ကားတွေ၊ သုံးဘီးတွေနဲ့ရှုပ်နေတဲ့ မြို့တွင်းလမ်းကိုကျော်ဖို့ မြို့ကျော်လမ်း ဖောက်ပေးထားတဲ့အတွက် သွားရတာ အဆင်ပြေလှပါတယ်။ ကမ်းခြေနားကပ်ဖောက်ထားတဲ့ ကားလမ်းက ကြည်နူးမှုများကို ပေးနိုင်စွမ်းရဲ့။ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအတွင်းမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်းသေးသေးလေးမှာ ကမ်းခြေအမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်ထားတာ အထူးအဆန်းတော့မဟုတ်ပါဘူးလေ။

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံမှာ ပညာသင်ကြားနေကြတဲ့ မြန်မာသံဃာတော်များ အရေအတွက်ဟာ အပါး(၄၀၀)နီးပါး ရှိပါသတဲ့။ တစ်နိုင်ငံလုံး နေရာအနှံ့မှာ သီတင်းသုံးကာ ပညာရှာဖွေနေကြတဲ့ သံဃာတော်အားလုံး ကြွရောက်နိုင်ပါ့မလား။ မကုဋ္ဌာရာမမြန်မာကျောင်းရောက်တော့ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်တွေ ဝိုင်းဝန်းယူကြပြီပေါ့။ သံဃာတော်များ အသုံးပြုတဲ့ ကုဋီ၊ လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ သန့်ရှင်းရေးကုသိုလ်တွေကို ဘုရားဖူးခရီးမစခင် ကြိုတင်ကုသိုလ်ယူကြလေရဲ့။ **သံသရာအဆက်ဆက်က မသန့်ရှင်းခဲ့တဲ့ ကိလေသာတွေကို သံဃာတော်များရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရင်း သန့်ရှင်းစေကြောင်းကို လုပ်ခဲ့ရပြီ။** သီရိလင်္ကာခရီးအစဟာ ကံကောင်းပေစွ။

နေ့ဆွမ်းအလှူခံကြွသံဃာတော်များ အပါး(၁၆၀)ကျော်ရှိသလို မြန်မာ

ပြည်မှ ပညာသင်ကြွနေကြတဲ့ သီလရှင်ဆရာလေးများလဲ ပါဝင်လေရဲ့။ မြန်မာ ဆွမ်းများကို အားရပါးရ ဘုဉ်းပေးနေကြတဲ့ သံဃာတော်များနဲ့ဆရာလေးများ ကိုကြည့်ပြီး ကြည်ညိုမိပြီ။ **အော် . . . မြန်မာပြည်သာသနာ တိုးတက် ရေးအတွက် အသိများကို ပြည်ပမှာ ပင်ပန်းစွာ လာရောက်ရှာဖွေနေ ကြတဲ့ သာသနာ့အာဇာနည်များပါပဲလား။**

ကြွရောက်လာတဲ့ သံဃာတော်များနဲ့ သီလရှင်ဆရာလေးများ ပညာ သင် ယူရာမှာ ကိလေသာကို လွယ်ကူစွာ တိုက်နိုင်စေဖို့ အထောက်အပံ့အနေနဲ့ တစ်ပါးလျှင် ကော်ဖီမစ်(၂)ထုတ်စီ လှူ ဒါန်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါဟာလဲ ပညာပါရမီမိသားစုများနဲ့ စင်္ကာပူရှိ သူတော်စင်များရဲ့ စေတနာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဆွမ်းအလှူနဲ့ ကော်ဖီမစ်အလှူပါပဲ။

နေ့ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးနောက် မကုဋ္ဌာရာမမြန်မာကျောင်းတော် ကြီးမှာ အသစ်ဆောက်လုပ်နေတဲ့ သိမ်အပါအဝင် (၇)ထပ်ဆွမ်းစားကျောင်း ဆောင်အတွက် စင်္ကာပူဒေါ်လာ ၃,၀၆၀ + သီရိလင်္ကာရူပီ ၃၅,၀၀၀ နဲ့ ဆွမ်း ပဒေသာပင်အတွက် စင်္ကာပူဒေါ်လာ ၂၀၀ + သီရိလင်္ကာရူပီ ၁၅,၀၀၀ လှူဒါန်းကာ ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာလဲ စင်္ကာပူရှိ သူတော်စင်များနဲ့ ပညာပါရမီမိသားစုများရဲ့စေတနာပါပဲ။

သာသနာရဲ့ဖခင် ဒေဝါနံပိယတိဿ၊ သာသနာဆက်ပေးသူ ဒုဋ္ဌ ဝါမနိမင်းကြီးများ ဆွမ်းနဲ့ကျောင်းအလှူများကို လှူဒါန်းရင်း သာသနာ့ ကျွန်ခံခဲ့သလို မိမိတို့ ပညာပါရမီမိသားစု ဘုရားဖူးများလဲ အလှူများ လုပ်ရင်း သာသနာ့ကျွန် လုပ်ခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး သားကျွန်၊ မယားကျွန်၊ ပစ္စည်းကျွန်၊ လူ့ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေ အမြောက်အမြားရှိခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ သာသနာ့ကျွန် လုပ်ခွင့်ရခဲ့တာ မို့ သံသရာအရေးမှ ခဏမျှ လွတ်ခွင့်ရပြီလေ။

မကုဋ္ဌာရာမကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော်များ၏တရားကို နာပြီးနောက် လုပ်ခဲ့သမျှ ကုသိုလ်အစုစုတို့ကို အမျှဝေခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီဘဝ

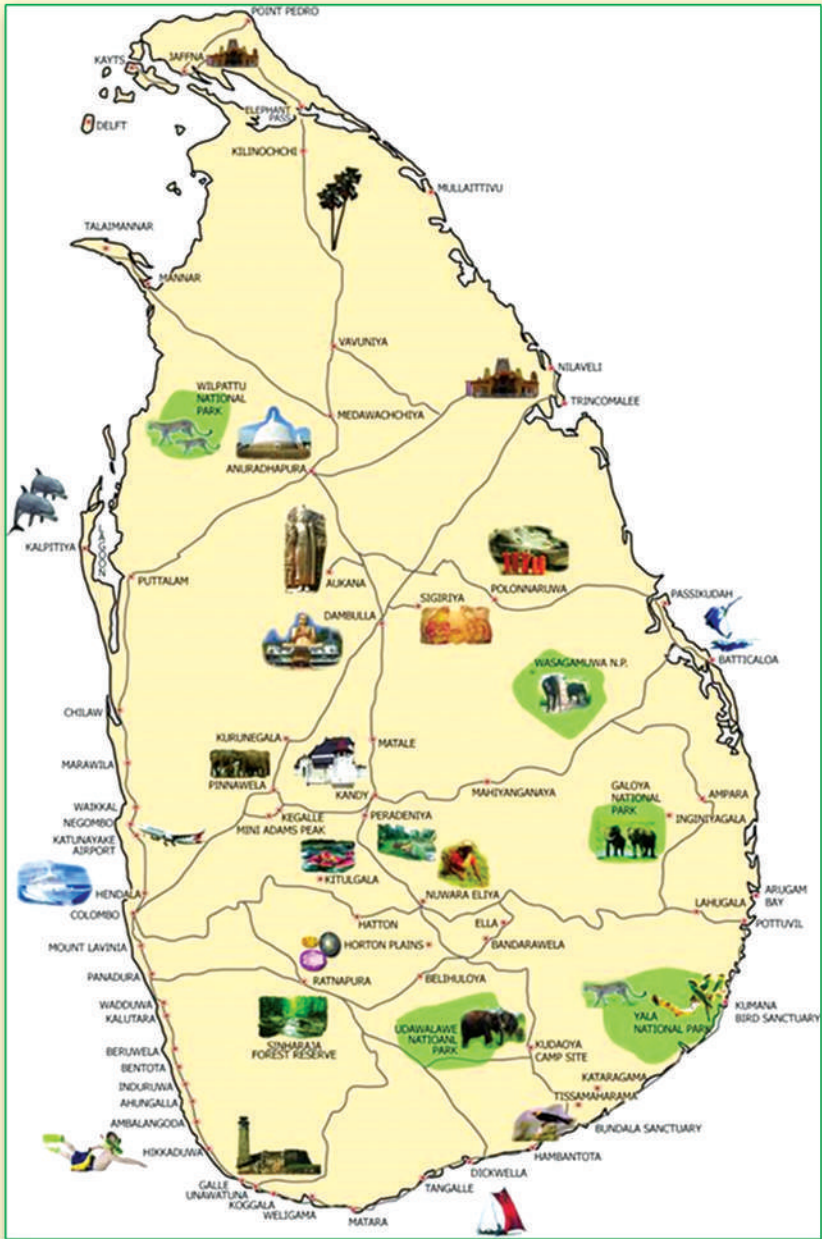

အတွက် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံမှာ အလှူကုသိုလ်ကို ပထမဆုံး အမျှဝေ၊
သာဓုခေါ်ခွင့်ရခဲ့တာမို့ ဘဝမှာ မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့လေပြီ။ သီရိလင်္ကာကို
ရောက်ရောက်ချင်းနေ့မှာပဲလုပ်ခဲ့ရတာမို့ သံသရာ၍ခဲ့ဦးမယ်ဆိုရင်
ဟောသူရှိလို့ တရားနာခွင့်ရမယ်ဆိုရင် တရားတော်ကို ပထမဆုံးနာ
ခွင့်ရတာ အသိကို အရင်ဆုံးရရပါစေ၏ရယ်လို့ . . . ။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ သီရိလင်္ကာမြေပုံ
- ၂။ ချန်ဂီလေဆိပ် အမှတ်တရ

သီရိလင်္ကာမြေပုံ

ချန်ဂီလေးဆိပ် အမှတ်တရ

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”

(သီရိလင်္ကာခရီး ၁၉.၀၃.၂၀၁၆ စနေနေ့)

အပိုင်း (၂)

သီဟိုဠ်အစ ဝိဇယ

ဘုရားမပွင့်မီကာလ ဝင်္ဂတိုင်းမှာ ဝင်္ဂမင်းကြီး နန်းတက်ပြီး နိုင်ငံအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေပါတယ်။ မိဖုရားက ကလိင်္ဂမင်းသမီး။ နှစ်ယောက်ပေါင်းဆုံခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေရလာလေပြီ။ ဗေဒင်ဆရာများက မွေးလာမယ့်မင်းသမီးလေးဟာ ခြင်္သေ့နဲ့ပေါင်းဆုံရလိမ့်မယ်လို့ မမွေးခင်ဟောခဲ့တဲ့ ဗေဒင်စကားကြောင့် မမွေးခင်ကတည်းက နာမည်ရသူက ကေသရီမင်းသမီး။ ခြင်္သေ့နဲ့ပေါင်းဖက်ရမှာမို့ ကေသရီတဲ့လေ။

မွေးပြီးကာလတွေကြာတာနဲ့အမျှ ဇာတိကပြလာပြီ။ ဟိုနားရှုပ်လည်းသူ ဒီနားရှုပ်လည်းသူနဲ့ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားသူက ကေသရီ။ သမီးအတွက် မျက်နှာပူရသည်က မင်းကြီးဝင်္ဂ။ တစ်ရှက်ကနှစ်ရှက်ဖြစ်လာတော့ သမီးကို သည်းခံဖို့မဖြစ်နိုင်တော့။ နိုင်ငံမှနှင်ထုတ် အဝေးကိုပို့ရပြီ။

မင်းသမီးလေး ကေသရီ ခြေဦးတည်ရာက မာဂဓတိုင်းပြည်။ ကုန်သည်အများ မာဂဓအသွားမှာ ပူးပေါင်းကာ အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါသူက ကေသရီ။ ဟောခဲ့တဲ့ ဗေဒင်မှန်ကန်ဖို့ အချိန်ကျရောက်လာတယ်လို့ ပြောရမလား။ ဝင်္ဂတိုင်းနဲ့ မာဂဓတိုင်း ကြားမှာဆိုးသွမ်းနေတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ ဆာလာတဲ့ဗိုက်ရဲ့ဒါဏ်ကို

မခံနိုင်တော့တာကြောင့် အစာရှာထွက်အလာမှာ တွေ့လိုက်ရတာက ကုန်သည်များ။ အစာအတွက် စိတ်ချရပြီဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကုန်သည်များနောက် အပြေးလေးလိုက်လာတော့ ကုန်သည်များ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးရပေ။

မကြောက်မရွံ့ ထွက်မပြေးဘဲ ခြင်္သေ့ကြီးဆီ ရဲရဲရင့်ရင့်လျှောက်သွားသူကေသရီ မင်းသမီးရယ်။ သူမကတော့ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ပေါ့။ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးခဲ့သည်လေ ခြင်္သေ့နဲ့အတူနေမယ်လို့။ ဒါကပဲ သူမရဲ့ အကြောက်တရားကို ပယ်ဖျောက်တာပေါ့။ ခြင်္သေ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သတ်လုပ်တဲ့ မင်းသမီးလေးရဲ့ အထိအတွေ့မှာ အရည်ပျော်သွားရတာက ကြမ်းတမ်းလွန်းတဲ့ ခြင်္သေ့မင်း။ နောက်တော့လဲ **တဏှာရဲ့အလိုနောက်လိုက်ကြရင်း အတူနေဖြစ်ပြီပေါ့။**

အချိန်ကြာလို့ရလာသည်က သားလေး သီဟဗဟု နဲ့ သမီးလေး သီဟသီဝလီ။ အသိဉာဏ်ပြည့်လာတဲ့သားလေးက ဘာဖြစ်လို့များ ငါတို့အဖေရုပ်ရည်နဲ့ ငါတို့ မတူတာပါလိမ့်လို့ တွေးမိတဲ့အချိန်ဟာ ဝေးကွာဖို့စတဲ့အချိန်။ အသက်(၁၂) နှစ်လောက် ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ မိခင်ကြီးကေသရီကို တွေးမိတဲ့အတွေးကို ဖွင့်ပြောမိတော့ မိခင်ကြီးက သူမရဲ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းလို့ပြောပြရပြီ။

အကြောင်းအရာအားလုံးကို သိလိုက်ရတဲ့ သီဟဗဟုမင်းသားလေးဟာ ဖခင်ကြီး အစာရှာထွက်တဲ့အချိန်မှာ ဂူကိုပိတ်ခဲ့တဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကို ဖယ်ရှားပြီး အမေနဲ့ညီမကိုခေါ် ဖခင်နဲ့ဝေးရာကို ပြေးကြပြီ။ တစ်ကောင်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ သားအလွမ်း၊ ဇနီးအလွမ်းတွေကြောင့် ခေါင်းမီးတောက်ပြီး လိုက်ရှာရပြီပေါ့။ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်နဲ့ သားသမီးတို့ကိုရှာရင်း ကြမ်းသထက်ကြမ်း ရမ်းသထက်ရမ်းလာလေပြီ။ တိုင်းသားပြည်သူ အများလူတို့ ရဲ့စိတ်ထဲ အကြောက်တရားများလဲ ကိန်းနေပြီ။

အကြောက်တရား ပြေပျောက်စေဖို့ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ဆုတော်နဲ့ ဖြားယောင်းမှုက သားတော်ကိုဆွဲဆောင်နေတော့ ဖခင်ကိုနှိမ်နင်းမည့်အကြောင်း မိခင်ကို တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ထိ ဖွင့်ပြောသော်လည်း ခွင့်မပြုခဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ လူတွေ ကြောက်လန့်အောင်လုပ်နေတဲ့ ဖခင်ခြင်္သေ့ကို

နှိမ်နင်းရပြီ။ သားတော် သီဟဗဟု ပစ်လိုက်တဲ့မြားက ဖခင်ခြင်္သေ့ကို နာကျင်အောင်မလုပ်နိုင်။ သားတော်အပေါ်ပွားနေမိတဲ့ ဖခင်ရဲ့မေတ္တာ အစွမ်းကြောင့်ပါပဲ။

ရှာနေတဲ့သားတော်ကိုတွေ့တော့ ချစ်ခြင်းတွေ ယိုစီးရပြီပေါ့။ မြားနဲ့တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်မဟုတ် သုံးကြိမ်တိတိ ပစ်လာတဲ့သားတော် အပေါ် စိတ်တော့နဲ့နဲ့တိုလာရပြီ။ သူလဲလေ လောကီသားပေမို့ ခံနိုင် ရည်အား ကျသွားရပေါ့။ ဒါဟာ မြားချက်ဖောက်ထွက်ဖို့ လမ်းစပေး ခြင်းဖြစ်လေတော့ ဖခင်ခြင်္သေ့ကြီး အသက်ဆုံးရပြီ။

ခြင်္သေ့ရန်ငြိမ်းသွားတဲ့အတွက် သာမန်ရာထူးမပေးဘဲ အသက်ကြီး နေတဲ့ဘုရင်ကြီးက နန်းကိုအပ်ပြီး နိုင်ငံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်စေလေပြီ။ ဘုရင် ဖြစ်လာတဲ့ သီဟဗဟုမင်းဟာ ညီမ သီဟသီဝလီကို မိဖုရားအရာ မြှောက် လိုက်ပါတယ်။ သားသမီးအစုံ (၁၆)ကြိမ်တိတိမွေးလို့ သားသမီးစုစုပေါင်း (၃၂)ယောက်ရပြီ။ အကြီးဆုံးသားက ဝိဇယ။

ဝိဇယမင်းသား အသက်လေးရလာတာနဲ့ အပေါင်းအသင်းများနဲ့ ပြည်သူပြည်သားများကို နှိပ်စက်ကလူပြုတဲ့အပြုအမူက ပြည်သူများကို မနှစ် သက်စေနိုင်။ ရာထူး အာဏာ ပါဝါတွေကြောင့် သည်းခံရပေမယ့် စိတ်ထဲ မှာတော့ ကလိကလိ။ ခန္တီစ = ရာထူး အာဏာနဲ့ ပါဝါပြည့်နေတဲ့ ဘုရင့်သားတော်မို့ မနိုင်လို့ သည်းခံရခြင်းပေါ့။ တရားနဲ့မင်းလုပ်ကာ အုပ်ချုပ်တဲ့နိုင်ငံမှာ ပြည်သူ့အသံဟာ ဘုရင့်အာဏာသာ ဖြစ်ရတာ ကြောင့် သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ ပြည်သူပြည်သားများရဲ့အသံတွေ ညံလာတာ ကြောင့် သားတော်ဝိဇယကို သူ့ပရိသတ်များနဲ့အတူ သမုဒ္ဒရာတစ်ဖက်ကို ဖေါင်များ၊ လှေများနဲ့ ပြည်နှင့်ဒါဏ်ပေးရပြီ။ မင်းသားဝိဇယနဲ့အတူ ပါသွား သူများက သူ့ရဲ့အပေါင်းပါများ။ တခြားကျွန်းရောက်သွားတာက မောင်းမများ။

မင်းသားဝိဇယ အပြစ်ပေးခံရလို့ ပြည်နှင့်ဒါဏ်ပေးတဲ့နေ့ဟာ ဗုဒ္ဓဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့နေ့။ သာသနာပြန့်ပွားမယ့်နေရာအတွက် ဘုရားရှင်

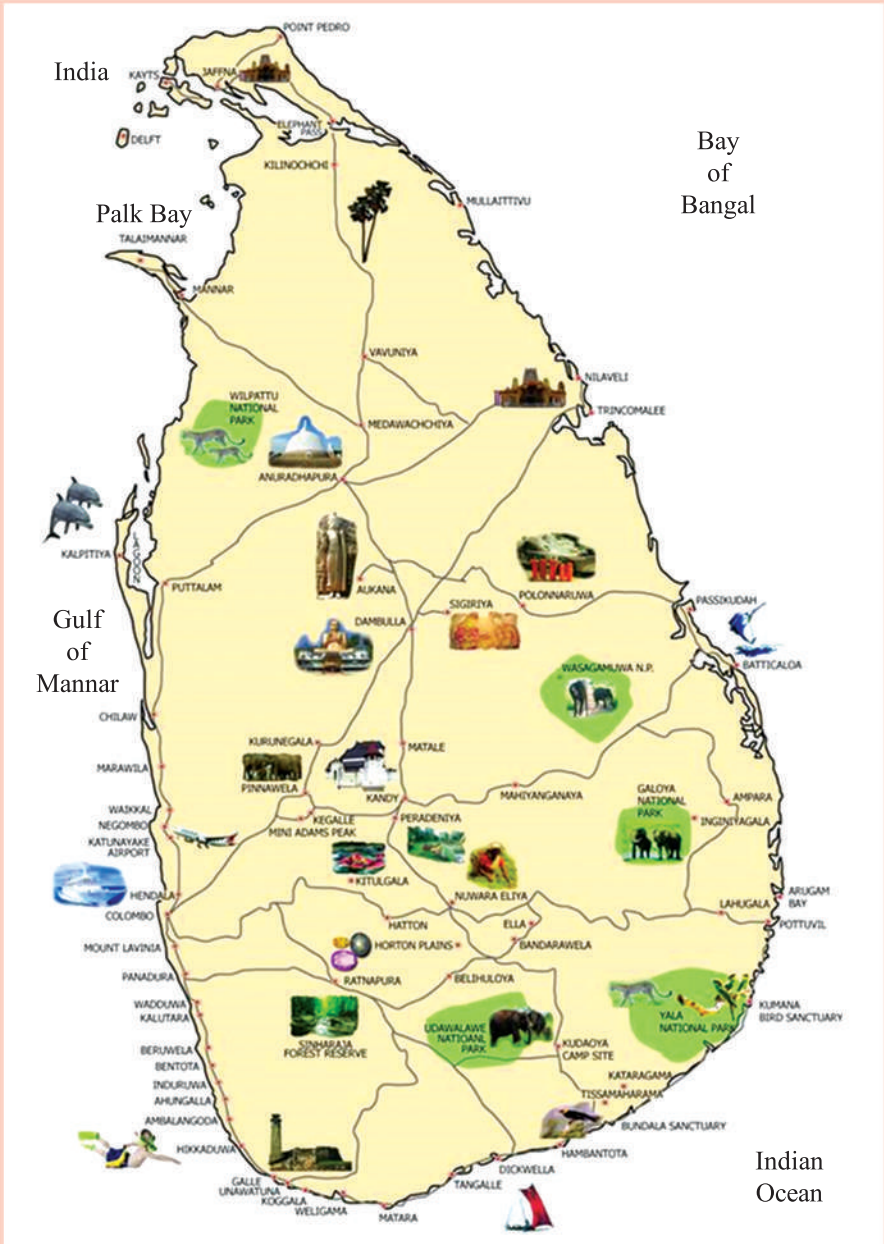
ဗျာဒိတ်ပေးကာ သိကြားမင်းကို မှာခဲ့တဲ့စကားကြောင့် သိကြားမင်းက နတ်သား တစ်ယောက်ကို လင်္ကာဘီလူးများ ကြီးစိုးတဲ့ကျွန်းကိုသွားပြီး မင်းသားနဲ့အတူ အပေါင်းပါများကို ကာကွယ်ပေးရန်အမိန့်ပေးခဲ့လို့ ကြိုတင်ကာရောက်နှင့်နေပြီ။ သူတော်စင်အသွင်နဲ့ရောက်နေတဲ့ နတ်သားက မင်းသားနဲ့အပေါင်းပါများကို အန္တရာယ်ကင်းစေဖို့ ပရိတ်ချည်များကို ချည်ပေးရပြီပေါ့။ (အဲဒီအချိန်က စတင်ခဲ့တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကြောင့်လားမသိ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားအားလုံး ပရိတ်ချည်ကို အမြတ်တနိုးဆောင်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်)။

ကုဝဏ္ဏဘီလူးမအကူနဲ့ ကျွန်းမှာရှိတဲ့ ဘီလူးများကိုအနိုင်ယူပြီး ကျွန်းမှာ မင်းလုပ်အုပ်စိုးရသူက မင်းသားဝိဇယ။ **ခြင်္သေ့မျိုးနွယ်မှဆင်းလာတဲ့ မင်းသားအုပ်စိုးတဲ့ ကျွန်းမို့ သီဟဒီပသီဟိုဠ်ကျွန်းပါတဲ့။** အချို့ သိန်းဂိုဠ်လို့ ပြောကြသေးရဲ့။ လင်္ကာအမည်ရှိတဲ့ဘီလူးတွေ အုပ်စိုးမင်းလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်းမို့ လင်္ကာဒီပလို့လဲခေါ်သေး။ တစ်နေရာစီကွဲလို့ အခြားကျွန်း ရောက်သွားတဲ့ မောင်းမများလဲ ဝိဇယအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ကျွန်းကို ရောက်လာတဲ့အချိန် အားမရှိတော့တဲ့အတွက် လက်ကိုအားပြုပြီး ကျွန်း ပေါ်တက်တဲ့အခါ လက်တွေမှာ မြေနီတွေပေသွားတာကြောင့် တမ္မ ပဏ္ဍိကျွန်းလို့လဲ ခေါ်သေးရဲ့။ ဒါကြောင့်လဲ သီဟိုဠ်အစ ဝိဇယလို့ ခေါ် စမှတ်ပြုကြတယ်ထင်ပါရဲ့။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ သီဟဒီပသီဟိုဠ်ကျွန်း (သို့) လင်္ကာဒီပကျွန်း
(သို့) တမ္မပဏ္ဍိကျွန်း

သီဟဒိပသီဟိုဠ်ကျွန်း (သို့) လင်္ကာဒိပကျွန်း (သို့) တမ္ဗပဏ္ဍီကျွန်း

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”

(သီရိလင်္ကာခရီး ၁၉.၀၃.၂၀၁၆ စနေနေ့)

အပိုင်း (၃)

ကလျာဏီစေတီနှင့် ကလျာဏီသိမ်

သီရိလင်္ကာဘုရားဖူးခရီးစဉ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သမိုင်းဝင်ဖူးမြင်ရမယ့်နေရာဟာ (၁၆)ဌာနရှိကြောင်း မှတ်သားခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ . . .

၁။ မဟိယင်္ဂဏစေတီ ၂။ ကလျာဏီစေတီ ၃။ ဒီဃဝါပီစေတီ ၄။ မုတိယင်္ဂဏစေတီ ၅။ မဟာဗောဓိပင် ၆။ မဟာစေတီ ၇။ ထူပါရာမစေတီ ၈။နာဂဒီပ စေတီ ၉။ ဆရိပါဒစေတီ(ခြေတော်ရာတောင်) ၁၀။ ဒီဝါဂူဟာစေတီ ၁၁။ တိဿမဟာဝိဟာရစေတီ ၁၂။ မရီစဝဋ်စေတီ ၁၃။ အဘယဂီရိစေတီ ၁၄။ ဇေတဝန်စေတီ ၁၅။ သိလစေတီနဲ့ ၁၆။ ခိရစေတီ တို့ပါ။

မကုဋ္ဌာရာမမြန်မာကျောင်းမှာ နေ့ဆွမ်းကပ်ပြီး ပထမဆုံးဖူးမြင်ခွင့်ရတဲ့နေရာက သမိုင်းဝင်(၁၆)နေရာထဲမှ **ကလျာဏီစေတီ**ပါပဲ။ ကလျာဏီစေတီတော်ဟာ ကိုလံဘိုမြို့ကနေ (၈. ၆၂) ကီလိုမီတာအကွာမှာ တည်ရှိပါတယ်။ ဘုရားရှင်တော် (၈)ဝါမြောက်ရတဲ့အခါ သာဝတ္ထိမှာ သီတင်းသုံးစဉ်ကာလ မဏိအက္ခိကနဂါးမင်းကြီး၏ ပင့်လျှောက်ချက်အရ သီဟိုဠ်ကျွန်းကို ဘုရားရှင် ကြွရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရိပါဒတောင် (ခြေတော်ရာရှိတောင်)မှ မြစ်ဖျားခံစီးဆင်းလာတဲ့ ကလျာဏီမြစ်မှာ ရေသပ္ပယ်တော်မူပြီး ရတနာပလ္လင်ပေါ်

သီတင်းသုံးလျက် တရားရေးအေး တိုက်ကျွေးတော်မူပါတယ်။ ဒါဟာ ဘုရားရှင် အတွက် တတိယအကြိမ်မြောက် သီဟိုဠ်ခရီးစဉ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမအကြိမ် ကြွတာက ဘုရားဖြစ်ပြီး (၉)လအကြာမှာ မဟိယင်္ဂဏ စေတီတည်ရာနေရာကို ကြွရောက်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် ကြွရောက်တာက နာဂဒီပစေတီ (ရာဇာယတန စေတီလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်)တည်ရာ နာဂဒီပကျွန်းပါ။ ဘုရားရှင် (၅)ဝါမြောက် မှာ ကြွရောက်တဲ့ခရီးစဉ်ပေါ့။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဟောရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော ပလ္လင်တော်နဲ့ ရေသပ္ပာယ်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော ရေသနပ်တော်ကို ဌာပနာလျက် ကလျာဏီစေတီကြီးကို မဏိအက္ခိကနဂါးမင်းကြီးမှ တည်ဆောက်ကာ ပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။ ထုံးဖွေးဖွေးနဲ့ ကြည်ညိုစရာအတိပြိုးနေတာက ကလျာဏီ စေတီတော်ပါပဲ။ စေတီတော်ရဲ့အရှေ့ဖက်မှာတော့ ဘုရားရှင်ရေလဲတော်ကို လဲခဲ့ရာနေရာ အထိမ်းအမှတ်ကိုလဲ အမှတ်တရပြုလုပ်ကာ ပူဇော်ထားပါတယ်။

ကလျာဏီစေတီတော်ကြီးနဲ့အတူ ကလျာဏီရုပ်စုံကျောင်းတော်ကြီးကို လဲ ဖူးမျှော်ရပါသေးတယ်။ (၁၈)ရာစုလက်ရာများနဲ့ပြည့်နေတဲ့ ကျောင်းတော် ကြီးထဲမှာ လျောင်းတော်မူရုပ်ပွားတော်၊ ဆင်းတုတော်ရဲ့လက်ဘက်မှာ ဒန္တ မင်းသားနဲ့ ဟေမမာလာမင်းသမီးတို့ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသို့ စွယ်တော်နဲ့အတူ လာရောက်ပုံကို ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကား၊ ဆင်းတုတော်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ တော့ အသောကမင်းကြီးရဲ့သမီးတော် သယ်မိတ္တာထေရီမကြီး ဂယာဒေသမှ မဟာဗောဓိလကျော်ကိုင်းကို သယ်ဆောင်လာပုံပန်းချီကားအပြင် ရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓယောသမထေရ်မှ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းကို ပြုစုရေးသားအပြီး မဟာဝိဟာရနေ ရဟန်းတော်များထံပြနေပုံ ပန်းချီဆေးရေးများကိုလည်း လေ့လာခဲ့ရပါတယ်။

ကလျာဏီရုပ်စုံကျောင်းတော်ကြီးနဲ့ ကပ်လျက်မှာတော့ အခက် အလက်နဲ့ပြည့်စုံ၊ ရွက်နုတွေဝေပြီး သစ်လွင်တောက်ပလှပမှုနဲ့ ဝင့်ကြွား နေတဲ့ ဗောဓိပင်အကြီးကြီးကိုလဲ တဝကြီး ဖူးမြင်ရပါသေးတယ်။ စနေနေ့ အားလပ်ရက်မို့ထင်ပါ့ ဘုရားဖူးသူများနဲ့ စည်ကားနေလေရဲ့။ သူတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ နဲ့လေးကွဲလွဲတာကို

လေ့လာ ရပါတယ်။ သီရိလင်္ကာလူမျိုးတွေ ဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော်တဲ့အခါ မြန်မာတွေလို ထိခြင်းငါးဖြာနဲ့ ခူးတုပ်ပြီး ရှိခိုးလေ့မရှိပါဘူး။ ဘုရား ဖက်ခြေဆင်းပြီး ရှိခိုးကြတာကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ရပါတယ်။ ပါဒေ = ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်တို့ကို။ ဝန္တိတွာ = ရှိခိုး၍ ဆိုတဲ့ ပါဠိတော်ကို ပါဒေန = ခြေဖြင့်။ ဝန္တိတွာ = ရှိခိုး၍ လို့များ အဓိပ္ပါယ်ယူလွှဲလေသလားရယ်လို့ သံသယဝင်မိပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် ဘုရားအဆောက်အဦးနဲ့ ဗောဓိပင်များ မပျက်စီးရ အောင် ထိန်းသိမ်းရင်း ပူဇော်တာကတော့ အတုယူစရာပါ။ ဘုရားမီး များနဲ့ အမွှေးတိုင်များကို ဘုရားနဲ့အနီးဆုံးနေရာမှာ ထွန်းညှိပူဇော် လေ့မရှိဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နေရာတွေပြုလုပ်ပြီး ပူဇော်ခွင့်ပေးထားပါ တယ်။ ဆီမီးပူဇော်သူ၊ နံ့သာပူဇော်သူတွေ ပျားပန်းခပ်မျှရှိတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဗောဓိပင်ကို ရေလောင်းပူဇော်တာကို တွေ့ရ တော့ အတော်သဘောကျမိပါရဲ့။ ဗောဓိပင်ကို ရေပူဇော်လိုသူများ ဗောဓိပင် ကြီးကို လကျော်ရစ်လှည့်လည်ကာ ငြိမ်သက်စွာတန်းစီပြီးမှ ရေလောင်း ပူဇော်ရပါတယ်။ ရေလောင်းတာတောင် မြန်မာများပူဇော်သလို ဗွမ်းခနဲ ရေပက်ခွင့် မရှိပါဘူး။

ဗောဓိပင်ခြေရင်း အမြစ်ထိရောက်ရလေအောင်၊ ဗောဓိပင် အမြစ်များလဲ ရေကြောင့် မပျက်စီးရလေအောင် ရေမြောင်းလေးကို ဗောဓိပင်ကိုပတ်ပြီး လုပ်ပေးထားပါတယ်။ ပူဇော်သူများ ယူလာတဲ့ ရေအိုးတွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီ တန်းစီပြီး ပြေးညှင်းစွာ လောင်းရင်း ဗောဓိပင်ကို ရေပူဇော်ရပါတယ်။

တည်ငြိမ်တဲ့သမာဓိနဲ့ ညင်သာတဲ့ပူဇော်မှုတွေက သဒ္ဓါနဲ့ပညာ ကိုညှိရင် သောမနဿ = စိတ်ကျေနပ်မှုကို ပေးတာတော့အမှန်ပါ။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသားများ လုံးဝ(လုံးဝ)မလုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကတော့ ဗောဓိပင်တို့၊ ဘုရားတို့ကို နောက်ကျောပေးပြီး ဓာတ်ပုံမရိုက်တာပါ။ နောက်ကျောပေးပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်မယ့်သူများကိုလဲ အစောင့်တွေက

ချက်ချင်းသတိပေးနေတာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အတုယူစရာပါပဲ။

ကလျာဏီစေတီနဲ့အတူ ကလျာဏီရေသိမ်ဟာလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များအတွက် အထွဋ်အမြတ်ထားရာ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ ကလျာဏီ ရေသိမ်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်မိပြီးမှ ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုရင်လဲ မှား မယ်မထင်ပါဘူး။ သာသနာတော်(၂၀၀၂)ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် (၈၂၀) ခုနှစ်မှာ ရာဇာဓိပတိဘွဲ့အမည်ခံ ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ဓမ္မစေတီမင်းကြီးဟာ ရာမညတိုင်းသား ရဟန်းတော်(၂၂)ပါးနဲ့ တပည့်(၂၂)ပါး၊ စုစုပေါင်း (၄၄)ပါး တို့ကို သီဟိုဠ်နိုင်ငံသို့စေလွှတ်ပြီး သိက္ခာထပ်စေပါတယ်။

သီဟိုဠ်ရဟန်းတော်များက မြန်မာရဟန်းတော်များကို ကလျာဏီ မြစ်အတွင်း (ဘုရားရှင်ရေသပ္ပယ်ခဲရာမြစ်) ရေသိမ်တော်မှာ သိက္ခာထပ်ပေး ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရေသိမ်လို့ခေါ်ရတာပါ။ သီဟိုဠ်မှာသိက္ခာထပ်ပြီး ဟံသာဝတီနေပြည်တော် ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးနောက် ဓမ္မစေတီမင်းကြီးရဲ့ စေတနာအထောက်အပံ့နဲ့ သိမ်သမုတ်တော်မူကြပါတယ်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းကလျာဏီရေသိမ်မှာ သိက္ခာထပ်ခဲ့ကြသူ ရဟန်းတော်များ သမုတ်တဲ့သိမ်မို့ ကလျာဏီသိမ်ရယ်လို့ပဲ နာမည်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ပဲခူးမှာ အခုထိတည်ရှိနေတဲ့ ကလျာဏီသိမ်ကြီးပါ။ ကလျာဏီစေတီတည်ရာနေရာ နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိစရာ၊ မှတ်စရာတွေ အမြောက်အမြား ရှိတဲ့အထဲက ဒုဋ္ဌဂါမ ကိုမင်းကြီးရဲ့မယ်တော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသလို သံဝေဂယူစရာလဲ ကောင်းလှပါတယ်။

ကလျာဏီအရပ်မှာ ကလျာဏီတိဿမင်းကြီးဟာ ညီတော်ဥတ္တိယ အိမ်ရှေ့မင်းသားနဲ့အတူ နန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားကြပါသတဲ့။ သူတို့ရဲ့ကိုးကွယ်ရာ ဆရာတော်လဲ ဘုန်းကံကြီးတဲ့သူပါပဲ။ မင်းကိုးကွယ်တဲ့ မင်းဆရာဆိုတော့ လူတွေရဲ့စိတ်ထဲ သဒ္ဓါထက်ပိုတဲ့အကြောင်းတရားများလဲ ရှိကောင်းရှိမှာပေါ့။

ကလျာဏီတိဿမင်းကြီး ကိစ္စနဲ့ဝေးရာကိုသွားတိုင်း နန်းတော်မှာ ကျန်ခဲ့တာက မိဖုရားကြီးနဲ့အိမ်ရှေ့စံ ညီတော်ဥတ္တိယ၊ ကိလေသာရဲ့ သဘာဝက နီးလာရင် အဖြေတစ်မျိုး ဖြစ်တတ်တာလား။ အိုးချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိ။

ကြီးချင်းထားတော့ ကြီးချင်းငြိလေပြီ။ နောင်တော်အကြောင်းသိတဲ့ ညီတော်က သူ့ရဲ့လောဘအရေးထက် နောင်တော်ရဲ့ဒေါသအရေးကို ကြိုတွေးမိတာမို့ မလွန်ခင်ရှောင်ရပြီ။

ဘုရင့်မျက်စောင်းအကြောင်းသုံးပါးမရွေးဘူးဆိုတာ ညီတော်မသိဘဲ ရှိပါ့မလား။ တစ်နယ်တစ်ကြေးကို ရောက်တာကြာလို့ ပတ်သက်မိသူကို အလွမ်း ပိုရပြီပေါ့။ တစ်ဖက်ကလဲ အာဏာရှင်နောင်တော်ကြီး၊ တစ်ဖက်ကလဲ သံယောဇဉ်ကြီး ငြိတွယ်မိခဲ့သူ။ မမြင်ရတဲ့ကြီးနဲ့ ချည်မိတဲ့သံယောဇဉ်ကြောင့် စာပို့သံတမန်တယောက်ကို အကူအညီတောင်းရပေါ့။

သံယောဇဉ်စာချွန်တော်ကို ကိုင်မိတဲ့အချိန်က စပြီး အပူဝင်လာတာက သံတမန်။ ဒီစာကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပါ။ မိဖုရားတိုက်ရိုက်ပေးလို့လဲ မဖြစ်၊ နန်းတွင်းဝင်ရတာကလဲ မလွယ်။ အရှုပ်ထဲ ရှင်းအောင်နေလို့မရတဲ့ လခစား ဝန်ထမ်းရဲ့ဘဝဟာ ထားရာနေ စေရာသွားဘဝမို့ သူ့ဆန်စားမှတော့ ရဲရပြီပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ရတာကိုပဲကြုံရတော့မည်။

ကလျာဏီတိဿမင်းကြီးရဲ့ ပင့်ဖိတ်မှုကြောင့် နန်းတော်ထဲဆွမ်းစားကြွ နေရတဲ့မင်းကြီးရဲ့ဆရာတော်နဲ့အတူ သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံပြီး နောက်မှ မသိ မသာလိုက်သွားရပြီ။ ဆရာတော်ကလဲ မင်းကြီးပင့်ထားသည်အထင်နှင့် မမေးဖြစ်၊ မင်းကြီးကလဲ ဆရာတော်တပည့်အထင်နှင့် မမေးခဲ့။ ဆွမ်းကပ်ပြီးလို့ မင်းကြီးနားနေခန်းဝင်တဲ့အချိန် မိဖုရားကြီးနားကိုကပ်ပြီး စာချွန်တော်ကို မသိမသာနဲ့ ပစ်ချပေးခဲ့တဲ့အဖြစ်က အရာအားလုံးကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။ မိဖုရားကြီးအနားပစ်ချလိုက်လို့ ဒုတ်ခနဲမြည်တဲ့ စာချွန်တော်ရဲ့အသံကြောင့် နားနေခန်းနားရောက်ခါနီး မင်းကြီးရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုန်ဆိုင်းသွားသည်။ ပြန်လှည့်လာပြီး စာချွန်တော်ကို ကောက်ကာဖတ်လိုက်ရတဲ့အချိန်ဟာ မင်းကြီးအတွက် ဒေါသမီးတွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ တောက်လောင်သွားရပြီ။ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲလို့ စစ်ဆေးတဲ့အခါ မင်းကြီးရဲ့ဆရာတော်နာမည်ကို သုံးလိုက်ရင် သက်သာလောက်ပါရဲ့လို့ တွေးမိတဲ့ စာချွန်တော်တမန်က ဆရာ တော်သယ်ယူလာပါကြောင်း ပြောလိုက်မိပေါ့။

မျက်စပ်ပိုးဝင်၊ ချစ်ခြင်းမယား၊ အူနုကျခတ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း မိဖုရားအပေါ်ချစ်မိတဲ့ လောဘကီလေသာက ဒေါသမီးကိုမွေးခဲ့ပြီ။ ဒေါသဟာ ဘယ်အရာကိုမှ အမှန်မြင်ခွင့်မပေးတော့။ မိမိဆရာကိုလဲ ဆရာအဖြစ်မမြင်တော့။ ညီတော်နဲ့ မိဖုရားကို နီးစပ်စေချင်တဲ့ ဆရာတော်ကို သေဒါဏ်ပေးရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ ဆရာတော်လဲ တွေးမိသည် တကယ်လို့ ငါပြောလိုက်ရင် စာချွန်တော်တမန် အသက်ရှင်စရာလမ်း မရှိရယ်လို့။

သူတော်ကောင်းရဲ့ထုံး နှလုံးမူပြီး အတိတ်ကပေးလာတဲ့ကံကို ခေါင်းငုံ့ ခံရုံမှတစ်ပါး။ ဒေါသအလျောက် ပေါ်လာတဲ့အမိန့်တော်က ဆရာတော်ကို ဆီပူအိုးထဲကြော်သတ်စေတဲ့။ **အော် . . . အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တဲ့ ကီလေသာလူသားရဲ့ အပြစ်ကျူးလွန်မှုဟာ ကြောက်စရာပါတကား ရယ်လို့ သံဝေဂအတွေးနဲ့ ပေးလာတဲ့အပြစ်ကို ကြည်ဖြူစွာခံယူသူက ဆရာတော်။**

ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဆီပူအိုးထဲ ထည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အများ၊ စောင့်ထိန်းခဲ့တဲ့ သီလတရားကိုဆင်ခြင်ပြီး ဝိပဿနာရှုမှတ် လိုက်တာနဲ့ လေးမဂ်၊ လေးဖိုလ် ရသွားခဲ့ပြီ။ ဆရာတော်အတွက် ဘဝခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းသွားရတဲ့အတွက် နောက်ထပ်ဒုက္ခကြုံခွင့် မရှိတော့ပြီ။ ဆိုးဝါးတဲ့ကြမ္မာ ကို အဘိညာဉ်နဲ့ပြန်ကြည့်တော့ နွားကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့တဲ့ဘဝတုန်းက ခြင် တစ်ကောင်ကို ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ နွားနို့အိုးထဲ စိတ်ပါလက်ပါ နှစ်သတ်ခဲ့ဖူးပါ သတဲ့။ ပေးလာတဲ့ကံကို လွန်ဆန်လို့မရတော့ဘူးရယ်လို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျေနပ်စွာ ဆီပူအိုးထဲဆင်းကာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရရှာပြီ။

ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုကံဟာ ရဟန္တာကြီးပဲလေလို့ အခွင့် အရေးမပေးခဲ့။ လုပ်ခဲ့ရင် ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာကို ကံတရားက အသိပေးနေလေရဲ့။ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မကောင်းမှုကံများကို မပြုလုပ်မိအောင် သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံခဲ့တဲ့ ပုထုဇဉ်ဘဝကို ပိုင် ဆိုင်ခဲ့သူ၊ ပညာဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန္တာဘဝကို အလွယ်တကူရရှိသွားသူ ဆရာတော်ကို ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ပေးခဲ့တဲ့မင်းကြီးနဲ့ အပေါင်းပါများကို

ကျွန်းနေနဂါးများ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့။

ကိုယ်ပြုသည့်ကံ ကိုယ့်ထံပဲ ပြန်လာပေမည်။ နဂါးများက တန်ခိုးနဲ့ ရေကို တဖြေးဖြေးကြီးစေခဲ့ပေမယ့် အသိမဲ့သူ၊ အသိမဲ့သူကို ဆရာအဖြစ် တင်ထားသူတွေဟာ အမှားကိုထပ်ကျူးလွန်ဖို့ ဝန်မလေးပြန်။ ပုဏ္ဏား တွေရဲ့အကြံပေးချက်အရ သမီးတော်ဒေဝီကို ရေထဲမျှောကာ ယစ်ပူဇော်ရ မယ်တဲ့။ လူမိုက်ဟာ လူမိုက်များရဲ့အကြံကို အမှန်ထင်လေတော့ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပေါ့။ ဒေဝီမင်းသမီးလေးကို မင်းတံဆိပ်ခတ်၊ အိုးထဲ ထည့်ပြီး ရေထဲချမျှောလိုက်တဲ့အချိန်ဟာ မင်းကြီးနဲ့အပေါင်းပါများအတွက် ကြမ္မာဆိုးဝင်တဲ့အချိန်ပါပဲ။ ရေလွှမ်းလို့ သေပွဲဝင်ရရှာပြီ။ သာကီမိုးကို သွေးချောင်းစီးစေခဲ့တဲ့ ဝိဋ္ဌဇူဘလိနဂါးတို့အမျက်ကို တန်ပြန်ခံရသည်လေ။ ဘုန်းကံရှိသူ မင်းသမီးဒေဝီကတော့ တစ်ချိန်မှာ ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားဖြစ်လာပြီး ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းသားလေးရဲ့ မယ်တော်ဖြစ်မယ့်သူ။

ဇာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ကလျာဏီစေတီ နှင့် ကလျာဏီသိမ်
- ၂။ ကလျာဏီသိမ်
- ၃။ ကလျာဏီသိမ်
- ၄။ ကလျာဏီသိမ်အတွင်းရှိ ပန်းချီကား

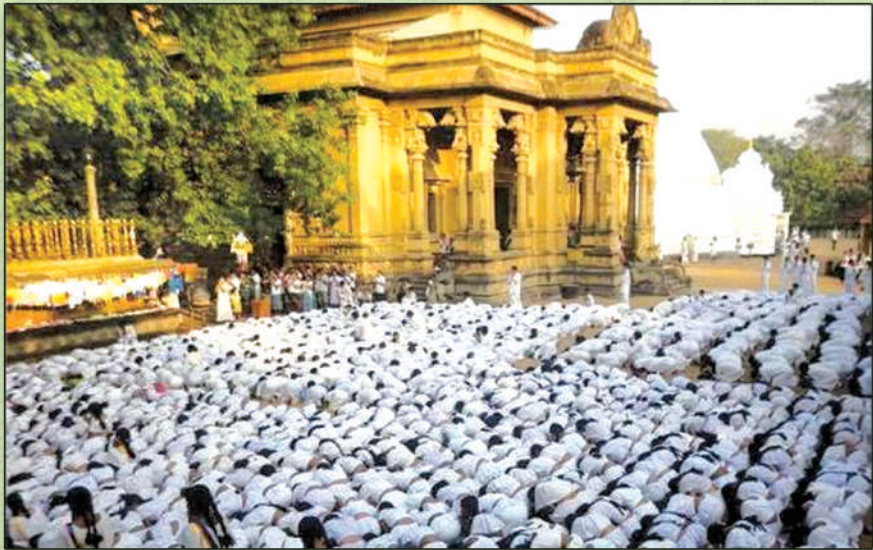

ကလျာဏီစေတီနှင့် ကလျာဏီသိမ်

ကလျာဏီသိမ်

ကလျာကိုသိမ်

ကလျာကိုသိမ်အတွင်းရှိ ပန်းချီကား

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”

(သီရိလင်္ကာခရီး ၁၉.၀၃.၂၀၁၆ စနေနေ့)

အပိုင်း (၄)

ဂင်္ဂါရာမကျောင်း

ကလျာဏီစေတီကို ဖူးမြင်ပြီးနောက် ရှေးဟောင်းကျောင်းတော်တစ်ခု ဖြစ်တဲ့ ဂင်္ဂါရာမကျောင်းကိုသွားပြီး လေ့လာကြပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်၊ သုံးဘီးနဲ့ ကားများကြောင့် လမ်းကြပ်ပေမယ့်လို့ လမ်းတွေ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပါတယ်။ သီဟိုဠ်နိုင်ငံသားတိုင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ လှပတဲ့ အပြုံးပန်းတစ်ခုစီကိုတွေ့ တွေ့ရနိုင်ပါတယ်။ မြန်မာတွေ ခေါင်းမှာပန်းပန်သလို သီဟိုဠ်နိုင်ငံ သားတွေလဲ မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်ကြတယ်ထင်ပါ။ အမောပြေစေတဲ့ အပြုံးပန်းတွေရယ်လို့ မတင်စားလိုပေမယ့် ရင်ကိုအေးမြစေတာတော့ အမှန်။ သာသနာ့အဆုံးအမရဲ့ ပုံရိပ်တွေလား။

ဂင်္ဂါရာမကျောင်းတော်ကြီးဟာ သီဟိုဠ်မှာရှိတဲ့ကျောင်းတွေနဲ့တော့ ပုံစံမတူပါဘူး။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများစွာကို စုစည်းပြသထားတဲ့ ရှေးဟောင်း ပြတိုက်ကြီးလိုပါပဲ။ ကျောင်းထဲမှာ ဘုရားဆင်းတုတော်များ၊ ကြေးရုပ်တုများ၊ ပေပုရပိုဒ်အပါအဝင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အမြောက်အမြား ပြထားတာကို တွေ့ရနိုင်ပါတယ်။

ကျောင်းရင်ပြင်မှာ ဗောဓိပင်၊ စေတီတော်၊ ကန္နီခေတ်ပုံစံ တည်ဆောက်

ထားတဲ့ သစ်သားမဏ္ဍပ်၊ အထက်အောက် အဆင့်လိုက် ပူဇော် ထားတဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံက လှူဒါန်းထားတဲ့ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များအပြင် မြန်မာပြည်က အရှည်ဆုံးတံတားရဲ့အလှအပ ဦးပိန်တံတားရဲ့ပန်းချီကားလဲ ပါဝင်ပါသေး။ ရေထဲတည်ဆောက်ထားတဲ့ ရေသိမ်ဟာလဲ အလှအပများနဲ့ ရေလည်မှာ တင့်တယ်ကာ မင်းမူနေလေရဲ့။ သူ့အလှနဲ့သူ မင်းမူနေတာမို့ အပြစ်တင်စရာ မရှိပါဘူးလေ။ တကယ်လဲ လှနေတာကိုး။

ဂေါလ်ဖေစ်ကမ်းခြေ (Galle face)

ဂင်္ဂါရာမကျောင်း လေ့လာပြီးတော့ ကမ်းခြေဖက်လှည့်ပြီ။ ညနေစောင်းနဲ့ ကမ်းခြေအလှက ဘဝရဲ့ပုံရိပ်ကိုများ ဖော်ပြနေမလား။ သံဝေဂဆိုတာထက် အပျော်ကသာနေတော့ ရောက်ဖို့ရန်စိတ်စောနေပြီ။ သမုဒ္ဒရာဝိုင်းနေတဲ့ကျွန်းပေါ်တည်ထားတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုရဲ့အလှကို ပုံဖော်လို့ရနိုင်ပါ့မလား။ အသက်ရှူ မှားလောက်အောင် လှပတဲ့ကမ်းခြေက လက်ကမ်းကြိုနေရဲ့။ ပျက်ခဲ့တဲ့အိပ်ရေးတွေ ပင်လယ်လေကို ရှူရလို့ အလိုလိုဝသွားသလိုပဲ။ ကမ်းခြေမှာအနားယူရင်း ဘဝအတွက် အမှတ်တရဓာတ်ပုံများကို အားရပါးရ ရိုက်ယူနေကြလေရဲ့။ လေအဝှေ့အရသာနဲ့ ကမ်းခြေရဲ့ပန်းချီကားပေါ် ခဏတာအနားယူရတဲ့အချိန်ဟာလဲ ဘဝရဲ့ လှပတဲ့အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုပါပဲ။

တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ကမ်းခြေအရောက်လာရင်း ကျောက်ဆောင်ကိုခစားနေတဲ့ လှိုင်းလုံးတွေရဲ့ တာဝန်ကျေမှုဟာလဲ ကျေနပ် စရာ။ နူးညံ့တဲ့လေအဝှေ့နဲ့ အေးမြတဲ့ရေခဲမုန့်ကို စားရတာလဲ ကဗျာတစ်ပုဒ် ပဲလေ။

နေဝင်ရီတရောမှာ ရေထဲငုပ်လျှိုးဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ ကြက်ဥနှစ်ဆီရောင်နေမင်းကြီးဟာ အားတွေလျော့နေပြီပေါ့။ မနက်ဆိုတဲ့အချိန်နဲ့ နေ့လယ်ဆိုတဲ့ကာလကို ဖြတ်ကျော်တုန်းက တဖြေးဖြေး ပူပြင်းလာတဲ့နေဟာ အဆင်းနေဝင်ချိန်မှာတော့ သူမဟုတ်တော့သလို။ တက်လာတုန်းက အချိန်တွေအများကြီး ယူခဲ့ရပေမယ့်လို့ နေဝင်ချိန်မှာတော့

အားမရှိတဲ့အတွက် အဝင်မြန် ရလေပြီ။ ရေထဲဆင်းသွားတဲ့ ကြက်ဥ နှစ်ရောင်နေမင်းဟာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပျောက်ကွယ်သွားရလေပြီ။

ဘဝဆိုတာလဲ ဒီလိုပါပဲလေ။ အသက်ကြီးဖို့ အချိန်တွေ ယူခဲ့ရ ပေမယ့် အသက်ကြီးလာတော့ နေဝင်ချိန်ဟာ မြန်လွန်းလှပါတယ်။ ငါ့ဘဝရဲ့နေဝင်ချိန်ဟာလဲ ကမ်းခြေကကြည့်လို့မြင်ရတဲ့ နေမင်းကြီးလို ရေထဲငုပ်လျှိုးသွားသလို တစ်နေ့ကျုံ့ရဦးမယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ နေမင်းကို ကြည့်ရင်း . . . သံဝေဂတွေရခဲ့ပေမယ့် ကမ်းခြေမှာ လေပြေအေးနဲ့အတူ စားခဲ့ရတဲ့ ညနေစာကတော့ အရသာရှိသား။ မိသားစုထမင်းဝိုင်းလို စားခဲ့ရတဲ့ ညစာမို့လဲ ပိုပြီးအရသာတွေ့ခဲ့တယ် ပြောရမှာပါ။ ပင်ပန်းခဲ့တဲ့အရာများကို ဖြေဖျောက်အနားယူဖို့ တည်းခိုရာ Euro Star Hotel ကိုပြန်ခဲ့ရပြီ။ အပြန် လမ်းမှာတော့ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ညနဲ့အတူ အတွေးများနဲ့ ငြိမ်သက်ရင်း . . . ကမ်းနားက လှိုင်းပုတ်သံဟာ ညတစ်ညရဲ့ တေးတစ်ပုဒ်လေလား . . . ။

ဇာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ဂင်္ဂါရာမကျောင်း
- ၂။ ဂေါ်ဖေ့စ်ကမ်းခြေ

ဂင်္ဂါရာမကျောင်း

ဂေါဖေစုံကမ်းခြေ

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၀.၀၄.၂၀၁၆ တနင်္ဂနွေနေ့)
အပိုင်း (၅)

ကုရုနေဂလမြို့

ဘုရားဖူးခရီးစဉ် ဒုတိယနေ့အတွက် စောစောထပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရတာပေါ့။ ရေချိုး၊ သန့်ရှင်းရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားပြီ။ မနက် (၆)နာရီမှာ ပစ္စည်းတွေကို ကားပေါ်တင်ကြပြီး (၆:၃၀)မှာ ကားစထွက်တယ်။ မနက်စောစော ကားစထွက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကြ၊ မေတ္တာပို့ကြပေါ့။ သွားလမ်းသာပြီး လာလမ်းဖြောင့်စေဖို့ မေတ္တာဟာ စွမ်းတယ်မို့လား။ နှလုံးသားမှာ ဘုရားတည်ပြီးသွားတာဟာလဲ ကံလမ်းကိုဖြောင့်စေတာပဲ မဟုတ်လား။

ကားက စောစောထွက်ရတာမို့ ဆရာတော်တွေအပါအဝင် ဘုရားဖူးသူတော်စင်အားလုံး မနက်စာမစားရသေးလို့ လမ်းတဝက်မှာ ကြုံသလိုစားကြဖို့ ဆရာတော်မှ မိန့်ကြားတာမို့ ဆာလောင်မှုကို အန်တုရင်း ရှင်းပြနေတဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို အာရုံစိုက်နေမိရဲ့။ ဦးတည်သွားတဲ့မြို့က ကုရုနေဂလမြို့ကိုလေ။ လမ်းတဝက် မှာတွေ့တဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ခဏနားကြပြီး မနက်စာ မှာစားကြတယ်။ သွားတဲ့ ခရီးနှောင့်နှေးမှာစိုးတဲ့အတွက် ကားပေါ်မှာပဲစားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးတယ်လေ။ ပေါင်မုန့်နဲ့ကော်ဖီပေါ့။ ဆာလောင်နေရင် စားတဲ့အစာအားလုံး

အရသာရှိလှပေ။

ကုရုနေဂလမြို့ဟာ ကိုလံဘိုမြို့ကနေ (၉၉)ကီလိုမီတာဝေးပြီး၊ ကန္နိမြို့က လာရင်မယ်ဆိုရင် (၅၁)ကီလိုမီတာပဲ ဝေးတာပါ။ ဒီမြို့ကနေ သီရိလင်္ကာတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အဓိကမြို့ကြီးများကို ရထား၊ ကားတို့နဲ့ လွယ်ကူစွာသွားလာနိုင်ပြီး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးနဲ့ စီးပွားရေးမှာ အရေးပါတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါပဲ။ မြို့လယ်ခေါင်က နာရီစင်ကြီးကတော့ မြို့ကိုအလှဆင်နေတဲ့ အချိန်မှန် လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲလေ။ ကုရုနေဂလမြို့ဟာ (၁၄)ရာစုနောက်ပိုင်း ရာစုနှစ်ဝက်လောက် သီရိလင်္ကာရဲ့မြို့တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မြို့တော်ပတ်ပတ်လည်မှာ တိရစ္ဆာန်များရဲ့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ကျောက်တောင်(၇)လုံး ရှိပါတယ်။ အဲဒီထဲကမှ အဿဂလတောင်ဟာ အထင်ရှားဆုံးပါပဲ။ အဿဂလဆိုတာ သီဟိုဠ်စကားဖြစ်ပြီး မြန်မာလိုကတော့ ကျောက်ဆင်မြို့လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။

ကျောက်တောင်ဒေသကလွဲလို့ ကျန်ဒေသတို့မှာ စိုက်ပျိုးရန် ကောင်းမွန်တဲ့ မြေပြန့်လွင်ပြင်တွေဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံက ကျောက်ဆည်မြို့နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါပဲ။ အဿဂလတောင်ပေါ်မှာ (၂၀၀၃)ခုနှစ်မှစပြီး (၂၂)လအတွင်း အပြီးတည်ဆောက်ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ကြီးမားတဲ့ထိုင်တော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ ရှိပါတယ်။

(၃၁၆)မီတာအမြင့်ရှိတဲ့ တောင်ပေါ်မှာ (၈၈)ပေ ဉာဏ်တော် အမြင့်ရှိတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီးထဲမှာ ရုပ်ပွားတော်ကြီး တည်ဆောက်ပုံအဆင့်ဆင့်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံများကို တန်းစီချိတ်ထားသလို၊ ရုပ်ပွားတော် ကြီးဟာ ကြီးမားတဲ့အတွက် ကုရုနေဂလမြို့ကြီးကို အပေါ်က စီးကြည့်နေသလိုပါပဲ။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးဟာ မြို့လယ်နာရီစင်ကြီးနဲ့အတူ မြို့တော်ရဲ့အမှတ်အသားတစ်ခုလဲ ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။

အချိန်ခွင့်ပြုချက်ကနည်းလေတော့ တောင်ပေါ်မတက်ဖြစ်ဘဲ ဒမ္မုလဖက် ခရီးဆက်ခဲ့ရပြန်ပေ။ ပြည်သူပြည်သားများ အလွယ်တကူသွားလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးထားတဲ့ ပြည်သူပိုင်လမ်းကတော့ ဖြောင့်လို့ ဖြူး

လို့။ လမ်းကကောင်းတော့ သွားရတာအဆင်ပြေတာပေါ့။

လမ်းတဝက်အရောက် ကားရပ်ရင်း သီဟိုဠ်သားတို့ရဲ့ အသည်းစွဲ အုန်းနီသီးတွေကို မြည်းစမ်းကြည့်တယ်။ သီဟိုဠ်မှာတော့ အုန်းစိမ်းထက် အုန်းနီသီးက ပေါ့မှပေါ့ပဲ။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာဒေသမို့ပဲ ပေါလေသလားမသိ။ သီဟိုဠ်သားများတော့ ပူရင်လဲသောက်၊ ဆာရင်လဲသောက်၊ စားပြီးလဲ သောက်ပေါ့။

သူ့ဒေသရောက်တော့ သူတို့နဲ့ကိုက်တဲ့ရာသီစာကို စားပေး

ခြင်းဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းစေပါသတဲ့။ ဒါကြောင့်လဲ ကားပေါ်က ဆင်းကြပြီး ဝိုင်းအားပေးကြတာပေါ့။ ကားရပ်ပြီး အားပေးခံရတဲ့ဆိုင်ကတော့ ပွဲစည်ပြီပေါ့။ တစ်နေ့စာတော့ ရေချိန်ကိုက်ပြီလေ။ အခုလဲ ခရီးသွား လေး ဆယ်နီးပါး အားပေးတော့ ဆိုင်ရှင်ဖိုးဖိုးနဲ့ဖွားဖွား အုန်းသီးခွဲရတာ လက်မလည် အောင်ပါပဲ။ သူတော်စင်များရဲ့စေတနာတော့ ဩချလောက်ရဲ့။

အုန်းသီးအရည်သောက်ပြီး အုန်းသီးအသားကို ကိုယ်တိုင်လဲစား၊ နွားကိုလဲ ဝါးစေပေါ့။ နွားတွေလဲ စားနေကျထင်ပါရဲ့။ အုန်းသီးစားသုံးသူများကို စောင့်နေသည့်အလား တန်းကိုရောက်လာတော့တာပါပဲ။ ရောက်တော့လဲ ဒါန ပေါ့။ ဖိုးဖိုး၊ ဖွားဖွား ခွဲပေးထားတဲ့ အုန်းသီးအသားများကို နွားကျွေးရတာလဲ ကြည်နူးစရာရယ်။ ကျွေးသူကျွေး၊ ပေးသူပေး၊ ရိုက်သူရိုက်နဲ့ ပန်းအနားကပ်တဲ့ ပျားပိတုန်းများလို အလုပ်တွေရှုပ်နေကြပေါ့။ သဒ္ဓါစိတ်နဲ့ ကြည်နူးစရာမြင်ကွင်း ဟာ မြင်သူတိုင်းကို ငေးလောက်အောင် ကျေနပ်သွားစေပါတယ်။ လျှာဒါန်း ကျွေးမွေးသူရဲ့ စိတ်ထဲကိုသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတော့။

ဒမ္မုလ

ကုရုနေဂလကနေ ဒမ္မုလခရီးဟာ မဝေးပေမယ့် နီးလဲမနီးခဲ့ပါဘူး။ ဤခရီးနီးသလား ငါးနာရီလာရ၏ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ငါးနာရီမလာရပေမယ့် အချိန်တစ်ခုလောက်ထိတော့ ကားသမားမောင်းလိုက်ရတယ်။ ဒမ္မုလအဝင်

တွေ့လိုက်ရတာက ကျောက်တစ်လုံးတောင်။ တကယ့်ကို ကျောက်တစ်လုံးတည်း ရှိတဲ့တောင်ပါပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံ မော်လမြိုင်ဖက်ရှိတဲ့ ကျောက်တစ်လုံးတောင် ထက် အဆများစွာကြီးပါတယ်။

တောင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ အမြင်နဲ့ မှန်းလို့မရ နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တောင်ခြေရင်းကားရပ်လို့ အောက်ဆင်းလိုက်တဲ့အခါ ပူလောင် တဲ့နေရာသီရဲ့ ထိတွေ့ကြည်စယ်မှုကို စတင်ခံစားရပြီ။ သူလဲ ပူတာပါပဲလား ရယ်လို့ စိတ်ထဲတိုးတိုးလေး ငြီးမိတယ်။

တောင်ပေါ်မတက်ခင် တွေ့ရတဲ့မြင်ကွင်းကတော့ ဒေသလူတောင်ရွှေ ထိုင်တော်မူနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကြီးပါပဲ။ သီဟိုဠ်နိုင်ငံမှာ ထုံးဖွေးဖွေးနဲ့ စေတီတွေကို အတွေ့များပေမယ့် အခုတွေ့ရတဲ့ဆင်းတုတော်ကြီးကိုတော့ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ထားလေရဲ့။ ဒါကြောင့် ရွှေကျောင်းတော် (Golden Temple) ခေါ်တယ်ထင်ပါ။ အောက်က ဘီလူးခံဆင်းတုတော်ကြီးဆိုတော့ ပြုံးနေ တာမဟုတ်တဲ့ဘီလူးကြီးက လင်္ကာဒီပကိုများ ကိုယ်စားပြုနေသလား။ ဘီလူး တွေနေခဲ့တဲ့ ဘီလူးကျွန်းလို့ အသိများပေးနေရောသလား။

ကျောင်းတော်ကြီး ဘယ်ဖက်နေရာအလွတ်တွေမှာတော့ **သီဟိုဠ်နိုင်ငံ သားမျိုးဆက်သစ်များအတွက် ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို လေ့လာရာ စခန်းအဖြစ်** ဖန်တီးထားပါတယ်။ အတန်းအလိုက်စီမံထားတာမို့ အတန်း ကြီးသူများကိုတော့ အခန်းနဲ့ စီစဉ်ထားပေးပေမယ့် အတန်းငယ်သူများအတွက် အမိုးမရှိတဲ့ ကွင်းပြင်ဟာ သူတို့လေးတွေရဲ့ စာသင်ခန်းအကျယ်ကြီး ဖြစ်စေပါတယ်။ သစ်ပင်ရိပ်တွေဟာ စာသင်ကျောင်းကြီးရဲ့ ကောင်းမွန် တဲ့သဘာဝအမိုးပေါ့။ ပျော်ရွှင်စွာ စာသင်နေကြတဲ့ သားငယ်၊ သမီးငယ် များဟာ အနာဂါတ်သာသနာအတွက် ကျေနပ်တဲ့အပြုံးနဲ့ သဘာဝ အပူဓာတ်ကို အန်တုနေကြလေရဲ့။

သီဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့ ထုံးစံလေးတစ်ခုက သီဟိုဠ်နိုင်ငံသား ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ကိုးကွယ်သူအားလုံး မူကြိုမှ O-Level အထိ ဗုဒ္ဓစာပေများကို

မနက်(၈)နာရီမှ နေ့လည်(၁၂)ထိ သင်ကြားရပါတယ်။ မြန်မာပြည်ပုံစံ ဆိုရင်တော့ မူကြိုကနေ (၁၀)တန်းပြီးတဲ့အထိလို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းကို မတက်မနေရ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်လို့ မှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။

အနာဂါတ်သာသနာ ကာကွယ်ရေး၊ ပြန်ပွားရေးအတွက် ကောင်းမွန်တဲ့ စီမံကိန်းကြီးပါပဲ။ မြန်မာအတွေးနဲ့ တွေးမိသေးရဲ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ မအားဘူးလို့ပြောသူတွေ မရှိဘူးလားရယ်လို့ ပေါ့။ တကယ်တော့ အသိဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက နှလုံးသားထဲ ထည့်ပေးခဲ့ဖို့လိုအပ်တယ်။ အသက်ကြီးမှ ထည့်ပေးတာဟာ လူတစ်ယောက်ကို ပြုပြင်ရခက်စေတယ်ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုကို ရရှိလိုက်ပါတယ်။ အပြုံးမပျက်ဘဲ ကျေနပ်စွာ လိုက်နာသင်ယူနေကြတာကို တွေ့ရပြန်တော့ သူတို့ရဲ့သင်ကြားမှုဟာ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းကြည့်မိရဲ့။

ဒီလိုတနင်္ဂနွေနေ့ ဗုဒ္ဓစာပေသင်တန်းတွေဟာ (Sunday School) ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတဲ့ ရပ်ကွက်တိုင်းက သင်ကြားပို့ချပေးလေ့ရှိပါသတဲ့။ သင်ကြားပေးသူတွေဟာ ဆရာတော်များ၊ လူဆရာ၊ ဆရာမ များဖြစ်ကြပါတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမများလဲ ငယ်ငယ်က ဘုန်းကြီးကျောင်း ထွက်တွေပဲနေမှာပါပဲ။ လွတ်လပ်ရေးမရခင်က ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်းများကို ပြန်လည်လို့ တမ်းတမိပါရဲ့။

ဘာသာသွေး၊ ဘာသာအတွေးဆိုတာ တရားပွဲတစ်ပွဲနာရီနဲ့ မရနိုင်သလို ဟောပြောပွဲတစ်ခါလောက် နားထောင်ရုံနဲ့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို သိဟိုဠ်ရဲ့တနင်္ဂနွေနေ့ ဗုဒ္ဓစာပေသင်တန်းကျောင်းက အသိပေးနေလေရဲ့။ နေရာအဓိကမဟုတ်ဘဲ သင်ချင်၊ သင်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ကသာ အဓိကရယ် လို့ သိဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့ကွင်းပြင်မှာ သင်ပေး၊ သင်ယူနေကြတဲ့အဖြစ်က သင်ခန်းစာပေးခဲ့ပြီ။

ဒီလိုသင်ကြားပေးမှုတွေကြောင့်ပဲ B.C (၃)ရာစုကတည်းက စတင်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးဟာ အခု A.D (၂၁)ရာစုထိ ခိုင်ခံ့နေတယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ရပါပြီ။ တို့ကိုမွေးခဲ့ပြီး တို့ကိုအသိပေးခဲ့တဲ့ အမိမြန်မာ ပြည်မှာရော ဘဝအသိ၊ လောကအသိကိုပေးမယ့် ဗုဒ္ဓစာပေများကို အခုလိုသင်ကြား မယ်ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ နေရာရွေးနေမယ့်အစား သင်ချင်၊ သင် ပေးချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အေးမြတဲ့အရိပ်နဲ့ မိုးပေးထားတဲ့ကွင်းပြင်မှာ သင် ပေးကြမယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား။

ကလေးတွေလဲ ဗုဒ္ဓစာပေတွေကို သင်ယူကြရလို့ ယဉ်ကျေးတဲ့ ကလေးတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလား။ ယဉ်ကျေးတဲ့ကလေးတွေနဲ့ စတင် ခဲ့တဲ့နိုင်ငံတော်ကြီးမှာ ဧည့်သည်အဖြစ်ရောက်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ကြာရှည်စွာတည်နေအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သာ သနာတည်ရှိနေတဲ့ နိုင်ငံမှတဆင့် အခြားနိုင်ငံများကို အသိဖြန့်ဝေ ပေးမယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလားရယ်လို့လား ပေါင်းများစွာနဲ့ အတွေး ထဲ ချာချာလည်နေပြီ။ နေပူကြောင့် ခေါင်းလည်တာမဟုတ်ပေမဲ့ အနာဂါတ်ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် စိတ်ပူမိလို့ အတွေးများနဲ့လည် သွားရတယ်လို့ ထင်တယ်။ သာသနာတော်ကြီးကို လက်ဆင့်ကမ်းသယ် ယူနိုင်ကြပါစေလို့သာ . . . ။

ပူပြီးလောင်တဲ့ နွေရာသီနေကြောင့် ဒုမ္မူလတောင်ပေါ်တက်ရတာ မလွယ်။ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ညာဖက်ကနေတက်ရတယ်လေ။ ကျောက် တုံးပေါ်မှာ လှေကားထစ်လေးတွေလုပ်ပေးထားပေမယ့် ပူတဲ့နေ၊ ပင်ပန်းတဲ့ အခြေအနေကြောင့် တက်ရတာ ခက်သားလား။ နေ့လည်စာမစားရသေးလို့ပဲ ပိုပင်ပန်းနေလားမသိ။

တောင်အတက်လမ်းမှာ ရောင်းနေတဲ့ သရက်သီးအစိမ်းကို ပင်ပန်း သက်သာနိုးနဲ့ မြည်းစမ်းကြည့်တာ အမောတောင်ပိုသွားသလား ထင်ရတယ်။ သီဟိုဠ်က သရက်သီးအစိမ်းဟာ ရှောက်သီးနဲ့များ အမျိုးတော်နေသလား

မပြောတတ်။ စားသုံးသူကို ချက်ချင်းပြုံးသွားစေသလို မှေးနေတဲ့မျက်လုံးများကိုလဲ ပြုံးသွားစေပါတယ်။ မယုံမရှိနဲ့ ကိုယ်တွေ့လို့ ပြောရမလိုရယ်။ ဘာပြောပြော အမောတွေပြေသား။ သရက်သီးစားလို့ မဟုတ်၊ ခဏလောက်အနားယူတဲ့အချိန် တောင်ကိုဖြတ်သန်းလာတဲ့ လေအေးအေးကြောင့်ပါ။

ဒေဝါနံပိယ တိဿမင်းကြီးရဲ့ အမိန့်တော်ဟာ အခုထိ တည်နေတုန်းလားမသိ။ မင်းကြီးက တောကောင်တွေကို မသတ်ရလို့အမိန့်ထုတ်ခဲ့တာ B.C သုံးရာစုကပါ။ အခု A.D နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ရောက်နေပြီလေ။ ဒါပေမယ့် သဘာဝတောကောင်တွေကတော့ တောထဲ ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းစွာနေရဆဲ။ အထူးအားဖြင့် မျောက်သတ္တဝါလေးတွေပေါ့။ လူနဲ့ယဉ်တယ်လို့ပြောလို့ မရပေမယ့် လူနဲ့မရိုင်းတာတော့ အသေအချာ။

တန်းစီထိုင်နေကြတဲ့ မျောက်မိသားစု၊ အစာတောင်းနေတဲ့ တစ်ကိုယ်တော်မျောက်များနဲ့ သဘာဝအလှသစ်ပင်တွေကြောင့် ပူလို့ ပင်ပန်းနေတဲ့လူကို သက်သာရာရစေပါတယ်။ အမြင့်ရောက်လေ အောက်မှာရှိတဲ့ သဘာဝရှုခင်းတွေက ပန်းချီကားချပ်အလား။ ကျောက်တောင်အောက်ရှိ ဂူတွေ နားရောက်ခါနီး ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ပူကျစ်နေတဲ့ကျောက်တုန်းပေါ်က လမ်းလျှောက်ရတာလဲ တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာ။ ပူသူကပူနေပေမဲ့ အမှတ်တရခတ်ပုံရိုက်သူ ကလဲများသား။ အော် . . . သူလဲလေ လောကီသားပေမို့လို့ပဲ။

ဒမ္မုလမြို့တော်ဟာ သီဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့ အလယ်ဗဟိုလောက်မှာ တည်ပြီး ကိုလံဘိုရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက် (၁၅၄) ကီလိုမီတာဝေးတဲ့မြို့တစ်မြို့ပါ။ ဒမ္မုလရဲ့ အဓိကဆွဲဆောင်နေတဲ့အရာများကတော့ သီဟိုဠ်နိုင်ငံမှာ အကြီးဆုံးလိုဏ်ဂူအဖြစ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ကျောက်လိုက်ဂူများ၊ တောင်အာရှမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျောက်သလင်းနှင်းဆီ တောင်တန်းတွေနဲ့ နမယ်ဥယျာဉ်တို့ပါပဲ။

ဒမ္မုလဒေသတိုက်မှာ B.C ၃-ရာစု မှ ၇-ရာစု ကာလအတွင်း လူအများ နေထိုင်ခဲ့တယ်လို့ပြောဆိုကြပေမဲ့ ဂူအတွင်းမှာရှိတဲ့ ရုပ်ပွားတော်များနဲ့

ပန်းချီကားများဟာ B.C ၁-ရာစုထက် နောက်မကျကြောင်း မှတ်သားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လိုဏ်ဂူအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်များနဲ့ ပန်းချီကားများကို A.D တစ်ဆယ့်တစ်ရာစုနဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ်ရာစု ကာလများမှာ ပြန်လည်မွမ်းမံကြောင်း သိရပါတယ်။

ဒမ္မုလနေရာဟာ ဝဋ္ဋဂါမဏီမင်း ဘုရင်မဖြစ်ခင်ကတည်းက ရဟန်း တော်များ တရားအားထုတ်ရာနေရာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဝဋ္ဋဂါမဏီမင်းဟာ ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီးရဲ့ညီတော် သဒ္ဓါတိဿမင်းကြီးရဲ့ သားတော်အစစ်ဖြစ်ပါတယ်။ သားလေးယောက်ထဲက အငယ်ဆုံးသားပေါ့။ ခမည်းတော် သဒ္ဓါတိဿမင်းကြီး နတ်ရွာစံပြီးနောက် ဒုတိယသားတော် ထူလတ္တနမင်းသား နန်းအုပ်ခံရသော် လည်း နန်းသက် ၁လနဲ့၁၀ရက်ခန့်ရှိတဲ့အချိန် နောင်တော် လဉ္စကတိဿလာပြီး ညီတော်ကိုနန်းချကာ ကိုယ်တိုင်မင်းလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

နန်းသက်(၉)နှစ်ကျော်မှာ နတ်ရွာစံသွားတဲ့ လဉ္စကတိဿနေရာမှာ တတိယသားတော် ခလ္လာဋ္ဌနာဂမင်း ဖြစ်လာပါတယ်။ ဘုရင်ဖြစ်ပြီး (၆)နှစ် ရှိတဲ့အခါ စစ်သူကြီးမဟာရတ္တက က ဘုရင်ကိုဖမ်းပြီး ကိုယ်တိုင်မင်းလုပ် နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်ပါတော့တယ်။ ဒီအကြောင်း ကိုသိသွားတဲ့ ညီအငယ်ဆုံး ဝဋ္ဋဂါမဏီ မင်းသားသိပြီး သူ့ရဲကောင်းများနဲ့ လာရောက်သုတ်သင်ပါတော့တယ်။

ကိုယ်တိုင်မင်းလုပ် အုပ်ချုပ်ခဲ့တာ (၅)လ လောက်ပဲရှိသေး ကလနဂရ မှာနေတဲ့ ဗြဟ္မဏတိဿ သူပုန်ထပြန်ပါတယ်။ သူနဲ့အပြိုင် ကျေးမင်းများလဲ ဝဋ္ဋဂါမဏီကို စစ်ကြေညာပြန်ရော။ ရန်သူနှစ်မျိုးကို တပြိုင်နက်တိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် ပရိယာယ်လုပ်ပြီး ဗြဟ္မဏတိဿနဲ့ ကျေးမင်းတို့ကို အရင်တိုက်ခိုင်းတဲ့အခါ ဗြဟ္မဏတိဿမင်း ကျရှုံးသွားပါရော။ အောင်နိုင်သူ ကျေးမင်းတို့ ဝဋ္ဋဂါမဏီမင်းကို ဆက်တိုက်တာမို့ စစ်ရှုံးတဲ့ ဝဋ္ဋဂါမဏီထွက် ပြေးရင်း ရဟန်းတော်များသီတင်းသုံးရာဖြစ်တဲ့ ဒမ္မုလအရပ်ရောက်ပြီး တနသီဝမထေရ်ရဲ့အထံမှာ (၁၄)နှစ်ပတ်လုံး နေခဲ့ရပါတယ်။

စစ်ပြေးဘဝနဲ့ နေရတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ စွမ်းအင်ပြည့်တဲ့ အမတ်သူရဲ

ကောင်း(၈)ယောက်ကို ရရှိခဲ့သော်လည်း သူ့ကို အရိုအသေ မပေးရတန် ကောင်းဟု အတွေးဖြင့် ကပိသီသအမတ်ကို သုတ်သင်လိုက်တဲ့အတွက် အမတ် (၇)ယောက်ပဲကျန်ရော။ ကျန်တဲ့အမတ်များလဲ ဒီမင်းဟာ မာန်ခက်ထန် တယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ဝဋ္ဋဂါမဏီကိုထားပြီး ကျေးမင်းဆီ သစ္စာခံဖို့အသွား ခရီးအကြား တိဿမထေရ်နဲ့တွေ့ပြီးနောက် ဝဋ္ဋဂါမဏီကသာ သာသနာကို ချီးမြှောက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးမစကားကြောင့် အမတ်များနဲ့ ဝဋ္ဋဂါမဏီ ပြန် လည်သင့်မြတ်သွားရပါတယ်။

မင်းနဲ့အမတ်တို့ ပူးပေါင်းမိပြီးနောက် ကျေးမင်းတို့ကို အနိုင်ယူကာ ဝဋ္ဋဂါမဏီမင်းကြီး အနုရာဇပူရမြို့မှာ ဒုတိယအကြိမ် နန်းတက်ခဲ့ပါတယ်။ နန်းတက်ပြီး မင်းကြီးအပေါ်ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာတော်များကိုပင့်ဆောင်ပြီး ဝိရိနာမည်ရှိတဲ့ တိတ္ထိတို့နေရာမှာ ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းပါတော့တယ်။ ဝိရိနေရာမှာဆောက်တဲ့ကျောင်းမို့ အဘယဂီရိကျောင်းလို့ အမည်ပေးကြ ပါတယ်။

နေရာ၊ အသက်ရှင်ရတဲ့ ခဏတာအတွင်းမှာ မကောင်းမှု၊ ကောင်းမှုတွေကိုလုပ်ပြီး ဘဝကိုဖြတ်သန်းနေကြရပါလား။ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ဘုရင်ဖြစ်လာပေမဲ့ ဘုရင်ဖြစ်ပြီးနောက် လုပ်မိတဲ့ အကုသိုလ်တွေက ဘဝကိုနိမ့်ကျစေမှာပါလား။ သံဝေဂဆိုတာ ယူတတ် သူအတွက်တော့ တရားပါပဲလေ။

အတက်မှာခက်ခဲပေမဲ့ အဆင်းကျတော့ မြန်လိုက်တာ။ ဘဝရဲ့ တက်လမ်းဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသလောက် ကျလမ်းကတော့ လွယ်ကူ တယ်ဆိုတာကို ပြနေရောသလား။

အတက်တုန်းကတည်းက ဟာနေတဲ့ဗိုက်ကို ဖာရပြီ။ ဘုရားဖူးပေါင်း အယောက်သုံးဆယ်ကျော် ဝင်သွားတဲ့စားသောက်ဆိုင်ဟာ အလုပ်တော့ရှုပ်မှာ အသေအချာပါပဲ။ ထင်ထားသလိုပါပဲ ဘူဖေးစနစ်နဲ့လုပ်ပေးထားတဲ့ စားစရာ များမလောက်လို့ စားဖို့မျိုးတစ်ယောက်မှ နှစ်ယောက်ကူရတဲ့အထိ။ ဟင်းပွဲ

များပြင်ဆင်သူတွေ လက်မှာမော်တာတတ်ထားသလို အမြန်စိစဉ်ပေးရ တဲ့အဖြစ်။ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အတွက် အဆင်ပြေသလို စားသုံးသူဘုရား ဖူးများအတွက်လဲ ကျေနပ်စရာပါပဲလေ။

သူတို့က ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ရကြပေ။ ဘုရားဖူးများကတော့ ဝမ်းတွေဝကြတယ်လေ။ အပေးအယူဆိုတာ ညီဖို့လိုအပ်တယ်မို့လား။ တောင်တက်ပြီးကာစမို့ စားလို့ ကောင်းတာလဲ ပါမှာပေါ့လေ။ ဆင်ခြေဆိုတာ ပေးတိုင်းမကောင်းပေမဲ့ ဒီတစ်ခါပေးတဲ့ ဆင်ခြေကတော့ ကောင်းမွန်လို့ မှန်ကန်နေတာပါပဲ။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ကုရုနေဂလတောင်ပေါ်ရှုခင်း
- ၂။ ဒမ္မုလတောင် ရွှေဘုရား
- ၃။ ဒမ္မုလတောင်ရှိ ကြာကန်
- ၄။ ဒမ္မုလတောင်ခြေရင်းရှိ (Sunday School) ဓမ္မစာသင်ကျောင်း
- ၅။ ဒမ္မုလတောင်ခြေရင်းရှိ (Sunday School) ဓမ္မစာသင်ကျောင်း

ကုရုနေဂလတောင်ပေါ်ရွာခင်း

ဒမ္မာလတောင်ရွှေဘုရား

ဒမ္မာလတောင်ရှိကြွေကန်

ဒမ္မာလတောင်ခြေရင်းရှိ
(Sunday School)
ဓမ္မစာသင်ကျောင်း

ဒမ္မာလတောင်ခြေရင်းရှိ
(Sunday School)
ဓမ္မစာသင်ကျောင်း

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”

(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၀.၀၄.၂၀၁၆ တနင်္ဂနွေနေ့)

အပိုင်း(၆)

ဆိဂိရိယကျောက်တောင်

ဒေသန္တရမှာ နေ့လယ်စာစားပြီးတာနဲ့ မဆုံးတဲ့ခရီးကို ဆက်ရပြီ။ သံသရာဆိုတာလဲ ဒီလိုနဲ့တူပါရဲ့။ ပင်ပန်းလဲ ခဏပဲလေ။ ပြီးတော့ ပြန်ဆက်ပေါ့။ အခု ဆက်သွားမှာက ဆိဂိရိယတောင်တဲ့။ တောင်ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ခြေသလုံးက ကြွက်တက်ချင်သလိုလို၊ ပိုပြီးပင်ပန်းလာသလိုလို နဲ့။ ဒါပေမဲ့ လျှောက်စမ်းကန္တာရရဲ့ခရီးသည်လေ။ ဒေသန္တရကနေ ဆိဂိရိယကို ကြာကြာမမောင်းလိုက်ရပါဘူး။ (၂၄)ကီလိုမီတာပဲဝေးတာကိုး။ ဆိဂိရိယဆိုတာ ခြင်္သေ့နဲ့တူတဲ့တောင်ပါတဲ့။ အလွန်မြင့်ပြီး မတ်စောက်တဲ့ ကျောက်တောင်ဖြစ်ပြီး တော့ တောင်ထိပ်မှာ နန်းတော်တည်ဆောက်ထားပါသတဲ့။

ဒီတောင်ကို ယူနက်စကို (UNESCO) က ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ကမ္ဘာ့အံ့ဘွယ် နံပါတ်ရစ်တဲ့ ဆိဂိရိယတောင်ဆိုပေမဲ့ နန်းတော်က နှစ်ထပ်ရယ်။ မန္တလေးနန်းတော်လိုပဲ ကျုံးရှိတယ်လေ။ အုတ်နဲ့လုပ်ထားတာတော့မဟုတ်ဘူး ကျောက်နဲ့လုပ်ထားတာ။ အတော်လေးသန့်ရှင်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလွန်းပါတယ်။ ရေကကြည်လွန်းလို့ ပြေးနေတဲ့ငါးတောင် တွေ့ရသေး။ ကျုံးကိုကျော်တဲ့လှေကားကနေ တက်လိုက်တာနဲ့ တောင်အောက်နန်းတော်တစ်ခုကို တွေ့ရပါတော့တယ်။ အတော်ကို ကျယ်ဝန်းတဲ့နန်းတော်ပါပဲ။ ဘုရင်တွေစံစားဖို့ လုပ်ထားတာဆိုတော့လဲ

ကောင်းပေပေါ့။

နန်းတော်ကြီးရဲ့အလယ် လျှောက်လမ်းတည့်တည့်က မြင်ခွင့်ရမှာက တော့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပါ။ အတော်လေးကို ကြည့်ကောင်းတဲ့ ကျောက်တုံးလို့ မှတ်ချက်ပြုမိရဲ့။ တောင်ပေါ်မှာ နန်းတော်ဘယ်လိုများ တည်ဆောက်ထားပါလိမ့်။ သိချင်စိတ်ကပြင်းပြပေမယ့် တက်ရမှာကိုတော့ စိုးရွံ့သား။ ရောက်လာပြီဆိုတော့လဲ ကျောက်တုံးကြီးနားကိုရောက်ဖို့ အတော် သွားရသေးတယ်။ တက်ရင်းနဲ့ မြင့်လာတဲ့ခရီးဆိုတာ သတိထားမိတယ်။ ကျောက်တုံးခြေရင်းရောက်တော့ လှေကားတွေလုပ်ပေးထားတယ်။

ကျောက်တုံးကြီးနားကပ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျောက်တုံးကိုပတ်ပြီး လျှောက်လမ်းဖောက်ထားတာ အသည်းယားစရာ။ ကျောက်တုံးပတ်လမ်း လျှောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကျောက်နံရံပန်းချီကားများကို လေ့လာခွင့်ရပါတယ်။ နတ်သမီးများရဲ့ပုံတွေပါတဲ့။ အရင်က ပန်းချီပေါင်း(၅၀၀)လောက်ရှိပေမဲ့ တရားထိုင်သူများအတွက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေတာကြောင့် အတော်များ များ ဖျက်ဆီးခံရတယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ထားရဲ့။ ပန်းချီကားကြည့်ဖို့ ကြောင်လိမ် လှေကားနဲ့ တက်ရတာကလား။ ကြောက်တတ်ပါတယ်ဆိုမှ အသည်းယားစရာ အပေါ်တက်နေရသေး။

ကြောင်လိမ်လှေကားကနေ အဆင်းမှာတော့ ကျောက်တုံးပတ်လမ်းကို လျှောက်ရပါတယ်။ ဘယ်ဖက်မှာတော့ နံရံကာထားတယ်။ ကြောက်မှာစိုးလို့နဲ့ တူတယ်။ ညာဖက်တော့ ကျောက်မှန်နံရံကြီးပေါ့။ သူတို့ကတော့ Mirror Wall တဲ့။ မှန်ကြည့်တာဝါသနာပါသူတွေ သူတို့ရုပ်မပေါ်လို့ အပြစ်တင်ကြလေရဲ့။ တောင်ပေါ်တက်ဖို့ နောက်တဆင့် ခံထားသေးတယ်။ ကွင်းပြင်လိုလုပ်ထား ပေးတာ။ မောလိုက်တဲ့အဖြစ်။

နေ့လယ်စာမစားခင်လဲ ကျောက်တောင်တက်၊ စားပြီးလဲကျောက် တောင်တက်နဲ့ ကျောက်တောင်နဲ့များ မိတ်ဖွဲ့ထားတဲ့နေ့များလားမသိ။ တောင်ခါးပန်းရောက်တော့ ကျဉ်းတဲ့နှာခေါင်းနဲ့ အသက်ကိုရှူလို့မဝ။

နှာခေါင်းဖြုတ်လို့ အသက်ကိုဝအောင်ရှုလိုက်ချင်သည်။ အော် အသက် အတွက်ရှိပေးနေတဲ့လေဟာ အခုတော့ ပိုလို့ တန်ဖိုးရှိနေပါရောလား။

ကျောက်တောင်ပေါ်က နန်းတော်ရောက်အောင် နောက်တဆင့်တက်ရပြီ။ အခုတက်ရတာမှ တကယ့်ကို သဲထိတ်ရင်ဖိုရယ်။ ကျောက်တောင်နားကပ်လုပ်ထားတဲ့လှေကားတွေက မတ်စောက်နေတာလေ။ အသက်ကြီးလို့ လမ်းလျှောက်မြန်ပြီထင်ခဲ့တာ အခုတော့ ကလေးလို တစ်လှမ်းချင်းကို လျှောက်နေရပါတော့လား။ လက်ရမ်းကိုလဲ မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားရသည်လေ။ ငယ်ငယ်က အမေ့လက်ကိုဆွဲပြီး လမ်းစလျှောက်ရတာ ဒီလိုပဲနေမှာ။ ကွေ့ကောက်ပြီးဖောက်ပေးထားတဲ့ လှေကားကနေ တက်ရတာ အသည်းတဖိုဖို ရင်တုန်ရချည်ရဲ့။ လှေကားပြုလုပ်သူတွေ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာမသိပေမဲ့ တက်ရသူမှာတော့ ဒူးတုန်လှပြီ။

ဘယ်သူကများ တက်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်သည်မသိ တက်ဆိုတဲ့အသံက လေအဝှေ့နဲ့ရောက်လာသေး။ လက်ရမ်းကို မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး တလှမ်းချင်း တက်နေသူတွေကို တွေ့တော့ရယ်ချင်သား။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်လဲ သူတို့လိုဆိုတော့ ရယ်ဖို့တောင်မေ့တဲ့အဖြစ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ စိတ်ထဲမြင်ကြည့်ပေတော့။ တကယ်ရယ်မနေနဲ့ဦး ကိုယ်တိုင်ရောက်မှ ပိုဆိုးမှာစိုးလို့။ လမ်းဆုံးတော့ ရောက်ပါပြီ။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် (၁၂၁၄)ပေမြင့်တဲ့တောင်ပေါ်ကနေ ကြည့်ရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။ တောင်ထိပ်အကျယ်က (၁.၂)ဟက်ကာ ကျော်ရှိတယ်ဆိုတော့ စိတ်ကြိုက်နေလို့ရတယ်လေ။

အပေါ်ရောက်တော့ သူတို့မဟုတ်သလို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေလိုက်ကြတာ။ သဘာဝဆိုတော့လဲ ရိုက်ပါစေပေါ့။ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်တွေ သမ်းနေတာ တက်လာတုန်းက ပုံရိပ်ပိုင်ရှင်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ဘာပဲပြောပြော မြင့်တဲ့တောင်ပေါ်ကို အားကြီးမာန်တက် တက်နိုင်သည်မို့ ဂုဏ်ယူမိတာအမှန်။

တောင်ပေါ်မှာ နန်းတော်တည်ခဲ့သူက ကဿပဘုရင်တဲ့။ A.D (၄၇၇) က တည်ဆောက်ခဲ့တာပေါ့။ ကဿပဟာ သူ့အဖေ ဓာတုသေနကို လုပ်ကြံပြီး

နန်းလှခဲ့လို့ ညီတော် မောဂ္ဂလာန်ဘေးရန်ကလွတ်အောင် ဒီနေရာမှာ နန်းတော် လာတည်ဆောက်ရတာပါတဲ့။ မတရားရယူခဲ့တဲ့အရာတွေ မတရားပျောက် သွားမှာကိုစိုးမိတဲ့စိတ်ကြောင့် ပြည်သူ့အများ ဒုက္ခနဲ့ရင်းပြီး ကံကောင်း သူ့အတွက် အပင်ပန်းခံ နန်းတော်ကို ဖန်တီးပေးခဲ့ပေမဲ့လို့ ကံကုန် တော့လဲ ပြန်ပေးဆပ်ရတာပါပဲ။

တကယ်မတ်စောက်ပြီး တက်ရခက်တဲ့နေရာမှာ နန်းတော်ဆောက်ပြီး ပီပြင်တဲ့ခံတပ်ကိုတည်ဆောက်ကာ ကာကွယ်ခဲ့ပေမဲ့ ညီတော်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ပဲ အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ နန်းတော်တည်ဆောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် တရားအားထုတ်နေတဲ့ ရဟန်းတော်များကို နှင်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ကဿပဘုရင်ဟာ အခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် သားကောင်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကဿပ ဘုရင်ကို အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ ညီတော်မောဂ္ဂလာန်ဟာ နန်းတော်နေရာကို ရဟန်း တော်များအသုံးပြုဖို့အတွက် လှူဒါန်းခဲ့ပါသတဲ့။ ကွာခြားတဲ့ လူသားနှစ်ယောက်။

အမေတစ်ယောက်ထဲက မွေးတဲ့သားတွေဖြစ်ပြီး ရုပ်ကိုပိုင်ဆိုင် ရတာချင်းတူပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ချင်း မတူလေတော့ ရေပွက်ပမာ ကာမ အရသာကိုတပ်မက်သူက ရဟန်းတော်အပါအဝင် လူအများကို ဒုက္ခ ပေးရင်း စည်းစိမ်ခံစားဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့အချိန် ပေးဆပ်ဖို့နှလုံးသား ပါလာသူကတော့ အားလုံးအတွက် သုခရစေဖို့ ကြိုးစားနေပါရော။ ရဟန်းတော်များကို လှူဒါန်းပြီးနောက် ဆီဂိရိယဟာ (၁၄)ရာစုအထိ ထင်ရှား တဲ့နေရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ လူသူကင်းမဲ့တဲ့ တောကြီး တစ်အခုအဖြစ် နှစ်များစွာ အထီးကျန်စွာနေခဲ့ရတဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ဆီဂိရိယကျောက်တောင်
- ၂။ ဆီဂိရိယနန်းတော်ရှိ ကျောက်တောင်နောက်ခံ

ဆိင်္ဂရိယကျောက်တောင်

ဆိင်္ဂရိယနန်းတော်ရှိကျောက်တောင် နောက်ခံ

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”

(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၀.၀၄.၂၀၁၆ တနင်္ဂနွေနေ့)

အပိုင်း(၇)

အနုရာဓပူရမြို့တော်

တောင်ပေါ်တက်ရလို့ ခြေထောက်တွေလဲ တွဲနေပြီထင်ပါ။ အော် . . . ခန္ဓာဆိုတာ များများခိုင်းလို့မရပါလားနော်။ ကားပေါ်ရောက်မှပဲ အားရပါးရ အနားယူနိုင်တော့တယ်။ ကားပေါ်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကားဆရာက သူ့အလုပ်အတိုင်း ရှေ့ဆက်ပဲ။ ဒီတစ်ခါ ကားရဲ့ဦးတည်ရာက အနုရာဓပူရ။ ကြားဖူးတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့မြို့တော်တစ်ခုဆီ ဦးတည်ပြီဆိုတော့ ရင်ထဲတမျိုး။ ပုဂံမြေ ညနေစောင်းမှာ ခြေချမိတဲ့အဖြစ်မျိုးတော့မဟုတ်။ ပုဂံဒေသ ပုဂံမြေဟာ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ်ဒေသမို့ ခြေချမိတာနဲ့ အလွမ်းလိုလို အဆွေးလိုလို အတွေးတွေက ရင်ထဲအလိုလို တိုးဝင်လာရော။

အခုက သာသနာ့မြေ၊ သာသနာ့ရေ၊ ရဟန္တာများရဲ့ခြေရာတွေ ထပ်နေတဲ့မြေ၊ စာပေတွေကို သင်ကြားခဲ့တဲ့ သံဃာတော်များရဲ့အငွေ့ အသက်တွေကြောင့် ထင်ပါ။ ရင်ထဲငြိမ်းချမ်းသလို ခံစားမိတယ်။ စပါးလှမ်းတဲ့အချိန် နေတောင်မထွက်နိုင်လောက်အောင် အရိယာတွေရဲ့ အရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးခဲ့ဖူးတယ်တဲ့လေ။ တကယ့်ကို စံတော်ဝင်အရိယာများရဲ့ နားခိုရာနေရာကို ရောက်တော့မှာပဲ။ အရိယာသံဃာတော်များနဲ့

သမုတိသံဃာတော်များရဲ့ဂုဏ်၊ သူတို့ရဲ့သာသနာအတွက် ပေးဆပ်မှုများကို အာရုံပြုရင်း . . . ။

ဝိဇယမင်းသားနဲ့အတူ ပါလာကြတဲ့အမတ်များ နယ်မြေသစ်တွေမှာ ကျေးရွာတွေတည်ထောင်ပြီး သူတို့ရဲ့နာမည်တွေကို မှည့်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတဲ့အထဲမှာ အနုရာဇအမတ် တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အနုရာဇပူရမြို့တော်တစ်ခုလဲ အပါအဝင်ပေါ့။ ဘီစီ(၄)ရာစုနောက်ပိုင်း သီရိလင်္ကာနိုင်ငံရဲ့ ငါးဆက်မြောက်ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ပဏ္ဍုကာဘယဟာ အနုရာဇရွာကို မြို့အင်္ဂါရပ်များနဲ့အညီ အနုရာဇပူရမြို့တော်အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။

ပဏ္ဍုကာဘယမင်း နတ်ရွာစံပြီးနောက် နန်းတက်လာသူက သားတော် မုဋ္ဌသီဝမင်းသား။ ပဏ္ဍုကာဘယမင်းနဲ့ မိဖုရားသုဝဏ္ဏပါလီတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်တာမို့ အပြိုင်မရှိ မင်းဖြစ်လာသူပါ။ မင်းကြီးက အသီးအပွင့်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဥယျာဉ်ကို ပြုလုပ်သိမ်းဆည်းတဲ့နေ့မှာ အခါမဲ့မိုးကြီး သည်းထန်စွာရွာတဲ့အတွက် မဟာမေဃဝန်ဥယျာဉ်လို့ သမုတ်ခဲ့ပါတယ်။ မုဋ္ဌသီဝမင်းကြီးဟာ အနုရာဇပူရနေပြည်တော်မှာ အနှစ်ခြောက်ဆယ်တိတိ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ခဲ့သလို သားတော် (၁၀) ယောက်နဲ့ သမီးတော်(၂)ယောက် ထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။ သားတော်များထဲမှ ဒုတိယသားတော်ရဲ့နာမည်ဟာ **ဒေဝါနံ ပိယတိဿ**ပါတဲ့။

ခမည်းတော် မုဋ္ဌသီဝမင်းကြီး နတ်ရွာစံပြီးနောက် နန်းမွေ့ကိုဆက်ခံရသူက ဒုတိယသားတော် ဒေဝါနံပိယတိဿ။ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီးဟာ အားလုံးထက် ဘုန်းကံကြီးမားသူတစ်ယောက်ပါ။ အဘိသိက်ခံတဲ့နေ့မှာပဲ မြေပေါ်မြေအောက်ရတနာတွေ အလိုလိုပေါ်လာရပါသတဲ့။ များလှတဲ့ရတနာ၊ ရှစ်ပါးသောပုလဲ၊ ခုနစ်ချောင်းသော ရတနာနှင့်တံများဟာလဲ အဘိသိက်ခံပြီး ခုနစ်ရက်အတွင်း အားလုံးရောက်ပါသတဲ့။ **ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီးနဲ့ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး**တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဖူးကြပေမဲ့ ကုန်သည်တွေရဲ့ သတင်းစကားကြားရုံနဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေသူပါ။

ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီးဟာ သူ့ရဲ့တူဖြစ်တဲ့ မဟာအရိဋ္ဌအမတ်ကို

တာဝန်ပေးပြီး သိရှိခွင့်သောကမင်းကြီးထံ ရတနာလက်ဆောင်များပို့ပေးတဲ့ အခါ သိရှိခွင့်သောကမင်းကြီးကလဲ လောကီရတနာအပြင် လောကုတ္တရာ ရတနာသုံးပါးကိုလဲ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန်အကျိုးများကြောင်း သတင်းကောင်းပါးရင်း လက်ဆောင်များကို ပြန်လည်ပို့ပေးပါတယ်။ သိရှိခွင့်သောကမင်းကြီး ပေးပို့ လိုက်တဲ့ လောကီရတနာ၊ လောကုတ္တရာရတနာများကို လက်ခံရရှိပြီးနောက် လက်ဆောင်ရှင်ရဲ့မှာထားချက်အတိုင်း ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီး ကဆုန်လ ပြည့်နေ့မှာ ဒုတိယအကြိမ် အဘိသိက်ခံပါသတဲ့။

မမြင်၊ မတွေ့ရခင် ခင်မင်ရင်နှီးတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ် တာဟာ အတိတ်က အတူပြုခဲ့ဖူးတဲ့ကံကြောင့်ဆိုတာကို မှတ်သားရဖူး ပါတယ်။ ဒေဝါနံပိယတိဿတို့မှာလဲ အတိတ်အကြောင်းတွေ ရှိခဲ့ဖူးကြတယ် လေ။ အတိတ်ရဲ့ဘဝတစ်ခုမှာ ပျားရည်ကုန်သည်ဖြစ်တဲ့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ညီအငယ်ဆုံးက အိမ်မှာနေပြီး ပျားရည်ရောင်းပေါ့။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလတ်က ပျားရည်ကိုရှာဝယ်ပြီး ညီငယ်ဆီပို့နဲ့ ဘဝကိုဖြတ်သန်းကြတယ် လေ။ **ဘဝမှာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်တွေဟာ အမြဲတမ်းအဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ တခါတလေတော့လဲ အဆင်မပြေမှု ဒုက္ခသဘော လေးတွေ၊ အနတ္တသဘောလေးတွေကို ပြပေမပေါ့။**

ပြောင်းလဲမှုတွေရှိပေမယ့် မပြောင်းလဲတာကတော့ ညီငယ်ရဲ့သဒ္ဓါ စိတ်ပါပဲ။ ညီငယ်ဟာ အလှူခံလာရင် လှူချင်တဲ့စိတ်ကို တားမရတော့ အပြောခံ ရတာပေါ့။ တစ်ရက် ပျားရည်လိုအပ်နေတဲ့ မထေရ်တစ်ပါး အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပျားရည်သွားအလှူခံတယ်။ အိမ်မှာ အိမ်အကူလုပ်နေတဲ့အမျိုးသမီးလေးဟာ လှူချင်တဲ့သဒ္ဓါရှိပေမဲ့ လှူစရာဝတ္ထုမရှိပြန်ဘူး။

ဒါကြောင့်လဲ ပျားရည်ရောင်းတဲ့အိမ် တစ်ဖက်လမ်းမှာရှိကြောင်း၊ သွားရောက်အလှူခံနိုင်ပါကြောင်း၊ ပျားရည်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရတာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြောစေလိုကြောင်း လျှောက်ထားတဲ့အတွက် တဖက်လမ်းကိုကြွပြီး အလှူခံ ရော။ သဒ္ဓါတရားပြည့်တဲ့ညီငယ်ဟာ တုန့်ဆိုင်းမနေဘဲ လှူလိုက်ပါတယ်။

အလှူခံရရှိလာတဲ့ အကြောင်းကို မထေရ်က အိမ်အကူကိုပြောတော့ အလှူရှင်ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကို တပည့်တော်မ သာဓုခေါ်ပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးတော့ သစ္စာတရားကို အမြန်သိပြီးတော့ အလှူရှင်လေးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်ဘုရားရယ်လို့ တောင်းဆုပန်ချွေခဲ့ပေါ့။ အိမ်အကူလေးရဲ့တောင်းဆုကို အလှူရှင်ညီငယ် မသိလိုက်ပါဘူး။

ပျားရည်ဝယ်ရတာအဆင်မပြေလို့ အိမ်ပြန်လာတဲ့ အစ်ကိုကြီးက ညီငယ်ကို ရောင်းလို့အဆင်ပြေရဲ့လားမေးတဲ့အခါ အိမ်မှာရှိတဲ့ပျားရည်ကို အလှူခံမထေရ်ကို လှူလိုက်ပါကြောင်းပြောပြတော့ အဆင်မပြေလို့ စိတ်ဆိုးမိတဲ့ အစ်ကိုကြီးက ညီငယ်ကို ဆူပါရောလား။ နင်ကွာ အဲဒီ အလှူခံကိုလှူမဲ့အစား သူတောင်းစားရွာမှာ သွားပေးလိုက်တာမှကောင်းသေး လို့။ နောက်အစ်ကိုလတ်လဲ အဆင်မပြေလို့ အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ ညီငယ်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကိုသိရလို့ ဆူပြန်ရော။ အလှူခံကို သမုဒ္ဒနာတစ်ဖက်ကမ်းကိုသာ လွှင့်ပစ်လိုက်ရင် အေးရောတဲ့။

အသိရှိသူတွေဟာ သွေးဆူတုန်းခဏ မှားခဲ့ပေမယ့် သွေးအေးရင် အမှားများကို ပြန်လည်တောင်းပန်တတ်တာ အတူယူစရာပါ။ အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ကြုံလို့စိတ်တိုတဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ စိတ်တွေပြေလို့ ပြန်တွေးမိတော့ ပြောမှားမိတဲ့အမှားအတွက် နောင်တရပြီး ညီငယ်ကို ပြန်တောင်းပန်ပါသတဲ့။ ညီငယ်ရာ အစ်ကိုကြီးမှားသွားတယ်ကွာ၊ လူသားဟာ အမှားများတာမို့ ဒုက္ခကင်းရာဖြစ်တဲ့ သစ္စာတရားကို အမြန်ရမှဖြစ်မယ် ညီရေ။ အစ်ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ညီငယ်ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အမျှကိုလဲ အစ်ကိုကြီးကို ပေးကွာ၊ အဲဒီကုသိုလ်ကြောင့် သစ္စာတရားကို အမြန်သိရပါလို၏လို့ အပိုထပ်ဆောင်း တောင်းဆုချွေမိတယ်။

အစ်ကိုလတ်လဲ အစ်ကိုကြီးလိုပဲ ညီငယ်ကိုတောင်းပန်ပြီး ညီငယ်ရဲ့ ကုသိုလ်အမျှကိုယူကာ သာသနာပြုမင်းတစ်ပါး ဖြစ်လိုကြောင်း တောင်းဆုပြုပါသတဲ့။ သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့ ညီငယ်က ကောင်းမှုကိုသာပြုတယ် တောင်းဆုမပြုမိဘူးလေ။

ဘဝဆိုတာ ခဏနဲ့ရပ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ လောဘ စတဲ့ ကိလေသာတွေ မကုန်သေးရင်တော့ ဘဝဆိုတာ ထပ်လာမှာပေါ့။ လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်၊ ကုသိုလ်ကံတွေဟာ ရပ်သွားတယ်ဆိုတာ ရှိမှ မရှိတာ။ လုပ်ခဲ့တဲ့ကံတွေ ပြန်ပေးတဲ့အခါ လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန်ပေးတာပဲ။ စိတ်ဆိုးပြီး သူတောင်းစားရွာမှာသွားပေးတာမှ ကောင်းသေးတယ်လို့ ပြောမိတဲ့ကံနဲ့ သစ္စာကို ပြန်လည်တောင်းဆုပြုခဲ့တဲ့ကံပိုင်ရှင် အစ်ကိုကြီးက သူတောင်းစားတွေနေတဲ့ရွာမှာ သွားမွေးရတာပါပဲ။ သူ့ရဲ့ကံဟာ တောင်းခဲ့တဲ့ ဆုကြောင့် ကောင်းခဲ့ပါတယ်။

အသောကမင်းကြီးရဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်းမဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေယူခဲ့ရ ပေမယ့် အသောကမင်းရဲ့ အစ်ကိုတွေကို ပြန်လည်သုတ်သင်တဲ့အဖြစ်က သူ့ကို သူတောင်းစားရွာမှာမွေးဖို့ အကြောင်းဖန်လာပါတယ်။ မွေးလာသူက ညောင်ပင်ရင်းမှာမွေးရသူမို့ နိဂြောဓ နာမည်ကို ပိုင်ဆိုင်သူပါ။

ပေးလာတဲ့ဒုက္ခက သံဝေဂကိုရစေတာမို့ ဘဝမှလွတ်ချင်တဲ့ဆန္ဒက နိဂြောဓ ကလေးဘဝမှ နိဂြောဓ သာမဏေဘဝ ရောက်လာရသူ။ သစ္စာအမြန် သိရပါလို၏ရယ် လို့ တောင်းဆုပြုခဲ့တဲ့ဆန္ဒက ရဟန္တာအမြန်ဖြစ်စေခြင်းရဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပါပဲ။

အတူပြုဖူးတဲ့ကုသိုလ်ကံ၊ အတူနေဖူးတဲ့ ဘဝအခြေအနေတွေကြောင့် နိဂြောဓသာမဏေ နန်းတော်ဖြတ်လျှောက်တဲ့အခါ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက စိတ်ကို ကြည်နူးစေတာမို့ ချစ်ခြင်းတွေလွှမ်းမိုးခံရသူက အသောကမင်းကြီးရယ်လေ။ ဒါကြောင့်လဲ မြင်မြင်ခြင်းချစ်မိသူတွေဟာ အတိတ်ဘဝက အတူပြုလုပ်ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အခုဘဝမှာအကျိုးတူ စီးပွားလုပ်ဖူးတဲ့ အခြေအနေတွေရှိခဲ့လို့ရယ်လို့ ဟောပြောကြတယ်ထင်ပါရဲ့။

ကံဆိုတာ ထူးဆန်းသား။ ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရပေမဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဖြစ်ရတာကတော့ အသေအချာပါပဲ။ ဆိုးမိတဲ့စိတ်နဲ့ အလှူခံကို သမုဒ္ဒရာတစ်ဖက်ကမ်း လွင့်ပစ်လိုက်တာကမှ ကောင်းသေးရယ်လို့

ပြောခဲ့တဲ့ အစ်ကိုလတ်၊ အသိဝင်တဲ့အချိန်မှာ မှားခဲ့တဲ့အမှားကို တောင်းပန်ပြီး ညီငယ်ရဲ့ကုသိုလ်ကိုသာစုခေါ်ရင်း သာသနာပြုမင်း ဖြစ်ရပါလို့၏ရယ်လို့ တောင်းဆိုပြုခဲ့တဲ့ အစ်ကိုလတ်၊ ကံကပြန်ပေးတဲ့အခါ မှားခဲ့တဲ့အမှား၊ တောင်း ခဲ့တဲ့ဆုအတိုင်း သမုဒ္ဒတစ်ဖက်ကမ်းမှာတည်ရှိနေတဲ့ လင်္ကာဒီပကျွန်းမှာ ဒေဝါနံ ပိယတိဿအဖြစ် မွေးဖွားရပြီ။ မှန်ကန်တဲ့အသိနဲ့ တောင်းခဲ့တဲ့ဆုက သာသနာ ပြုမင်းဖြစ်စေခဲ့ပေမဲ့လို့ ချစ်သူ၊ ခင်သူ၊ ကုသိုလ်အတူပြုဖူးသူများနဲ့ အတူနေ ခွင့်မရဘဲ မှားခဲ့တဲ့အမှားစကားက ချစ်သူတွေနဲ့ကွဲကွာစေပြီ။

သတ္တဝါတွေမှာသာ သနားတာ ပေါ်ချင်ပေါ်မယ်၊ ကံတရားမှာ တော့ သနားတာ မပေါ်ဘဲ ပြုခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ပြန်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကံဆိုတာ မှန်လိုပါပဲလို့ ပြောကြတာပေါ့။ ပြုလုပ်သူတိုင်းကို ပြန်ပေး တတ်တာ ကံရဲ့သဘာဝပါ။ ပြန်ပေးတဲ့အခါမှာ နှေးတာနဲ့ မြန်တာတော့ ကွာမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပေးမှာကတော့ ပေးမှာပါပဲ။

သဒ္ဓါတရားကောင်းပြီး အလှူအတန်း ရက်ရောပေမဲ့ တောင်းဆုမပြု ခဲ့တဲ့ညီငယ်ဟာ ပြန်လည်မွေးဖွားလာတဲ့အခါ ဧကရာဇ်ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ဖို့ အတွက် ပထမဆုံး သွေးတော်သားစပ် ညီအစ်ကိုတွေကို အရင်သတ်ခဲ့ရသလို သွေးမတော်သားမစပ် သက်ရှိလူသားများရဲ့ အသက်ကို ရက်စက်စွာသတ်ခဲ့ရသူ။ ဒါကြောင့်ပဲ နာမည်နှစ်လုံးနဲ့ ကျော်ကြားသူ ဖြစ်လာရတာပေါ့။

အသိမဲ့နဲ့ အာဏာအတွက် လူတွေကို ရက်စက်စွာသတ်ခဲ့သူမို့ (စဏ္ဍာ - ကြမ်းတမ်းတဲ့၊ အသောက - မစိုးရိမ်သူ) စဏ္ဍာသောကမင်းရယ်လို့ သမုတ်ခံရသူ။ နောက်တော့ အသိနဲ့ဓမ္မအတွက် အမှန်တရားကို ရှာဖွေကာ သနားမှုပိုခဲ့သူမို့ (ဓမ္မ - တရားသော၊ အသောက - စိုးရိမ်စရာမရှိသူ) ဓမ္မာ သောကမင်းရယ်လို့ ဖြစ်လာသူ။ သီရိဓမ္မာသောကလို့လဲ အသိများသူပေါ့။ ကုသိုလ်လုပ်တဲ့အခါ ပါသင့်တာပါဖို့၊ သိသင့်တာသိထားဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့ ညီငယ်ရဲ့အဖြစ်က ပြောပြနေလေရဲ့။

ဆုဆိုတာ တောင်းသင့်တယ်၊ မတောင်းသင့်ဘူးလို့ အငြင်းပွား

နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီဝတ္ထုက တောင်းသင့်တယ်လို့ ပြောပြနေသယောင်။ တကယ်တော့ ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ ဆန္ဒတစ်ခုကိုထုတ်ဖော်ပြီး အလုပ်နဲ့ သက်သေပြတာပါပဲ။ ဘုရားလောင်းများလဲ ဒီလိုဖြစ်ရပါလို့၏လို့ ဘုရားရှေ့မှာဆန္ဒပြု (ဆုတောင်း)ပြီး အလုပ်နဲ့ သက်သေပြခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ အကျင့်မပါတဲ့ ဆုတောင်းသက်သက်ကတော့ မတောင်းတာကမှ ပိုကောင်းမယ်လေ။

စိတ်ထားကောင်းခြင်းဟာလဲ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုကို ဖြစ်စေတတ်တာပါပဲ။ စိတ်ကောင်းကို ပုံပြောင်းပြီး လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သူက အိမ်အကူ။ အိမ်အကူဆိုတာ ပိုင်ရှင်ရဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးသူလို့မတွေးဘဲ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသူလို့ တွေးသူလေ။ ကျွန်ဆိုတာကတော့ ခိုင်းတာကိုသာ ပိုင်ရှင်ရဲ့အလုပ်ကိုလုပ်သူ။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကိုလုပ်သူလို့ တွေးနေတဲ့အိမ်အကူဟာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၊ လှူချင်တဲ့စိတ်ရှိပေမဲ့လို့ လှူစရာမရှိလို့ လှူနိုင်သူဆီ ညွှန်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ အညွှန်ခံရသူကလဲ သဒ္ဓါတရားကောင်းပြီးသားမို့ အလှူခံများကို စိတ်တိုင်းကျလှူဒါန်းသည်လေ။

အလှူခံကလဲ လှူဒါန်းသူဆီ ညွှန်ပြပေးသူအတွက် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရင်း ပြန်ပြောပေးတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် အိမ်အကူလေး ဆန္ဒပြုခွင့်ရခဲ့တာပေါ့။ သူပြုတဲ့ကုသိုလ်ကို သာဓုခေါ်ပြီး သစ္စာတရားကို အမြန်ရရပါလို့၏ရယ်လို့ တောင်းဆုပြုရင်း သဒ္ဓါရှိတဲ့ အလှူရှင် ကောင်လေးရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်ရပါလို့၏ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြုခဲ့တဲ့ တောင်းဆုဟာ ပြည့်စုံစေခဲ့ပါပြီ။ တောင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရတာက မဇ္ဈသောကမင်းကြီးရဲ့မိဖုရား အသန္နိမိတ္တာပါတဲ့။ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်ခဲ့ရသလို ကရဝိက်မင်းရဲ့ တွန်သံကိုကြားရလို့ ဘုရားအသံကို အာရုံပြုရင်း သောတာပန်ဖြစ်ရသူကြီးပေါ့။

အတူပြုလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဟာ ဘဝမှာ အတူတူ ဖြစ်ခွင့် ပေးနိုင်ပေမဲ့ မှားခဲ့တဲ့အမှားဟာ ဝေးကွာဖို့အကြောင်း ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ အမှားဆိုတာ ကြီးကြီးမှားမှ မဟုတ်ပါဘူး။ နဲနဲလေးမှား

တယ်ဆိုရင်တောင် ပြန်ရတဲ့အခါမှာ ခါးသီးတယ်ဆိုတာကို သိထားသူတွေအတွက် အမှားမရှိအောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ လိုပါတယ်လေ။

ဝတ္ထုလေးကို ကြားရပြီးနောက် ကားပေါ်ပါလာသူ ပညာပါရမီမိသားစုဘုရားဖူးများဟာလဲ ငါ့ရဲ့အမျိုးတွေပါပဲလားလို့တွေးရင်း ကြည်နူးမိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အမျိုးမတော်သူဆိုတာ လောကမှာမရှိသလောက်ပဲဆိုတဲ့ တရားတော်လဲ ရှိသေးတာကိုး။ ငါနဲ့အတူရှိနေတဲ့ အမျိုးတွေရော၊ ငါနဲ့အတူမရှိတဲ့ နီး၊ ဝေးမှာရှိနေသူ အမျိုးအားလုံး ဘေးရန်ကင်းကွာ ကိုယ်ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာ၍ ဘဝကို အေးချမ်းစွာဖြတ်သန်းနိုင်ကြပါစေလို့ မေတ္တာကို အထပ်ထပ်ပို့နေမိပြီလေ။

ပြီးတော့ အနုရာဓပူရမြို့ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီလေးကို မှတ်မိနေသေးရဲ့။ အလွမ်းနဲ့တမ်းတနေတဲ့ မယ်သီတာ။ အချစ်ကြောင့် ပူလောင်နေတဲ့ ဒဿဂီရိ။ မယ်သီတာပျောက်ဆုံးသွားလို့ ဒေါသမီးဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး သိန်းဝိုင်ပြည်ကြီးကို ဒေါသမီးနဲ့အတူ မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့သူဟာ မောင်ဒဿပေါ့။ မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရတဲ့မြို့ဟာ အနုရာဓပူရမြို့ပါတဲ့။ အနုရာဓပူရမြို့ ကြီးရဲ့မြေကြီးကို တူးလိုက်ရင် ပြာတွေထွက်လာပါသတဲ့။

အော် . . ဒဏ္ဍာရီထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အနုရာဓပူရ၊ ရာဇဝင်ထဲမှာရှင်သန်နေတဲ့ အနုရာဓပူရမြို့ကြီးကို ရောက်ရတော့မှာပါလား။ စာအံသံတွေညံနေတဲ့နေရာ၊ အရိယာခြေရာတွေထပ်နေတဲ့နေရာ၊ အမျှဝေသံ၊ သာဓုခေါ်သံတွေနဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေပြည့်နေတဲ့နေရာကို ရောက်ရတော့မယ်ဆိုတော့ စိတ်တွေ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ပြီး ပေါ့ပါးလိုက်တာ။ သူတော်ကောင်းများရဲ့ အရိပ်ဟာ တကယ့်ကို အေးမြပါတီ။

အနုရာဓပူရမြို့ရဲ့ တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ တည်းခိုရာ Happy Leoni Hotel ကိုရောက်ပါပြီ။ ဟိုတယ်က အခန်းတွေကျယ်တဲ့အပြင် ဟိုတယ်မှာ ရေကူးကန်ကြီးလဲပါသေး။ ရောက်ရောက်ချင်း အဆွဲဆောင်ဆုံးအာရုံကတော့ ရေကူးကန်ကြီးပါပဲ။ ကုသိုလ်စိတ်တွေ ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်။ ပစ္စည်းတွေချပြီး

အခန်းမှာရေချိုးသူချိုးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတဲ့အချိန် တပုန်းပုန်းနဲ့ ရေကူးသူကကူး နေလေရဲ့။ တချို့အတွေ့အကြုံတွေက ပြုံးစရာလေးတွေကို သယ်ဆောင်လာ တတ်ပါတယ်။ ပူလောင်တဲ့ရာသီဥတုက ရောက်တာနဲ့ လူကိုရေချိုးဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းနေသလိုပါပဲ။

ပူလောင်မှုကိုခံစားရတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး အခန်းရောက်ရောက်ချင်း ရေချိုးဖို့လုပ်တဲ့အချိန် ပုရွက်ဆိတ်မျက်ရည်လောက်ပဲ ကျတဲ့ရေက ချိုးဖို့မလုံ လောက်တာမို့ ရေများရာနေရာပြဖို့ သီဟိုဠ်နိုင်ငံသားကို အကူအညီတောင်းရပြီ။ ကူညီတတ်တဲ့သီဟိုဠ်သားလဲ ချက်ချင်းကူညီပါတယ်။ သင်္ကန်းယူပြီး လိုက်လာခဲ့ဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပြတာမို့ ဒီနေ့အတွက်တော့ အဆင်ပြေပြီဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ သင်္ကန်းယူလိုက်ပါသွားသူက ဆရာတော်တစ်ပါး။ သုံးထပ်ကနေ ဆင်းဖို့ ဓာတ် လှေကားစောင့်ရတာတောင် ကြာသလိုထင်မိတယ်။

ဟော. . အောက်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ လမ်းပြသူသီဟိုဠ်သားက ရေကူး ကန်ကြီးကိုထိုးပြပြီး လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့ အားရပါးရကူးနိုင်ကြောင်း ပြောပါသတဲ့။ ရယ်ရမလား ငိုရမလား မသိန်းကြည်အဖြစ်နဲ့တိုးပြီပေါ့။ အင်း. . . လောကမှာ ဒီလိုအဖြစ်လဲ ကြုံတတ်ပါသေးလား။ ဒါလဲ အတွေ့လေးရယ်မှ အိုအကြုံလေ။

ညရောက်တော့ ဟိုတယ်မှာ ညစာစားပေါ့။ နေ့လယ်က အစာဟာ ဟောင်းသွားပြီဆိုတော့ အသစ်နဲ့ပြောင်းရဦးမှာကိုး။ ခန္ဓာမခံရလေအောင် အစာ တော့ ဝအောင်ကျွေးထားမှလေ။ ဒါမှ ဝေးတဲ့ခရီးကို အလွယ်လေးသွားနိုင် မှာပေါ့။ သီဟိုဠ်အစာနဲ့ လူနဲ့တည့်တာလားမသိ ကျွေးသမျှစား၊ ထည့်သမျှကုန် အဖြစ်လေ။ အစာကပဲ ကောင်းတာလား၊ ခန္ဓာကပဲ တောင်းတာလားဆိုတဲ့ အဖြေကို တိတိကျကျ မသိခင်မှာပဲ စားသောက်မှုကပြီပြီ။

ညစာစားပြီး ခဏလောက် အနားယူပြီးမှာ ပညာပါရမီဆရာတော် ရှင်းပြတဲ့သမိုင်းကြောင်းလေးနဲ့ စိတ်ကို အစာကျွေးရပြန်တယ်။ ရုပ်အစာကျွေးပြီး နာမ်အစာကိုလဲ ကျွေးရဦးမယ်လေ။

မဟာဗောဓိသမိုင်းကြောင်း နားထောင်ပြီးမှာတော့ အိပ်ယာကိုယ်စီ

ရောက်ကြလေပြီ။ တစ်နေ့တာပင်ပန်းသမျှကို တစ်ညတာနဲ့ ဘဝင်ကျရဦး
မယ်လေ။ **အရိယာတွေနေခဲ့တဲ့နေရာမှာ အိပ်ရတာဆိုတော့ စိတ်တွေက
လုံခြုံပြီးသား။** သတ္တဝါအားလုံး ကောင်းသောအိပ်ခြင်းနဲ့ အိပ်ပျော်ကြပါစေလို့
မေတ္တာပို့ကာ ညတစ်ညကို နှုတ်ဆက်ရင်း . . . ။

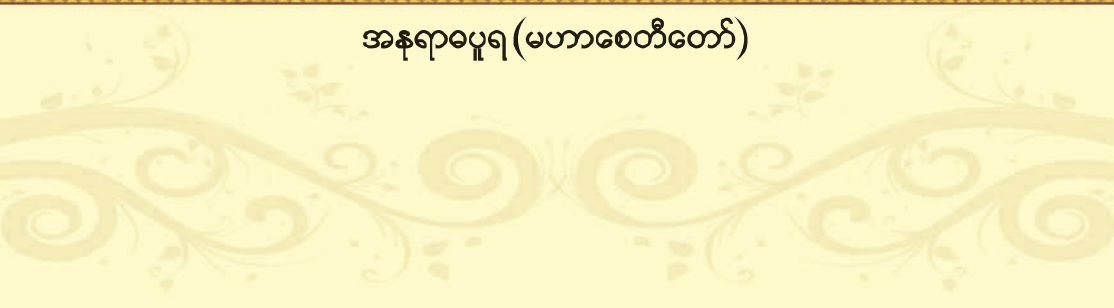
ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

၁။ အနုရာဓပူရ (မဟာစေတီတော်)

အနုရာဇပူရ (မဟာစေတီတော်)

လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၁.၀၄.၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့)
အပိုင်း(၈)

ဒီနေ့ စောစောထကြရတယ်။ မဟာဗောဓိပင် သွားကြရမယ်လို့ ညက မှာထားတာကြောင့်ပါ။ ဒီနေ့သွားမဲ့နေရာတွေက များသား . . .

- ၁။ မဟာဗောဓိ
- ၂။ လောဟပါသာဒပြာသာဒ်
- ၃။ မဟာစေတီ
- ၄။ ထူပါရာမ
- ၅။ မဟာဝိဟာရ
- ၆။ အဘယဂီရိ
- ၇။ သမာဓိရုပ်ပွားတော်
- ၈။ ရေကန်ညှိနောင်
- ၉။ လကျောက် (Moonstone) နဲ့
- ၁၀။ ဇေတဝန်စေတီတော် တို့ကို ဖူးရမယ်တဲ့လေ။

မနက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းစာပေါ့။ မသွားခင် မနက်စာ စားရဦးမှာမို့ ပညာပါရမီ

ဝတ်စုံတူညီနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ သွားဖို့ရော၊ စားဖို့ရောပေါ့။ အိပ်ယာ ထစောလို့ပဲလား မပြောတတ်၊ မနက်စာက အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ ပိုတဲ့အချိန် တွေကို အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံစုရိုက်ရင်း ကုန်စေရတော့တယ်။ မနက်စာ အဆင် သင့်ဖြစ်ပြီလို့ အကြောင်းလာကြားတာနဲ့ ဆရာတော်နှစ်ပါးအတွက် စီစဉ်ကပ် လှူပြီး သူတော်စင်တွေ မနက်စာစားကြပေါ့။ ဒီနေ့မနက် ပိုအားရှိသလို ခံစားရပြီး ပိုပြီးလဲ စိတ်လှုပ်ရှားသလို ခံစားရတယ်။

ဘုရားဖြစ်ခဲ့၊ သစ္စာတရားရခဲ့တဲ့ မဟာဗောဓိပင်ကြီးကို မျက်ဝါး ထင်ထင် ဖူးမြင်ရတော့မှာမို့လို့ ထင်ပါရဲ့။ မနက်စာစားပြီးတာနဲ့ ကားပေါ် တက်၊ ကားထွက်ပေါ့။ သွားတဲ့လမ်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးကြပေါ့။ ဗောဓိပင်တည်ရှိရာ ပရုဏ်နားမှာ ကားကိုရပ်ထားပြီး သူတော်စင်အားလုံး လမ်းလျှောက်ကြရတယ်။ နှစ်ယောက်တစ်တန်းပေါ့။ ညီညာစွာတန်းစီပြီး ဘုရားအာရုံပြုရင် လမ်းလျှောက်နေတဲ့ သူတော်စင်တွေကိုကြည့်ပြီး ကြည်ညို၊ ကြည်နူးစိတ်တွေပေါ်လာတယ်။ ကုသိုလ်စိတ်ဆိုတာ ဒါကို ခေါ်တယ်ထင်ပါ။

မဟာဗောဓိ

တန်းစီသွားတဲ့ သူတော်စင်များကို အစောင့်တွေက စစ်ဆေးတာမို့ အမျိုး သား၊ အမျိုးသမီးခွဲပြီး ဝင်ကြရတယ်။ ဖိနပ်တွေကိုတော့ ပရုဏ်အပြင်မှာ သိမ်း ထားခဲ့ရတာလေ။ မဟာဗောဓိပင်ဝင်းထဲကို လုံးဝယူခွင့်မပြုပါဘူး။ ဗောဓိပင် ဝင်းကို သေသေချာချာကာကွယ်ထားတယ်။ မဟာရံတံတိုင်း နှစ်ထပ်ရယ်၊ မဟာဗောဓိပင်အတွက် သီးသန့်အကာအရံရယ်ပေါ့။ ဗောဓိပင်ဝင်းကြီးကို သဲ တွေခင်းထားတာလဲ သဘောကျစရာ။ ဖိနပ်မစီးသူတွေ မြေကိုနင်းမိရင် ခြေ ထောက်ပေမှာလေ။ အခုက သဲတွေခင်းထားတော့ ခြေထောက်လဲမပေဘူး၊ ထိုင်ပြီးရှိခိုးတာတောင် အဝတ်အစားလဲမပေဘူး။ ကောင်းတဲ့အတွေးတွေပေါ့။

ဗောဓိပင်ခြေရင်းရောက်တော့ ဗောဓိပင်ကြီးရှိရာ အထက်ပစ္စယာကို တက်ခွင့်ရအောင် ဆရာတော်က အစောင့်ဆီ ခွင့်သွားတောင်းနေတာ တွေ့ရ

တယ်။ ပြန်ထွက်လာပါ၏။ မဟာဗောဓိပင်ကြီးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ပါမှ တက်ခွင့်ရမယ်ဆိုလို့ ဆရာတော်နဲ့အတူ ဒကာတစ်ယောက် ခွင့်သွားတောင်းလေရဲ့။ ခွင့်သွားတောင်းနေတုန်း အချိန်ရနေတော့ ဗောဓိပင်ဝင်းထဲ ခင်းထားတဲ့သံပေါ်မှာ အကျအနထိုင်ပြီး အားရပါးရ ရှိခိုးလိုက်တယ်။

ဗောဓိပင်အကြောင်းကို ဆရာတော်ညက ကြိုတင်ရှင်းပြထားတော့ အာရုံပြုရတာ ပိုကောင်းတယ်လေ။ ပညာပါရမီမိသားစုဝင် သူတော်စင်အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ ဘုရားအာရုံပြုနေကြလေရဲ့။ ဗောဓိပင်အရိပ်ဟာ သောကအားလုံးကို ကင်းဝေးစေနိုင်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်ခံစားရပြီ။ လိုချင်၊ ဖြစ်ချင်တာတွေပျောက်ပြီး ခန္ဓာကုန်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ တမ်းတမိလေရဲ့။ သစ္စာတရားကိုလဲ အမြန်ရရှိကာ ဒုက္ခကင်းရာ နိဗ္ဗာန်အမြန်ရောက်ရပါလို့၏ရယ်လို့ တရားအားထုတ်ရင်း ဆန္ဒပြုနေတယ်။

မဟာဗောဓိပင်ဖူးဖို့ လာရောက်သူတွေ အတော်ကိုစည်ကားပါတယ်။ ဘုရားအာရုံပြုသူ၊ တရားထိုင်သူ၊ ဗောဓိပင်အတွက်လှူဒါန်းသူ၊ ဘုရားကို ပူဇော်ရင်း တရားစာများကို ရွတ်ပွားနေသူတွေ အမြောက်အမြား။ အားလုံးကတော့ သဒ္ဓါတရားဦးစီးပြီး ကုသိုလ်တွေလုပ်နေကြရဲ့။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လဲ လိုချင်တဲ့လောဘ မဝင်အောင်၊ မကျေနပ်တဲ့ဒေါသ၊ ကွက်သွားတဲ့ ကောဓ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်၊ အကုသိုလ်ဖြစ်နေတာကိုမှ မသိတဲ့မောဟ မဖြစ်ရလေအောင် သတိထားရင်း ပညာကိုရယူနေမိတယ်။ ကုသိုလ်ရှင်အားလုံး ဒုက္ခကင်းဝေးကြပါစေ၊ တမ်းတမှု ကင်းကြပါစေရယ်လို့ . . . ။ ကျေနပ်မိတယ်။ တကယ့်ကို ကျေနပ်မိတယ်။

ဆရာတော်နဲ့အတူ ဒကာ ပြန်လာကြပါပြီ။ ခွင့်ပြုချက် မရပါဘူးတဲ့။ ဆရာတော်ကြီးကလဲ ခွင့်မပြုသလို ဆရာဝန်ကြီးကလဲ ခွင့်မပြုဘူးတဲ့လေ။ လူမှာပါလာတဲ့ပိုးတွေက ဗောဓိပင်ကို ထိခိုက်နိုင်တာမို့ ဆရာဝန်ကြီး ကခွင့်မပြုတာပါတဲ့။ အရင်က အားနာလို့ခွင့်ပြုမှုက ဗောဓိပင်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့

သာကေကရိုနေတော့ တင်းကြပ်ရပြီပေါ့။ ဖြစ်သင့်ပါတယ်လေ။ တက်ချင် တယ်ဆိုတဲ့ဆန္ဒတစ်ခုနဲ့ ဘုရားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဗောဓိကောင်း၊ ဗောဓိပင် မထိခိုက် ပါစေနဲ့တော့။ ဗောဓိပင်ကြီး သာသနာဆုံးထိ တည်တန့်နေပါစေရယ်လို့ . . . ။

ဗောဓိပင်ထိ တက်ခွင့်မရကြပေမယ့်လို့ သူတော်စင်များ တရားထိုင် မှုကတော့ ပျက်မသွားကြပါဘူး။ **သီဟိုဠ်ဘုရင်အဆက်ဆက် ဗောဓိပင်ကို အသက်တမျှ တန်ဖိုးထားကြပါတယ်။** အခုတွေ့ရတဲ့တံတိုင်းကိုတော့ ဆင်ရိုင်းအန္တရာယ် ကာကွယ်နိုင်စေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သီရိရာဇသိမ်မင်း (၁၇၄၇- ၁၇၈၁) လှူဒါန်းခဲ့ပါသတဲ့။ **အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့အချက်ကတော့ သူပုန် တွေဟာ အခြား သာသနာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဆောက်အဦးတွေကို ဖျက် ဆီးခဲ့ကြပေမဲ့ မဟာဗောဓိပင်ကို မဖျက်ဆီးကြဘူးတဲ့။** ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းသလို ဘုရားရှင်ရဲ့ဗောဓိပင်ကိုလဲ ပိုပြီးကြည်ညိုစိတ်ပွားမိတယ်။

မဟာဗောဓိပင်ရောက်လာရတဲ့သမိုင်းကို ဒီလိုလေး မှတ်သားရဖူးပါ တယ်။ ဒေဝါနံပိယတိဿရဲ့ညီတော် သဒ္ဓါတိဿရဲ့မိဖုရား အနုဠာဒေဝီက ရှင်မဟိန္ဒဆီမှာ ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းပါသတဲ့။ ဝိနည်းစည်းကမ်းအရ ယောက်ျား ရဟန်းသက်သက်နဲ့ ဘိက္ခုနီပြုခွင့်မပေးနိုင်တာကြောင့် ပါဠိလိပုတ်ပြည်မှာနေတဲ့ ငါ့ရဲ့နှမ သံဃမိတ္တာထေရီမကို ဗောဓိပင်လကျာ်ကိုင်းကိုယူပြီး ကြွလာပါစေရယ် လို့ မိန့်ကြားလိုက်တော့ မင်းကြီးဟာ တူတော် အရိဋ္ဌအမတ်ကို တမန်တော်အဖြစ် ပါဠိလိပုတ်ကိုလွှတ်ရပြီပေါ့။ အရိဋ္ဌအမတ်ကလဲ ခံဝန်နဲ့သွားတာရယ်။ ပြန်ရောက် ရင် ရဟန်းပြုခွင့်ပေးရမယ်တဲ့လေ။ အရိဋ္ဌအမတ်လဲ သာသနာ(၂၃၆)ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း(၂)ရက်နေ့မှာ ခရီးကို စတင်ပါတော့တယ်။ ရှင်မဟိန္ဒ မထေရ်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်တန်ခိုးတော်ကြောင့် သွားတဲ့နေ့မှာပဲ ပါဠိလိပုတ်နေပြည် တော်ကို ဆိုက်ရောက်ပါတော့တယ်။ အနုဠာဒေဝီလဲ အမျိုးသမီးကောင်း(၅၀၀)၊ နန်းတွင်းသူ(၅၀၀)၊ စုစုပေါင်း အမျိုးသမီး(၁၀၀၀)နဲ့အတူ (၁၀)ပါးသီလယူရင်း သံဃမိတ္တာထေရီမ အလာကို စောင့်မျှော်နေကြလေရဲ့။

ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီး စေလွှတ်လိုက်တဲ့ အရိဋ္ဌအမတ်လဲ

ဓမ္မာသောက မင်းကြီးဆီရောက်ပြီး ကျိုးကြောင်းစုံကို လျှောက်တင်သလို သံဃမိတ္တာထေရီမဆီသွားပြီးလဲ နောင်တော်ရှင်မဟိန္ဒရဲ့မှာစကားကို ပြန်လည်ကာ ပြောကြားပါတယ်။ နောင်တော်ရဲ့မှာကြားစကားကြောင့် သီဟိုဠ်သို့ သာသနာပြုကြွလို့ကြောင်း ဖခင်မင်းကြီးကိုဖွင့်ပြောတော့ မင်းကြီးရဲ့ အသည်းတွေကြွေရပြီ။ ချစ်သမီး . . . သားတော်ကြီး မဟိန္ဒမထေရ်၊ မြေးတော်သူမနသာမဏေတို့ ခမည်းတော်လက်ကို ဖြတ်ထားသလို အားကိုးရာမဲ့အောင် ပစ်ထားခံခဲ့ရတဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ တကယ့်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်သမီးမျက်နှာလေး မြင်နေရရင် သောကကင်းပျောက်နိုင်ပါသေးတယ် ဆိုတဲ့အသိက သက်သာရစေခဲ့ပေမယ့် အခု သမီးကပါ လိုက်သွားတော့မယ် ဆိုတော့ . . . ပြောရင်း အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားရသူက ဓမ္မာသောကမင်းကြီး။

စစ်ပွဲများစွာကိုအနိုင်ယူခဲ့တဲ့လူကြမ်းကြီး သားသမီးနဲ့ပတ်သက်ရင် နှလုံးသားတွေ နူးညံ့နေပြီ။ ခမည်းတော်မင်းမြတ် မောင်တော်ရဲ့ အမိန့်အာဏာကို လွန်ဆန်ဖို့ဆိုတာ တကယ့်ကို ဝန်လေးလှပါတယ်။ ငြင်းဆန်ဖို့လဲ အားအင်မရှိပါဘူး။ သီဟိုဠ်မှာလဲ ရဟန်းဝတ်ချင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေစောင့်နေတာမို့ သာသနာအတွက် သမီးတော်သွားမှဖြစ်မယ်လို့ သံဃမိတ္တာထေရီမကြီး ပြောလိုက်တော့ ဒါဆိုလဲ ဗောဓိပင်ပါ ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ ခမည်းတော်စီစဉ်ပါဦးမယ်လို့ ပျော့ပြောင်းတဲ့လေသံနဲ့အတူ သာသနာအတွက်ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သူက မင်းကြီးအသောက။

ဗောဓိပင်ဆိုတာ ဘုရားရှင်ရဲ့ကိုယ်တော်နဲ့အတူမို့ ဓားနဲ့ဖြတ်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးလို့တွေးမိတဲ့ မင်းကြီးဟာ ဆရာဖြစ်တဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿထေရ်ကို လျှောက်ထားရပြီ။ မင်းကြီး ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် အခါက ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံရာ ညောင်စောင်းမှာလဲလျောင်းရင်း အဓိဋ္ဌာန်(၅)ချက်ပြုခဲ့တာမို့ သီဟိုဠ်ကျွန်းကို ဗောဓိပင်ပင့်ဆောင်သင့်တယ်လို့ ဆရာ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်ကို ရတော့ ဝမ်းသာရပြီလေ။

အဓိဋ္ဌာန် (၅)ချက်

- ၁။ ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးနောက် သာသနာတော်ဟာ လင်္ကာဒီပကျွန်းမှာ ထွန်းကားလိမ့်မယ်။ ဗောဓိပင်တည်စေဖို့ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးက တာဝန်ယူ ဆောင်ယူရလိမ့်မယ်။ မဟာဗောဓိပင်ရဲ့ တောင်ဖက်ကိုင်း (ဒက္ခိဏသာခါ)ဟာ ဆေးဒန်းမြင်းသီလာနဲ့ တားလိုက်တဲ့နေရာက အလိုလို ပြတ်ကျပြီး ရွှေဖျဉ်းမှာတည်ပါစေ။
- ၂။ ရွှေဖျဉ်းမှာတည်ပြီး ပထမပင်ရင်းလို အမြစ်၊ အသီး၊ အရွက်၊ အညွန့် တွေထွက်ပြီး ကောင်းကင်ထက် ပျံတက်၍ (၇)ရက်လုံးလုံး ဆီးနှင်းတိမ်တိုက်မှာ တည်ပါစေ။
- ၃။ (၇)ရက်လွန်တဲ့အခါ ဆီးနှင်းတိမ်တိုက်မှထွက်၍ ဆက်သက်လာပြီး အသီး၊ အပွင့်၊ အခက်၊ အရွက်တွေမှ မြွေးယှက်ပြီး ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်ထွက်ပါစေ။
- ၄။ သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဓမြို့ရဲ့တောင်မျက်နှာ ထူပါရုံစေတီတည်ရာမှာ ဌာပနာမဲ့ ငါ့ရဲ့ညှပ်ရိုးတော်ဓာတ်သည် ရေ၊ မီးအစုံထွက်သော ယမိုက်ပြာဋိဟာ တန်ခိုးပြပါစေ။
- ၅။ မဟာစေတီတည်တဲ့အခါ ငါ့ရဲ့ဓာတ်တော်အပေါင်းတို့ ငါဘုရားပုံစံယူပြီး ကောင်းကင်မှာ ယမိုက်ပြာဋိဟာ တန်ခိုးပြစေသတည်းရယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန် (၅)ချက် ပြုခဲ့ပါသတဲ့။

ဓာတ်ပုံ အညွန့်:

- ၁။ မဟာဗောဓိ
- ၂။ မဟာဗောဓိပင်နှင့် အမှတ်တရ
- ၃။ ဟိုတယ်ရှေ့ အမှတ်တရ

မဟာဇောဝိ

မဟာဇောဝိပင်နှင့်
အမှတ်တရ

ဟိုတယ်ရှေ့
အမှတ်တရ

**“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၁.၀၃.၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့)
အပိုင်း (၉)**

ဆရာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ်ရဲ့ပြောပြချက်ကို သိရပြီးတဲ့ မင်းကြီးဟာ မထေရ်(၁၀၀၀)တို့နှင့် ထီးဆောင်းမင်း (၁၀၀၀)တို့ကို ဗောဓိပင်ကို ဝန်းရံစေခဲ့ပါတယ်။ အစီအစဉ်အားလုံးပြီးဆုံးတာနဲ့ မြေမှလကျော်တောင်ကိုင်းတိုင်အောင် စင်ကို အဆင့်ဆင့်ပြုစေပြီး ရတနာအင်းပျဉ်ကိုထားလျက် အင်းပျဉ်ထက်မှာ ရွှေဖျင်းကိုတင်ပြီးသော် ရွှေစုတ်တံကိုကိုင်၍ ဆေးဒန်းမြင်းသီလာဖြင့် ရေးသားပြီးမှ ဤဗောဓိပင်သည် လင်္ကာဒီပသို့ ကြွထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ ငါလည်း ဘုရားသာသနာ၌ ယုံမှားကင်းသော ဥပါသကာမြတ်အဖြစ်သည် အကယ်၍ မှန်ပါအံ့၊ ယခု မြင်းသီလာဖြင့်တားရာမှ ပြတ်၍ ရွှေဖျင်း၌ မတ်ရပ်တည်သည် ဖြစ်စေသောရယ်လို့ မင်းကြီးသစ္စာပြုလိုက်ပါတယ်။ သစ္စာပြုလိုက်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဗောဓိခက်ဟာ အလိုလိုပြတ်ကျလာပြီး နံ့သာနဲ့ပြည့်နေတဲ့ ရွှေဖျင်းမှာတည်လာပါတယ်။

ဗောဓိခက်ဟာ ပင်စည်အားဖြင့် (၁၀) တောင်မြင့်ပြီး (၄)တောင်၊ (၄)တောင်စီရှည်တဲ့ ခက်မ(၅)ဖြာတို့ဟာ အသီးကြီး(၅)လုံးနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားပါတယ်။ (၁၀၀၀)သော ခက်ငယ်များနဲ့ တန်ဆာဆင်ထား ပြန်ပါတယ်။ ဗောဓိပင် (လကျော်ကိုင်းကို ကူးယူထားတဲ့အတွက် (ဒက္ခိဏာ= တောင်ဖက်၊ သာခါ=

အကိုင်း) (ဒက္ခိဏသာခါလို့လဲ ခေါ်ပါတယ်) အကိုင်းတည်လာတဲ့ ရွှေဖျဉ်းဟာ အချင်းအားဖြင့် (၃)တောင်၊ အဝန်းအားဖြင့် (၉)တောင်၊ အစောက်အားဖြင့် (၅)တောင်၊ အထူအားဖြင့် လက်(၈)သစ်နဲ့ အနားရေးနှုတ်ခမ်းရဲ့အလုံးဟာ ဆင်ပျိုနာမောင်းလုံးမျှ ကြီးပါသတဲ့။ ရွှေအတိနဲ့လုပ်ထားတဲ့ အိုးကြီးပေါ့။

ပြုလုပ်သူက သိကြားမင်းရဲ့ခိုင်းစေမှုနဲ့ လာရောက်ကာကူညီပေးတဲ့ ဝိသကြုံနတ်သားပါတဲ့။ သူတောင်းတဲ့လက်ခက မင်းကြီးရတဲ့ကုသိုလ်ကိုသာ အမျှဝေပါတဲ့။ ဒက္ခိဏသာခါရဲ့ (၅)ဖြာသော ခက်သေး၊ ခက်မ တို့မှလည်း ကောင်း၊ (၅)လုံးသောအသီးတို့မှလည်းကောင်း၊ အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ၊ အနက်၊ ပြိုးပြိုးပြက်သော ရောင်ခြည်(၆)သွယ်တို့ထွက်ပြီး စကြာဝဠာတိုက်အလုံး ကို လွှမ်းဖုံးမြှေးယှက်လျှက် အထက်ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် ရောက်သွားပါသတဲ့။ မင်းကြီးလဲ ကြည်ညိုလွန်းလို့ အမျိုးမျိုးပူဇော်တော့တာပေါ့။

ဓမ္မာသောကမင်းကြီးလဲ ထိုဗောဓိပင်ကို စောင့်ရှောက်စေဖို့အတွက် (၁၈)ယောက်သောနတ်၊ (၈)ယောက်သော အမတ်မျိုး၊ (၈)ယောက်သော ပုဏ္ဏား မျိုး၊ (၈)ယောက်သော ဘဏ္ဍာထိန်းမျိုး စတဲ့ အစောင့်အရှောက်များကို စီစဉ်ကာ သမီးတော်သံဃမိတ္တာနဲ့ ရဟန်းမများ၊ အရိဋ္ဌအမတ်နဲ့ အပေါင်းပါများကို တာမလိတ္ထိသဘော်ဆိပ်ထိ လိုက်ပို့ပါတယ်။ လည်ပင်းထိမြုပ်တဲ့ရေထိဆင်းပြီး ဗောဓိပင်ကို လှေပေါ်တင်ပေးပြီးနောက် အမှာကိုလဲ ပါးလိုက်ပါတယ်။

အမောင်အရိဋ္ဌ ငါဟာ မဟာဗောဓိပင်ကို မင်းစည်းစိမ်နဲ့ (၃)ကြိမ်တိတိ ပူဇော်ခဲ့ပြီ၊ ငါ့လိုပဲ ငါ့မိတ်ဆွေ ဒေဝါနိပိယတိဿမင်းကြီးလဲ ငါ့လိုပူဇော်ပါစေ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သမုဒ္ဒရာရေသို့ဆင်းပြီး လည်ပင်းနစ်မျှ လိုက်ပို့ခဲ့သလို ဒေဝါနိ ပိယတိဿမင်းကြီးလဲ ရေလည်ပင်းနစ်ထိ ဆင်းကြိုပါစေလို့မှာလိုက်ပါတယ်။ ဗောဓိပင်နဲ့အတူ သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်နေတဲ့လှေကို နဂါးတွေက ဝိုင်းနှောက်ယှက်ကြ တာကို တန်ခိုးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သံဃမိတ္တာထေရီမက ဂဠုန်ငှက်ပုံစံနဲ့ ဟန့်တား ခြိမ်းခြောက်ရပါတယ်။ ကြောက်လန့်သွားတဲ့နဂါးတွေက ထေရီမကြီးကို လျှောက်ထားပြီး ဗောဓိပင်ကို (၇)ရက် ပူဇော်ခွင့် တောင်းပါတယ်။ နဂါးပြည်မှာ

နဂါးချမ်းသာများနဲ့ (၇)ရက်ပတ်လုံး ပူဇော်ပြီး ဗောဓိပင်ကို လှေပေါ်ပြန်ပို့တဲ့ နေ့မှာပဲ သီဟိုဠ်ကျွန်း ရောက်ပါတော့တယ်။

သုမနသာမဏေလေးရဲ့ ပြောကြားချက်နဲ့ သင်္ဘောဆိပ်ရောက်နေတဲ့ ဒေဝါနိပိယတိဿမင်းကြီးဟာလဲ ရှင်မဟိန္ဒရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်မှ အေးဆေးစွာကြွရောက်လာတဲ့ ဗောဓိပင်ကိုမြင်နေရပါသတဲ့။ ဗောဓိပင် ဆိပ်ကမ်းမရောက်ခင် မင်းကြီးကိုယ်တိုင်ရေထဲဆင်းပြီး ဘုရားကိုယ်တော်ကဲ့သို့ ရောင်ခြည်တော်ကွန်ရက်ကို လွှတ်ထွက်စေတတ်သော ဗောဓိပင်မင်းသည် ငါတို့နေရာသို့ ကြွခဲ့ပြီတကားရယ်လို့ဟစ်ကြွေးရင်း ဗောဓိပင်ကို ခေါင်းနဲ့ထမ်း ရွက်ပြီး မဏ္ဍပ်ပေါ်မှာ မင်းအဖြစ်ပူဇော်ပြီး မင်းကြီးကိုယ်တိုင် တံခါးစောင့်အဖြစ် နဲ့ ပြုစုလုပ်ကျွေးပါတော့တယ်။

နတ်တော်လဆန်း(၁၀)ရက်နေ့ရောက်တဲ့အခါ ဗောဓိပင်ကို အနုရာဇ ပူရမြို့ရဲ့ မြောက်တံခါးကသွင်းပြီး တောင်တံခါးကနေထွက်ကာ ထူပါရုံစေတီရဲ့ အနောက်မျက်နှာ အလွန်သာယာတဲ့ မဟာမေဃဝန်ဥယျာဉ်အတွင်း သုမန သာမဏေစကားကြောင့် သန့်ရှင်းတင့်တယ်လှတဲ့ ရှေးဘုရားသုံးဆူတို့ရဲ့ ဗောဓိ ပင်တည်ဖူးရာ နေရာသို့ဆောင်ပြီး (၁၆)ယောက်သော အမျိုးသားတို့ချီမလျက် ရွှေဖျင်းနဲ့အတူ မြေမှာစိုက်ဖို့ သာသာယာယာ လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ဗောဓိပင်ဟာ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ပြီး ရောင်ခြည်တော်တွေ ကွန့်မြူးပါတော့တယ်။

ရှင်မဟိန္ဒမထေရ်၊ သံဃမိတ္တာထေရီမနဲ့ ဘိက္ခုနီသံဃာများ၊ မင်းကြီး အပါအဝင် များမတ်များ၊ ရွာစားများ၊ ရွာခံလူများ လာရောက်ပူဇော်တဲ့အခါ ဗောဓိပင်ရဲ့အကိုင်းမှာ သီးနေတဲ့အသီးတစ်လုံး ကြွေကျလာတဲ့အတွက် ရှင်မဟိန္ဒ မထေရ်က မင်းကြီးကို ပေးသနားတော်မူလိုက်ပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ ဗောဓိသီးကို ရွှေဖျင်းထဲထည့်ပြီး နံ့သာရေနဲ့ဖျန်းလိုက်တဲ့အခါ လူတွေ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ အပင်ငယ်(၈)ပင်ပေါက်ပြီး နတ်တို့အာနုဘော်ကြောင့် အပင်လေးတွေ ချက်ချင်း (၄)တောင်ထိ ရှည်လာပါတော့တယ်။ နောက်ပေါက်လာတဲ့ ဗောဓိပင်(၈)ပင်ကို တစ်ပင်စီခွဲပြီး . . .

- (၁) ဇမ္ဗူကောလမည်တဲ့ သင်္ဘောဆိပ်မှာ သင်္ဘောကနေချပြီး ဒက္ခိဏသာခါဗောဓိပင်ကိုထားရာနေရာ၌ တစ်ပင်
- (၂) တိဝက္ကပုဏ္ဏားရွာမှာ တစ်ပင်
- (၃) ထူပါရုံစေတီအနီးမှာ တစ်ပင်
- (၄) ဣဿရသမဏ နာမည်ရတဲ့ ကဿကဂိရိကျောင်းမှာ တစ်ပင်
- (၅) စေတီယင်္ဂဏ ပထမစေတီယအပြင်မှာ တစ်ပင်
- (၆) စေတီယတောင်ကျောင်း (မဟေဓလေ့တောင်) မှာ တစ်ပင်
- (၇) ကာဇရရွာမှာ တစ်ပင်
- (၈) စန္ဒနရွာမှာ တစ်ပင် စိုက်စေပါတယ်။ ဗောဓိပင်ရဲ့ အံ့ဖွယ်

အကြောင်းကို စာဖွဲ့မယ်ဆိုရင် ကုန်နိုင်မယ်မထင်။

အခု သီဟိုဠ်မှာရှိနေတဲ့ ဗောဓိပင်ဟာ ဗုဒ္ဓဂယာမှာရှိတဲ့ ဗောဓိပင်ထက် အသက်(၁၉)နှစ် ကြီးပါသတဲ့။

မဟာဗောဓိပင်ကို စိတ်ကြိုက်အာရုံပြုကြ၊ တရားရှုမှတ်ကြ၊ ဘုရားရှိခိုးကြပြီးတဲ့နောက် သူတော်စင်အချို့ဟာ ဘုရားဖူးသူတော်စင်များရဲ့ ဖိနပ်ယူဖို့ သွားကြပါတယ်။ ဖိနပ်ထားခဲ့တာကတစ်နေရာ၊ လောဟပါသာဒြာဿာဒိဘက် ထွက်ရမှာကတစ်နေရာ ဖြစ်နေတာကြောင့် ဒီလိုသီးသန့် သွားယူရတာပါ။ ဖိနပ်ကများပြီး သွားယူသူက နဲတယ်။ ပြီးတော့ ထည့်စရာအိတ်ကလဲ မပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတော်စင်တို့ဖိနပ်တွေ အားလုံးပါအောင် ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖိနပ်ဆီ ရောက်တော့ ထည့်စရာအိတ်ကိုရှာရော။ ချက်ချင်းမတွေ့တော့ ဖိနပ်ကို မနိုင်မနင်း တစ်ယောက်ကို (၇)ရံ (၈)ရံ လက်ထဲထည့်ယူကြတာ။

တစ်ယောက်သော သူတော်စင်တစ်ယောက်က အနီးမှာရှိနေတဲ့ အမှိုက်ပုံးထဲဝင်ပြီး ဖိနပ်ထည့်ဖို့ အိတ်ကို မွှေနှောက်ရှာဖွေရော။ အော် . . . အများအတွက် စေတနာ သဒ္ဓါ ကောင်းလေစွ။ ဘုရားဖူးဖို့ထွက်လာတော့ ပြင်လာ၊ ဆင်လာရတာပေါ့။ အားလုံး အဆင်ပြေပါစေဆိုတဲ့စိတ်က သူ့ကိုလွှမ်းမိုး သွားတော့ ဒီလိုလုပ်ဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါ။ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ အိတ်တွေ

ရလာပါတယ်။ ရလာတဲ့အိတ်နဲ့ ဖိနပ်တွေထည့်တာတောင် မနိုင်မနင်းရယ်။ တခြားလူတွေများမြင်ရင် ဘယ်လိုထင်လေမလဲမသိ။

လောဟပါသာဒပြာသာဒ်ဘက် ရောက်အောင်သွားတာဆိုတော့ ဝေ့လို့ ဝိုက်လို့ သွားရတာပေါ့။ မျောက်တွေကလဲ ပေါ့ပေါ့။ မျောက်က ခပ်ကြီးကြီး တွေဆိုတော့ ကြောက်စိတ်တောင် ဝင်မိသေးရဲ့။ မျက်ကွင်းညှိနဲ့ မျောက်ကြီး တွေက လူကိုကြောက်ဖို့နေနေသာသာ သူတို့စိတ်ကြိုက်တောင် နေလိုက် သေးတယ်။ တချို့မျောက်များဆို ဇိမ်တောင်ကျနေလိုက်သေး။ **စိတ်ကောင်းနဲ့ သာသနာအဆုံးအမကို လိုက်နာသူတွေနေတဲ့နေရာဟာ အေးချမ်း တယ်ဆိုတာကို တိရစ္ဆာန်တွေက ပြောပြနေသယောင်ယောင်။**

ပြာသာဒ်ဖက်ကိုရောက်တော့ ဖိနပ်ကို အလွယ်တကူစီးလို့ရအောင် သေသေချာချာတောင် စီပေးလိုက်သေး။ ကုသိုလ်လုပ်တာ စွမ်းနိုင်လေစွ (သက္ကော)၊ ချီးမွမ်းခံချင်စိတ်ကြောင့် လုပ်တာမဟုတ်သလို (ဥဇုနဲ့ သုဟုဇု) မာနခံနေရင်လဲ လုပ်လို့မရတဲ့အရာ(မုဒု၊ အနတိမာနိ)။

မဟာဗောဓိပင်ဖူးပြီးထွက်လာတဲ့ ပညာပါရမီမိသားစု ဘုရားဖူးများ အပြုံးကိုယ်စီနဲ့ ဖိနပ်ကို ကျေနပ်စွာစီးရင်း ကျန်းမာပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တွေ တောင်းပေးနေကြတယ်။

မာနကင်းကင်းနဲ့ စိတ်ကိုနှိမ်ချပြီး ကုသိုလ်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ သူတော်စင်များဘဝဆိုတာ ရှိနေသေးရင် နိမ့်ကျတဲ့ဘဝများကို ဘယ် တော့မှ မပိုင်ဆိုင်ကြပါစေနဲ့လို့ ရင်တွင်းမှ စူးနစ်စွာ တောင်းဆိုပြု ပေးနေမိရဲ့။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တာနဲ့ ဗောဓိပင်အထွက်မုခ်ဝမှာ တစ်ဘဝတာ အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ကြပေါ့။ နောက်တစ်ခေါက် ပြန် ရောက်ဖို့ဆိုတာ မသေချာတဲ့အရာလေ။

လောဟပါသာဒပြာသာဒ်

အမှတ်တရဓာတ်ပုံတွေရိုက်ကြပြီး မဟာဗောဓိပင်နဲ့ တစ်လမ်းပဲခြားတဲ့

လောဟပါသာဒပြာသာဒ်ကိုသွားလေ့လာရာ ပြာသာဒ်သာပြောပေမဲ့ ကျောက် တိုင်တွေပဲကျန်တော့တာရယ်၊ မှတ်တမ်းမှာ ကျောက်တိုင်ပေါင်း(၁၆၀၀)တောင် ရှိပါသတဲ့။ ပြာသာဒ်နားမှာစုဝေးပြီး သမိုင်းကြောင်းကို နားထောင်ကြပေါ့။ ရှင်းပြပေးတဲ့ဆရာတော်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့။ ကောင်းမှုလုပ်ရတာသဘော ကျလွန်းတဲ့ ပညာတတ် ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီးဟာ စေတီတော်၊ ကျောင်းတော်တွေ ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး နောက်ထပ် ဘာတွေလှူဒါန်းခွင့်ရဦးမှာလဲမသိဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သူ့ရဲ့ဘေးတော်တော်တဲ့ ဒေဝါနိပိယတိဿမင်းကြီးကို ရှင်မဟိန္ဒပြော ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးမိတာမို့ မင်းကြီးအိမ်မှာအမြဲသိမ်းထားခဲ့တဲ့ သံသေတ္တာထဲ ရေးထားခဲ့တဲ့ ရွှေပေလွှာကို ရှာဖွေတာပေါ့။

ငါလွန်ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း (၁၄၆)နှစ်၊ သာသနာတော် (၃၇၂)နှစ် ရောက်တဲ့အခါ ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းရဲ့ သား ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီးဟာ ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင် သမာပတ်ဝင်စားရာနေရာမှာ သံတောင်(၁၂၀)မြင့်တဲ့ ဟေမမာလီမည်တဲ့ မဟာစေတီတည်မယ်၊ ဒီနေရာမှာတော့ ဥပုသ်အိမ်သိမ်ကြီးကို ဘုံ(၉)ဆင့်အမြင့် ကြေးပြာသာဒ်ကြီး တည်ဆောက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ရှင်မဟိန္ဒ ဗျာဒိတ်စကား မှာ ကြားထားတဲ့စာသားကို ဖတ်လိုက်တဲ့အချိန် ကျေနပ်လွန်းမက ကျေနပ်သွားရ သူက ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီး။ သူ့ရဲ့သဒ္ဓါက တိုက်တွန်းလေတာကြောင့် မဟာဝိဟာရ ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးကြတဲ့ သံဃာတော်များကို စည်းဝေးစေပြီး အရှင်ဘုရားတို့ သီတင်းသုံးဖို့အတွက် နတ်ဗိမာန်နဲ့တူတဲ့ပြာသာဒ်ကို တည် ဆောက်ပါမယ်။ အရှင်ဘုရားတို့ နတ်ပြည်ကြွပြီး နတ်ဗိမာန်ပုံစံ ယူပေးတော် မူပါလို့ လျှောက်ထားတောင်းပန်ပါသတဲ့။

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် အသောကပုဏ္ဏားမှာ ဗီရဏီကျွန်မတစ် ယောက် ရှိပါသတဲ့။ သူဌေးက စာရေးတံမဲအနေနဲ့ အမြဲဝတ်တည်ထားသူမို့ သံဃာတော်တွေအိမ်ကို နေ့စဉ်ဆွမ်းစားကြပေါ့။ သံဃာတော်များကို အမြင် မကြည်တဲ့ ဇနီးနဲ့သမီးတွေက မလုပ်ကျွေးချင်တာကြောင့် သူတို့ကိုယ်စား တာဝန် ယူသူက ဗီရဏီကျွန်မ။ သူမဟာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးတဲ့အခါ ကြွရောက်လာတဲ့ သံဃာ

တော်များကို ငါ့သားတွေပဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ပြုစုလုပ်ကျွေးပါသတဲ့။ ဒီကံတွေက သူမကို စာတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်၊ တာဝတိံသာမြို့တော်အဝင်မှာ အစောက်အားဖြင့် (၁၂)ယူဇနာ၊ အဝန်းအားဖြင့် (၄၈)ယူဇနာရှိပြီး၊ ပြာသာဒ်(၁၀၀၀)ရှိပြီး အလယ်မှာ ဘုံ(၉)ဆင့်ရှိတဲ့ ဗိမာန်ကြီးပေါ်ကာ အကျိုးပေးပါတော့တယ်။

အကျိုးပေးကောင်းတဲ့ ဗိမာန်နတ်သမီးရဲ့ ဗိမာန်ပုံစံကိုယူပြီး လောဟ(ကြေး) ပါသာဒ(ပြာသာဒ်)ကို ပြုလုပ်စေပါတယ်။ လောဟပါသာဒတံခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ သံတောင်(၁၀၀)စီကျယ်ပြီး အမြင့်လဲ အတောင်(၁၀၀) မြင့်သတဲ့။ ဘုံ(၉)ဆင့်ရှိပြီး တစ်ဆင့်စီမှာ ပြတင်းပေါက်(၁၀၀)စီရှိတဲ့အပြင် တိုင်တွေကိုလဲ ရတနာစီခြယ်ထားပါတယ်။ ကြေးနီအုတ်ကြွပ်များကို အမိုး လှုပ်ထားတာမို့ **လောဟ ပါသာဒ = ကြေးပြာသာဒ်**လို့ထင်ရှားပါတယ်။

လောဟပါသာဒပြာသာဒ်ရဲ့ ပထမထပ်မှာ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတော်များ၊ ဒုတိယထပ်မှာ ပိဋကသုံးပုံဆောင် ရဟန်းတော်များ၊ တတိယထပ်မှာ သောတာပန်၊ စတုတ္ထထပ်မှာ သကဒါဂါမ်၊ ပဉ္စမထပ်မှာ အနာဂါမ်ရဟန်းများကို သီးတင်းသုံးစေပြီး ကျန်အထပ်များမှာတော့ ရဟန္တာတွေ သီတင်းသုံးပါသတဲ့။ ပြာသာဒ်အလှူကုန်ကျငွေဟာ ကုဋေ(၃၀) ဖြစ်ပါသတဲ့။ အပြင် မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာကို အတွင်းမှာဖြစ်တဲ့သဒ္ဓါနဲ့ ပေါင်းလိုက်တော့ သာသနာအတွက် အသုံးချလို့ရသွားတာပေါ့။

ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီးရဲ့ ညီတော် သဒ္ဓါတိဿမင်းလက်ထက် ဆီမီးပူဇော်ရာမှ ပြာသာဒ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင် သွားပါသတဲ့။ မီးခသွားတဲ့ပြာသာဒ်ကြီးကို ညီတော်မှ ဘုံ(၇)ဆင့်အမြင့်ဖြင့် ပြန်လည်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

၁။ လောဟပါသာဒပြာသာဒ်

လောဟပါသာဒဗြာဟ္မင်္ဂ

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၁.၀၃.၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့)
အပိုင်း (၁၈)

မဟာစေတီ

လောဟပါသာဒပြာသာဒ်ရှေ့ ဖြောင့်နေတဲ့လမ်းကဆက်သွားရင် မဟာစေတီကြီးဆီ ရောက်ပါတယ်။ မဟာဗောဓိစေတီ၊ လောဟပါသာဒပြာသာဒ်၊ မဟာစေတီစတဲ့ အဆောက်အဦးတွေဟာ မဟာဝိဟာရကျောင်းကြီးထဲမှာ တည်ရှိနေကြတာပါ။ လမ်းလျှောက်သွားတဲ့အခါ ကျောင်းဟောင်းကြီးတွေရဲ့နေရာကို တွေ့နေရတယ်လေ။ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်များ ဘယ်လောက်တောင်များခဲ့သလဲမသိ၊ သေချာတာကတော့ အခုလျှောက်နေတဲ့မြေပေါ်မှာ ရဟန္တာများရဲ့ခြေရာတွေ ထင်ကျန်နေမှာကတော့ အသေအချာရယ်။ အသိမပါတဲ့ ခြေလှမ်းများနဲ့ သတိကင်းပြီး လျှောက်လို့မသင့်တော်တဲ့ နေရာမို့ သတိနဲ့အသိကိုထားရင်း လျှောက်လှမ်းနေမိရဲ့။

ပညာပါရမီ ဆရာတော်က မဟာစေတီသမိုင်းကြောင်းရှင်းပြဖို့ အရိပ်ကောင်းတဲ့သစ်ပင်ကို လိုက်ရှာနေလေရဲ့။ တကယ်တော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေအပါအဝင် သစ်ပင်အားလုံးဟာ အရိပ်ကောင်းတာချည်းပါပဲ။ ပိုပြီးအေးမြသန့်ရှင်းတဲ့နေရာကို ရှာဖွေနေတယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။

ရှာရင်းနဲ့ပဲ မဟာစေတီကြီးထဲ ရောက်ရပါရော။ စေတီကြီးရဲ့ ထောင့်

တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံကြရပြီ။ သစ်ပင်ကြီး
ရဲ့အရိပ်ဟာ ရုပ်ကိုအေးချမ်းမှုပေးသလို စေတီကြီးရဲ့ဓမ္မအရိပ်က
တော့ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပေးပါတယ်။ ပူတဲ့ရာသီဥတုက သွားလေရာ
ကို လိုက်နေပေမဲ့ နှလုံးသားထဲထိတော့ အပူမပေးနိုင်ခဲ့။

ကြီးမားတဲ့မဟာစေတီကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့
စုပေါင်းပြီး ဘုရားရှိခိုးကြပေါ့။ မရွတ်ဖူးတဲ့ ဓဇဂုဿတကိုပါ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်
ဖြစ်ကြတယ်။ ကုသိုလ်ဆိုတာ အကုသိုလ် မဖြစ်အောင်လုပ်ရတဲ့အတွက်
တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်နေရဦးမှာပဲလေ။ ပညာပါရမီဆရာတော်က
မဟာစေတီကြီးရဲ့သမိုင်းအပြင် စေတီတော်ကြီးရဲ့ မူလအလှူရှင်အကြောင်းကိုပါ
ထည့်ပြောခဲ့ပါတယ်။ စေတီကြီးအလှူရှင်က ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီး။ သူ့သမိုင်းရဲ့
အစကတော့ . . .

ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီး မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်တဲ့အချိန်၊ သမုဒ္ဒရာစောင့်
နတ်များရဲ့ အမျက်ကိုခံရမဲ့ ကလျာဏီတိဿမင်းကြီး အားကိုးမှားတဲ့အဖြစ်က
သမီးတော်ဒေဝီကို ဒုက္ခမှလွတ်မြောက်စေဖို့ အကြောင်းဖန်လာပါတော့တယ်။
မှားခဲ့တဲ့အမှားက အပြစ်ပေးဖို့အချိန်တန်လာတော့ သမုဒ္ဒရာရေတွေ ကလျာဏီ
ဖက်တက်လာလေပြီ (ကလျာဏီစေတီသမိုင်း)။ ပုဏ္ဏားတွေက ယဇ်ပူဇော်ဖို့
သမီးတော်ကို စတေးရမယ်တဲ့။ မိစ္ဆာအယူရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားရဲ့စကားယုံမိလို့ (၁၂)
နှစ်သာရှိသေးတဲ့ သမီးတော်ဒေဝီလေးကို နတ်တန်ဆာတွေဆင်ပြီး ရွှေအိုးကြီး
ထဲထည့်ကာ မင်းသမီးတော်ရယ်လို့ တံဆိပ်ခတ်နှိပ်လျက် ရေထဲမျှောလေပြီ။

သမီးတော်ကို ရေထဲမျှောတဲ့နေ့မှာပဲ ပြည်သူပြည်သားနဲ့အတူ အပြစ်
သားတွေကို ရေက ဖုံးလွှမ်းအနိုင်ယူသွားပြီ။ အိုးနဲ့မျှောလိုက်တဲ့သမီးတော်ဟာ
နတ်တွေစောင့်ရှောက်ရလို့ လက်ဝဲရစ်ကပ်ပြီး မျှောလာတဲ့အတွက် မဟာဂါမ
အနီး ယောဠကလင်္ကာကျောင်းကြီးဆိပ်သို့ ကပ်ရောက်လာပါသတဲ့။

မြစ်နားမှာနေတဲ့သူတွေက ဆယ်ယူပြီး မွေးမြူထားတာကိုကြားသိရတဲ့
ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီး ကောက်ယူပြီး မိဖုရားအဖြစ်မြှောက်တင်လို့ ဝိဟာရ

ဒေဝီအဖြစ် သမုတ်လိုက်တာပေါ့။ ဘုရားရှင်သာသနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြည်ညို သဒ္ဓါများတဲ့ မင်းနဲ့မိဖုရားတို့ဟာ သူတို့ နေရာ မြို့အနီးတဝိုက်မှာ စေတီ၊ ဘုရား၊ ကျောင်းတွေကိုလှူဒါန်းပြီး (၆၀၀၀) မျှလောက်သော သံဃာတော်များကို ပစ္စည်း လေးပါးနဲ့ ချီးမြှောက်လှူဒါန်းကြပါသတဲ့။

ကောဠိပဗ္ဗတကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကိုရင်လေးတစ်ပါးလဲ ဆရာ့စကားကို မြေ ဝယ်မကျ နားထောင်ပြီး သီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဝတ်ကြီးဝယ်ငယ် အသွယ်သွယ် မပျက်ရလေအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ကိုရင် လေးပါ။ တစ်နေ့တော့ ခန္ဓာပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ကိုရင်လေးဟာ နေမကောင်းဖြစ်ရော။

လိုအပ်တာကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေတဲ့ မိဖုရားကြီးဝိဟာရဒေဝီကလဲ ကျောင်းကိုရောက်တဲ့အချိန် သားသမီးမရှိတဲ့အဖြစ်ဟာ အကျိုးမဲ့တယ်လို့ ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားတဲ့အတွက် အဘိညာဉ်ရတဲ့ဆရာတော်က နေမကောင်းတဲ့ ကိုရင်လေးကို သွားကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းပါတော့တယ်။

သေလုမျောပါးဖြစ်နေတဲ့ ကိုရင်အနားရောက်လာတဲ့ မိဖုရားကြီးက စည်းစိမ်ပြည့်စုံတဲ့ တပည့်တော်မရဲ့သားဖြစ်အောင် ဆုတောင်းစေချင်ပါတယ်လို့ တိုက်တွန်းတဲ့အတွက် ပျံလွန်တော်မူသွားတဲ့ ကိုရင်လေးဟာ မိဖုရားကြီးဝမ်းမှာ သန္ဓေတည်လာပါတော့တယ်။ ထူးခြားတဲ့သားသမီးတွေ မိခင်ရဲ့ဝမ်းထဲကိန်းလာ ရင် ထူးဆန်းတဲ့ချဉ်ခြင်းတွေ တပ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဖာတသတ်မင်းသား ပဋိ သန္ဓေနေတုန်းကလဲ ထူးခြားသလို အခုလဲ ထူးခြားတဲ့ ချဉ်ခြင်းတပ်တယ်လေ။

- ၁။ နွားလားပမဏရှိတဲ့ပျားအုံကို ခေါင်းရင်းမှာထားပြီး လက်ဝဲနံပါးနဲ့ အိပ် ပြီးမှ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းသော သံဃာတော်တို့အား ပျားဆွမ်းလှူပြီးမှ အကြွင်းကို စားချင်ပါသတဲ့။
- ၂။ ဧဋ္ဌာရကျေးမင်းရဲ့ ခေါင်းကိုဖြတ်ထားတဲ့ သန်လျက်ဆေးရေကိုလဲ သောက်ချင်ပါသတဲ့။
- ၃။ အနုရာပူရမြို့အနီး ကြီးမားတဲ့ကြာကန်မှ ကြာပန်းကိုလဲ ပန်ဆင်ချင် ပါသတဲ့။

ဘုန်းကံရှိတဲ့သားအတွက် ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပြီး (၁၀)လစေ့တဲ့အခါ ဘုန်းပညာလက္ခဏာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သားတော်ကိုဖွားမြင်ပါတယ်။ သားတော်ကို နာမည်ပေးမဲ့နေ့မှာ ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးဟာ ပင့်သံဃာပေါင်း(၁၂၀၀၀)ကို ပင့်ပြီးဆွမ်းကပ်ပြီး ငါ့ရဲ့သားတော်ဟာ သီဟိုဠ်ကျွန်းကို မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်ရမယ်ဆိုရင် ငါနေရာတိုက်ခန်းထဲ သံဃာတော် (၁၀၀၈) ပါး မပင့်ဘဲ သင်္ကန်းရုံပြီး ကြွရောက်လာပါစေ၊ တံခါးခုံမှာ လကျော်ခြေကိုသာ ပထမဆုံးခြေချပါစေ၊ ဂေါတမအမည်ရှိတဲ့မထေရ်က သားငယ်ကိုထိကိုင်ပါစေ၊ ထိုမထေရ်ကပဲ သရဏဂုံ၊ သီလကိုပေးပါစေရယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပါသတဲ့။

အဓိဋ္ဌာန်တဲ့အတိုင်းဖြစ်လာလို့ တရားတော်ကိုနာပြီးမှ မဟာဂါမမှာ မင်းကြီးဖြစ်နေလို့ ဂါမဏီဆိုတဲ့နာမည်၊ ခမည်းတော်ရဲ့ အဘယဆိုတဲ့နာမည်နှစ်ခုကို ပေါင်းပြီး ဂါမဏီအဘယရယ်လို့ နာမည်သမုတ်ကြပါတယ်။ ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးမှာ နောက်ထပ် သားတော်တစ်ယောက် ရလာတဲ့အတွက် တိဿဆိုတဲ့နာမည်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဂါမဏီမင်းသား (၁၂)နှစ်အရွယ်၊ တိဿမင်းသား (၁၀)နှစ်အရွယ်မှာ ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးဟာ သားတော်တို့ရဲ့ အလိုကိုစမ်းဖို့ သံဃာတော် (၅၀၀)ပင့်ပြီး ဆွမ်းလှူဒါန်းပါတယ်။ သံဃာတော်တို့မှ ကြွင်းတဲ့ထမင်းကို ရွှေခွက်သုံးခုနဲ့ထည့်ပြီး သားတော်နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး . . .

၁။ ချစ်သားတို့ . . သားတို့ဟာ ဘိုး၊ ဘေအစဉ်အလာ ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်များကို ဘယ်တော့မှမျက်ကွယ်မပြု၊ သာသနာတော်ကို မကာကွယ်တဲ့အဖြစ်တွေရှိခဲ့ရင် အစာမကြေဖြစ်ပါစေလို့ အဓိဋ္ဌာန်စေပြီး ထမင်းကိုစားစေတဲ့အခါ ဝမ်းသာစွာ စားကြပါသတဲ့။ **လူမှန်းသိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး မိဘများက သံဃာနဲ့သာသနာတော်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို အသိပေးပြီး ကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာကိုပါ သတိပေးတဲ့အဖြစ်တစ်ခုပါပဲ။ သာသနာကို ကိုးကွယ်တတ်ပြီး ကာကွယ်ချင်စိတ်ပေါက်အောင် လုပ်တဲ့နည်းလမ်းဆိုလဲ မမှား**

ဘူးပေါ့။

၂။ ညီနောင်နှစ်ပါးတို့ ယုံမှားမှုကင်းပြီး အသက်တည်သရွေ့ အချင်းချင်း ညီညွတ်ပါစေ၊ မညီညွတ်က စားတဲ့အစာအဆိပ်ဖြစ်ပါစေလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး စားစေ တော့လဲ ဝမ်းသာစွာစားတာပါပဲတဲ့။ ရှေ့ရေးတွေးတဲ့မိဘတွေဟာ ကိုယ့်နောက် မှာ ကျန်ခဲ့မယ့်သားသမီးတွေ မသင့်မမြတ်မဖြစ်ရလေအောင် စည်းလုံးညီညွတ် စေရန် ငယ်ငယ်ကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးတဲ့နည်းလမ်းတစ်ခုပါပဲ။

မိဘတွေဟာ သားသမီးကို ပညာသင်ပေးရုံ မလုံလောက်ဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားပြည့်စေဖို့၊ စည်းလုံးစေဖို့၊ ချစ်ခင်စိတ်များရှိရမယ် ဆိုတာကို သွန်သင်ပေးသွားတာပါပဲ။ ပစ္စည်းပြည့်စုံတဲ့ မိဘကမ္မေဖွား လာတဲ့သူတွေ ပစ္စည်းကြောင့် သွေးကွဲတတ်တဲ့အဖြစ်ကို ရတနာသုံးပါးကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ကြတဲ့ မင်းနဲ့မိဖုရား မသိဘဲတော့ မနေလောက်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့သာသနာနဲ့ စည်းလုံးမှုရှိဖို့ အကြောင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက လေ့ကျင့် ပေးတဲ့အကြောင်းလေးတွေက နောက်လူတွေ အတုယူစရာရယ်။ ဘာသာ ကိုးကွယ်မယ် သာသနာကာကွယ်မယ်ဆိုတဲ့လူတွေ မဖြစ်မနေ သိသင့်၊ လုပ် သင့်တဲ့အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

၃။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ထမင်းပန်းကန်ကိုကိုင်ပြီး ငါတို့အသက် ကြီးလာရင် ကျေးမင်းတွေနဲ့ စစ်ထိုးပါဘူး၊ စစ်ထိုးစစ်တိုက်မယ်ဆိုရင် စားတဲ့ အစာအဆိပ်ဖြစ်ပါစေဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ချက်နဲ့ ထမင်းကျွေးတော့ သားတော်နှစ် ယောက်လုံး ထမင်းမစားဘဲ ထသွားပါသတဲ့။ ဒါဟာလဲ **မှန်ကန်တဲ့ အသိချ ပေးနေတဲ့ သာသနာကိုဖျက်လာသူရှိရင် အသက်ထက်တန်ဖိုးထားပြီး ကာကွယ်ရမယ်**ဆိုတာကို တဖက်လှည့်နဲ့အသိပေးတဲ့ မိဘရဲ့မျှော်မြင်ကြီးမှုပါ။ မှန်ပါတယ်။ **သာသနာကို ကိုးကွယ်ဖို့၊ ကာကွယ်ဖို့ဆိုတာဟာ သိနေရုံနဲ့ လုံလောက်တဲ့ အဖြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ လက်တွေ့ကျတဲ့ အဖြစ်ကလဲ တကယ်လိုအပ်တယ်၊ သာသနာချစ်တဲ့စိတ်ဟာ တကယ်အရေးကြီး တယ်ဆိုတာကိုပါ ထပ်ဆင့် သိစေတာပါပဲ။** ဒီလိုအသိပြည့်တဲ့ မင်းမိဖုရားတွေ

ရှိခဲ့တဲ့အပြင်၊ နောက်တက်လာတဲ့ သားသမီးတွေလဲ မိဘတွေလို အသိပြည့်
နေကြတာကြောင့် သီဟိုဠ်သာသနာတော်ကြီးဟာ နှစ်ပေါင်း(၂၀၀၀)ကျော်
ခိုင်ခံ့နေတာပဲဖြစ်မှာပါ။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

၁။ မဟာစေတီ

မဟာဇေတီ

**“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၁.၀၃.၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့)
အပိုင်း (၁၁)**

အသက်(၁၆)နှစ်ရောက်လာတဲ့ ဂါမဏီမင်းသားလေးဟာ ဘုန်းကံ တောက်ပလို့ တဖြည်းဖြည်း ကျော်ကြားလာပါတော့တယ်။ သူ့မှာ သူ့ရဲကောင်း (၁၀)ယောက်ရှိပါတယ် . . . ၁။နန္ဒီမိတ္တ ၂။သူရနိမိလ ၃။မဟာသောဏ ၄။ကောဋုတိမ္မရ ၅။ထေရုပုတ္တဘယ (နောင်တချိန် အဘယမထေရ်ဖြစ်လာ မဲ့သူ) ၆။ဘရဏ ၇။ဝေဠုသုမန ၈။ခဇ္ဇဒေဝ ၉။ဖုဿဒေဝနဲ့ ၁၀။လဘိယျဝသဘ တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

လေ့ကျင့်မှုပြည့်ဝလာတဲ့ သားတော်ဂါမဏီနဲ့ သူ့ရဲကောင်းတွေဟာ ဖခင် ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးဆီမှာ စစ်တိုက်ခွင့်တောင်းပေမဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရပါဘူး။ သုံးကြိမ်တိတိတောင်းတာတောင် ခွင့်မပြုတဲ့အတွက် ခမည်းတော်ကို မကြည် တဲ့စိတ်နဲ့ မိန်းမဝတ်များကို ပို့တဲ့အချိန်ကစလို့ အဖေအပေါ် ဆိုးသွမ်းလို့ ဒုဋ္ဌ (ဆိုးသွမ်းသူ) ဂါမဏီလို့ နာမည်ရသွားပါတော့တယ်။

ခမည်းတော် ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီး အသက်(၆၄)နှစ်မှာ နတ်ရွာစံ သွားတဲ့အတွက် မင်းဖြစ်လာသူက ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းသား။ မင်းဖြစ်တဲ့အချိန်ကစပြီး သာသနာနဲ့နိုင်ငံအတွက် တိုက်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲပေါင်းက (၂၈)ပွဲ၊ စစ်တိုက်တဲ့အချိန် တိုင်း ဘုရားဓာတ်တော်ဌာပနာထားတဲ့ လှံတော်ကို အသုံးပြုပြီး

သာသနာနဲ့နိုင်ငံအတွက်သာ စစ်တိုက်ပါကြောင်း သစ္စာပြုရင်း တိုက်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ဂင်္ဂါမြစ်တစ်ဖက်ကမ်း စစ်သွားတိုက်ရတဲ့အခါမှာလဲ တိဿကျောင်းတိုက်မှ သံဃာ (၅၀၀)ကို ပင့်သွားပါသတဲ့။ ရဟန်းသံဃာတော်များကို ဖူးမြင်နေရခြင်းဟာ မင်္ဂလာဖြစ်နေသလို ဘေးရန်လဲ ကင်းပါတယ်။ ဒါနလဲ ပြုခွင့်ရပါတယ်ဆိုတဲ့အသိက အပြည့်ရှိသူလေ။

စစ်ပွဲတွေအားလုံးပြီးလို့ တစ်နိုင်ငံလုံး အုပ်ချုပ်ခွင့်ရတဲ့အချိန်မှာ ပြုလုပ်ခဲ့မိတဲ့အကုသိုလ်က မင်းကြီးကို နှိပ်စက်လေပြီ။ လူတွေအများကြီး သတ်ခဲ့မိတာမို့ သာသနာတော်ကို ချိုးမြှောက်ချင်လို့ ကျေးမင်းတွေကိုသတ်ပြီး မင်းအဖြစ်ကိုရရှိခဲ့ပေမဲ့ အပါယ်က ငါလွတ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အတွေးက တဝဲလယ်လယ်။ အမှားတစ်ခုကို အမြဲသိမ်းမထားချင်တဲ့မင်းကြီးဟာ သံဃာတော်များဆီမှာ အဖြေမှန်တောင်းရပြီ။

မင်းကြီး ကျေးစစ်သည်တို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းကံကြောင့် နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်းကိုလဲ မထိခိုက်၊ မဂ်ဖိုလ်ရမဲ့အကြောင်းလဲ မပျောက်၊ ဘာကြောင့်ဆို သေဆုံးသူစစ်သားအများကြီးထဲမှာ ငါးပါးသီလမြဲသူတစ်ယောက်နဲ့ သရဏဂုံတည်သူ တစ်ပိုင်းသာပါတဲ့အတွက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ပိုင်းမှားခဲ့တဲ့ ကံဖြစ်နေလို့ဆိုတဲ့အဖြေဟာ စိတ်ကို သက်သာရာရစေပါတယ်။ **အမှန်တရားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သာသနာကို ကွယ်အောင်လုပ်မယ့်သူတွေကို တိုက်ခိုက်တာဟာ မှန်ကန်တဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုမို့ ဒီလောက်အပြစ်မကြီးရတာပါ။**

စစ်ပွဲတွေပြီး၊ ဒေါသမီးတွေငြိမ်းလို့ သူရဲကောင်းကြီးတွေကို အသီးသီး ရာထူးတွေပေးကာ မြှောက်စားလေပြီ။ ပေးတဲ့ရာထူး၊ ရလာတဲ့ဂုဏ်ကို မယူလိုတာက အဘယသူရဲကောင်း။ တိုက်ပွဲမှာပါဝင်ကူတိုက်ခဲ့တာဟာ ရာထူးအတွက် မဟုတ် သာသနာတော်ပြန့်ပွားရေးနဲ့ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးအတွက် သာဖြစ်တာကြောင့် အခုရန်သူတွေမရှိတော့တာကြောင့် သူ့ကိုရဟန်းသာပြုခွင့်ပေးပါတော့လို့ တောင်းဆိုလေသူ။ မင်းကြီးက အကြိမ်ကြိမ်တားပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်

ချက်ကိုမပြင်တဲ့ အဘယသူ့ရဲကောင်းရဲ့တောင်းဆိုချက် အောင်မြင်သွားပါတယ်။

ရဟန်းပြုခွင့်ရပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရဟန္တာဖြစ်ကာ နောက်ပါရဟန္တာ (၅၀၀) နဲ့ အတူနေတာကိုတွေ့ရတဲ့အခါ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ရသူက မင်းကြီး ဒုဋ္ဌဂါမဏီ။ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ အဘယသူ့ရဲကောင်းကြောင့်ပဲ **ငါတို့စစ်တိုက်ခဲ့တာဟာ သာသနာအတွက်သာမို့ မဂ်တား၊ ဖိုလ်တားမဖြစ်ဘူးလို့ စိတ်ကို လုံးလုံးချကာ စိတ်တွေ အသန့်ရှင်းကြီး ရှင်းသွားရပြီ။** စစ်ပြေငြိမ်းလို့ နိုင်ငံအရေး၊ သာသနာအရေးကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကုသိုလ်ပါဝင်ယူသူက မင်းကြီး။ လောဟ ပါသာဒပြာသာဒ်ကို လှူဒါန်းပြီးနောက် ဘေးတော် ဒေဝါနံ ပိယတိဿမင်းကြီး စိုက်လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ မဟာဗောဓိပင်ကြီးကို ပလ္လင်မြှင့်ခြင်း၊ တံတိုင်းကာခြင်း၊ တံခွန်ဆွဲခြင်းစတဲ့ ပူဇော်မှုတွေနဲ့ ကုသိုလ်ထပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ကုသိုလ်နဲ့ လက်ဆက်နေတဲ့မင်းကြီးဟာ နန်းတော်ရောက်ပြီးနောက် မဟာစေတီကို တည်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ တဖွားဖွားပေါ်လာပါတယ်။ ပြည်တွင်းစစ်ကို (၂)နှစ် တိတိ တိုက်ခဲ့ရတာမို့ ပြည်သူ၊ ပြည်သားတွေလဲဆင်းရဲနေပြီ။ အခမပေးဘဲ စေတီကို မတည်ချင်တဲ့အကြံကိုသိသွားတဲ့ ထီးချက်စောင့်နတ်က နတ်ပြည်မှာ ပြောလို့ သိကြားမင်းသိပြီးနောက် ဝိသကြုံနတ်သားကို လိုအပ်တာ ဖန်တီးပေးခဲ့ဖို့ ညွှန်ကြားချက်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာလဲ ဟိုနား ရတနာပေါ်၊ ဒီနား ပတ္တမြားရနဲ့ အားလုံးပြည့်စုံလာခဲ့ပါတယ်။

ဒါဟာလဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုရင်လေးဘဝတုန်းက **ကြည်လင်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ စောင်းတန်းလုပ်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်၊ သံဃာတော်တို့အား သောက်ရေ၊ သုံးရေ လှူခြင်း၊ လူအများသောက်သုံးရေ၊ ရေကန်၊ ရေတွင်းပြုလုပ်ခဲ့ဖူးခြင်းဆိုတဲ့ ကုသိုလ်တွေကြောင့် အလိုလိုပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဥစ္စာ၊ ရတနာ၊ ဘဏ္ဍာတွေပါပဲ။ ကုသိုလ်ကံဆိုတာ လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန်ပြီးအကျိုးပေးတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။**

ဒီလိုနဲ့ စေတီတည်ဖို့ အဆောက်အဦးပြည့်စုံတဲ့အခါ သာသနာ(၃၇၂)ခု၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် စတင်ပြီး တည်ဆောက်ပါတော့တယ်။ လုပ်စရာများ

အားလုံး ပြည့်စုံသွားတဲ့အခါ ဝါဆိုလဆန်း (၁၄)ရက်နေ့မှာ သံဃာတော်တို့ကို စေတီမှာ မင်္ဂလာအုတ်စ၍ချလို့ ရပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သံဃာတော်များ စည်းဝေးပါရန် လျှောက်ကြားပါတယ်။ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အင်္ဂါ(၈)ပါးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဥပုသ်ကိုဆောက်တည်ပြီး ပန်းနံ့သာကိုယူကာ စေတီတည်ရာဌာနသို့ လာရမယ်လို့ ပြည်သူပရိသတ်များကို စည်လည်စေပါတယ်။

အရပ်အသီးသီးမှာ သီတင်းသုံးနေကြတဲ့ သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များလည်း ကြွရောက်လာကြပါတယ်။ ကေလာသအရပ် (မြန်မာပြည် သထုံအရပ်ဟုဆိုကြ)မှာ သီတင်းသုံးနေကြတဲ့ သံဃာ(၉၆,၀၀၀) ကြွရောက်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ ဓာတ်တော်တိုက်တည်ဆောက်ပြီးတဲ့အခါ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးက သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များကို အရှင်ဘုရားတို့ ဓာတ်တော်တိုက်တော့ ပြီးသွားပါပြီ။ မနက်ဖန် ဓာတ်တော်ဌာပနာရအောင် အရှင်မြတ်တို့ အားထုတ်ကြပါလို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ သံဃာတော်တို့ကလည်း ရှေးအတိတ်ကံပါလာတဲ့ သောဏုတ္တရမထေရ်ကို ဓာတ်တော်ဆောင်ယူလာရန် တိုက်တွန်းကြပါတယ်။ သောဏုတ္တရမထေရ်လဲ ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပါတယ်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နဂါးပြည်ရောက်ပြီး ပူဇော်ခံနေတဲ့ ဓာတ်တော်များကိုယူဖို့ မထေရ်ကြွရောက်ရပါတော့တယ်။ ဓာတ်တော်မရှိကြောင်း ပြောနေတဲ့ ကာလနဂါးမင်းက ဓာတ်တော်ရှိက ယူသွားနိုင်ကြောင်း တဖက်လှည့်နဲ့ ပြောတဲ့စကားကို သုံးကြိမ်တိတိပြောစေပြီးမှ ထိုအရပ်မှာတည်ပြီး သိမ်မွေ့တဲ့လက်ကို ဖန်ဆင်းကာ မြင့်မိုရ်တောင်ခြေရင်းမှာနေတဲ့ ဝါသုလဒတ္တနဂါးမင်းရဲ့ ခံတွင်းသို့သွင်းကာ ဓာတ်တော်ကြုတ်ကိုယူပြီး နဂါးမင်း နေရစ်တော့ ငါသွားပြီလို့ပြောပြီး မြေမှာငုပ်ပြီးမှ ကျောင်းထဲမှာ ပေါ်တော်မူလာပါတယ်။

မင်းကြီးလဲ ဓာတ်တော်ရှိရာသွားကာ ဦးခေါင်းနဲ့ ဓာတ်တော်ပန်းတောင်းကိုရွက်ပြီး ပလ္လင်ပေါ်မှာ ပူဇော်ပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ မင်းစည်းစိမ်နဲ့

သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပူဇော်ပါတယ်။ ပူဇော်မှုတွေပြီးလို့ ဓာတ်တော်ပန်းတောင်းကို ဦးခေါင်းနဲ့ရွက်ပြီး စေတီတည်ရာသို့ပင့်ဆောင်ပြီး စေတီတော်ကို လကျာ်ရစ် သုံးပတ်လှည့်ပြီး အရှေ့ မျက်နှာပြင်ဖြင့်တက်၍ ဓာတ်တော်တိုက်သို့ ဝင်ပါတော့ တယ်။

ရဟန္တာများ၊ လူများပူဇော်နေစဉ်အခါမှာပဲ ကောင်းကင်အထက်သို့ ပျံတက်ပြီး လက္ခဏာတော်ကြီးအသွယ်သွယ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဘုရားကိုယ်တော်လို ဖန်ဆင်းပြီး သရက်ဖြူပင်ရင်းမှာ တန်းခိုးပြသလို ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ပြီး တန်ခိုးပြတော်မူပါတယ်။ တန်းခိုးပြတဲ့ဓာတ်တော်ကို ဖူးမြင်ရပြီး အရိယာ ဖြစ်သွားသူတွေလဲ အမြောက်အမြားပါပဲ။ တန်ခိုးပြတဲ့ဓာတ်တော်များကို သာသနာ (၃၇၃)ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ဌာပနာပါတော့တယ်။

စေတီတော်တည်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်း မပြီးခင်မှာပဲ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီး မှာ သေလောက်တဲ့ရောဂါ စွဲကပ်လာပါတယ်။ ဒီယဝါပီအရပ်မှာနေတဲ့ ညီတော် တိဿကိုခေါ်ပြီး စေတီနဲ့ပတ်သက်တာကို ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ မှာတမ်းချွေပါတယ်။ ညီတော်လဲ မင်းကြီးနတ်ရွာမစံမီ စေတီတော်ပြီးတာကို မြင်စေချင်တာကြောင့် ကျွမ်းကျင်တဲ့ အပ်ချုပ်သမားများကို အဝတ်ဖြူတွေချုပ်ခိုင်းပြီး ပန်းချီသမားများကို တန်ဆာဆင်စေကာ စေတီတော်ပြီးတဲ့ပုံစံကို ဖန်တီးပါတော့တယ်။ မင်းကြီးကို စေတီတော်ပြီးကြောင်း လျှောက်တင်ပြီး စေတီတော်ကို ဖူးမျှော်စေပါတယ်။ လကျာ်နံပါးနဲ့ စေတီတော်ဖူးမြင်ပြီး လက်ဝဲနံပါးနဲ့ လောဟပါသာဒပြာသာဒ်ကို ရှုမျှော်ပူဇော်ပါတယ်။

မင်းကြီးနားရောက်လာကြတဲ့ မထေရ်များထဲမှာ အဘယ မထေရ်မပါလို့ အဘယသူရဲကောင်းဟာ ကျေးမင်းတွေနဲ့ (၂၈)ကြိမ်တိုင်တိုင် စစ်တိုက်ရာမှာ မရှုံးအောင်တိုက်ရင်း အောင်ပွဲရယူပေးခဲ့ပေမဲ့ အခုမလာတာဟာ **သေမင်းနဲ့ စစ်ထိုးတဲ့အခါ ငါရူးမှာကိုသိနေလို့ မလာတာနဲ့တူပါရဲ့လို့** တွေးမိပါသတဲ့။ အတွေးကိုသိနေတဲ့ အဘယမထေရ်လဲ သံဃာတော်(၅၀၀)နဲ့ ချက်ချင်းရောက် လာပြီး ရုပ်နာမ်ရဲ့ မမြဲပုံကိုဟောနေပေမဲ့လို့ နားမဝင်ဘဲ **သေခြင်းစစ်ကို**

အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ သတ္တဝါမရှိပါဘူးဘုရားရယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ရုပ် နာမ်တရားနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့မင်းကြီးကို နတ်ပြည်ရောက်စေမဲ့ အကြောင်းနဲ့ လွှဲပြောင်းပြီး ပြန်ဟောရပါတယ်။ ဝမ်းသာတက်ကြွ လာတဲ့ မင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး အရင်ကလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်မှတ်တမ်းကို ဖတ်စေရပါတော့တယ်။

အလှူတကာအလှူများ မှတ်တမ်းထဲက အနှစ်သက်ဆုံး သဘော အကျဆုံးအလှူက မလယအရပ်မှာ သီတင်းသုံးကြတဲ့ ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်ကြုံနေတဲ့ မလိယမဟာ ဒေဝမထေရ်နဲ့ ရဟန္တာငါးပါးကို ဆပ်ဆန်ဆွမ်း လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းနဲ့ ညီတော်နဲ့စစ်တိုက်တဲ့အခါ စစ်ရှုံးလို့ပြေးရစဉ် တစ်ယောက်စာ ထမင်းကို ရွှေခွက်ထဲထည့်ပြီး စားမယ်လုပ်တုန်း အလှူခံတွေကို ပင့်လိုကြ ရောက်လာတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား ကိုယ့်အသက်မငဲ့ဘဲ လှူခဲ့တဲ့ဆွမ်းအလှူ မှတ်တမ်း ဖြစ်နေပါသတဲ့။

သဘောကျခဲ့တဲ့ ဆွမ်း(၂)နပ်အကြောင်းကို အဘယ မထေရ်က သဒ္ဓါပိုပွားရအောင် အကျယ်ချဲ့ဟောပေးပြီးနောက် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ နတ်အများလာခေါ်လေပြီ။ မင်းကြီးလဲ စေတီတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာ တော်များကိုလည်းကောင်း သုံးပတ်လည်၍ ရှိခိုးပြီး ကုသိုလ်ကံများ ထင်ရှား ရှိပုံကိုပြရင်း နတ်ရွာစံကာ တုသိတာနတ်ပြည်ရောက်ရပါတော့တယ်။ မင်းကြီးနတ်ရွာစံပြီးနောက် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ မင်းကြီးနဲ့အတူ ပါရမီအတူ ဖြည့်သူများရဲ့အနာဂတ်ကို မိန့်ဆိုပါတယ်။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးဟာ နောင်ပွင့်မဲ့ အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင်ရဲ့ လကျော်ရံဖြစ်ပြီး၊ ညီတော် သဒ္ဓါတိဿက လက်ဝဲရံ ဖြစ်မှာပါတဲ့။ ခမည်း တော်ကာက ဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးက မေတ္တေယျဘုရားရှင်ရဲ့ ခမည်းတော်ဖြစ်ပြီး မင်း၏မယ်တော် ဝိဟာဒေဝီမိဖုရားက ဘုရားရှင်ရဲ့ မယ်တော်ဖြစ်မှာတဲ့လေ။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးရဲ့သားတော် သာလိကုမာရမင်းကတော့ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားဖြစ်မှာပါတဲ့။ နောင်တော် ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီး လက်စသတ်မသွားတဲ့

မဟာစေတီတော်ကို ညီတော် သဒ္ဓါတိဿက ပြီးအောင်ဆက်တည်ရပါတယ်။ သမိုင်းကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိသင့်တာများကို ပညာပါရမီဆရာတော်မှ အသေးစိတ်ရှင်းပြတဲ့အတွက် သဒ္ဓါတရား ပိုမိုပွားခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

မဟာစေတီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျန်တဲ့မှတ်သားစရာလေးတွေက တော့ စေတီတော်ကြီးဟာ ဓာတ်တော်အများဆုံး ဌာပနာထားတဲ့စေတီတော်ကြီးဖြစ်သလို ဘုရားရှင်ရဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်သုံးမျိုးဖြစ်တဲ့ ကိလေသပရိနိဗ္ဗာန် = ဗောဓိပင်ရင်းမှာ ကိလေသာကုန်ခမ်းခြင်း၊ ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန် = လေးဆယ့်ငါးဝါ ကာလပတ်လုံး တရားရေအေးတိုက်ကျွေးပြီးနောက် အသက်(၈၀)မှာ မလ္လာမင်းတို့ အင်ကြင်းဥယျာဉ်မှာ အသက်ကုန်ခြင်းနဲ့ ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန် = တေဇောဓာတ်မီးလောင်လို့ ကျွင်းကျန်တဲ့အရိုးစတဲ့ ဓာတ်တော်များ သာသနာကုန်ပြီးနောက် စုပေါင်းကာ နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းရယ်လို့ သုံးပါးထဲက ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန်မစံခင် ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓာတ်တော်အားလုံး ပထမဆုံး စုဝေးရမဲ့နေရာတဲ့။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးနဲ့ ညီတော် သဒ္ဓါတိဿရဲ့ ကောင်းမှုတော်များကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရလို့ မဆုံးမီ ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်းနဲ့ ဗုံသံများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားရပါရောလား။ ဘာများပါလိမ့်လို့ စူးစမ်းချင်စိတ်ပေါ်တုန်းပဲ ရှိသေး အဲဒါဟာ သီဟိုဠ်နိုင်ငံသားများ ဘုရားကို ဆွမ်းတော်လာကပ်တာလို့ ရှင်းပြပါတယ်။ သိချင်ဇောကြောင့် အမြန်ပြေးပြီး လေ့လာရသေး။ အချိန်က မနက်(၁၀း၃၀) လောက်သာ ရှိသေးပေမဲ့ နေမင်းကပူပြင်းနေပြီ။ မဟာစေတီတော်ကြီးကို လကျော်ရစ်ပတ်ပြီး ဆွမ်းတော်၊ ဟင်းတော်များကို ပိတ်စနဲ့ဖုံးကာ ထီးတော်မိုးရင်း အလှူလိုက်ပါ သူက များသားလား။

သူတို့တွေ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေကြတာကိုတွေ့ပြီး ကိုယ်တိုင်လမ်းလျှောက်ကြည့်မှ အားပါးပါး ပူလိုက်တဲ့အဖြစ်။ ဘုရားအာရုံပြုပြီး ဆွမ်းတော်ကပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ လမ်းလျှောက်နေရလို့ အပူမသိတာလား၊ အတွေ့အကြုံများနေလို့ပဲ အပူခံနိုင်တာလား မသိနိုင်ပေမဲ့

သေချာတာကတော့ အပြုံးမပျက် အပူထဲလျှောက်နိုင်တာပါပဲ။ ကိုယ်တွေက ပူလွန်းလို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ကုန္တေမရ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငြိမ်သက်လွန်းသူက သီဟိုဠ်သားတွေ။

သူတို့တွေကိုင်လာတဲ့ ဆွမ်းခွက်၊ ဟင်းခွက်၊ ပန်းကလပ်များ ကို ကုသိုလ်အတူရစေဖို့ လူမျိုးမရွေးပဲ လာထိခိုင်းတယ်လေ။ ဒါဟာ သူတို့နဲ့အတူ ကုသိုလ်ရစေဖို့ သာဟတ္ထိကဒါနမြောက်စေဖို့အတွက် လာရောက်ထိခိုင်းတာတဲ့လေ။ အလှူလုပ်သလို (ဒါန) အလှူပိုင်ရှင် ဖြစ်စေဖို့ (ပတ္တိဒါန)နဲ့ အလှူကို ဝမ်းမြောက်စေနိုင်ဖို့ (ပတ္တာနုမောဒန) လာရောက်ကာ ကုသိုလ်ယူစေခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ အပြုံးမပျက်တဲ့ မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသလို လှပတဲ့နှလုံးသားနဲ့ လူ့အဖြစ်မှာ ကျေနပ်စွာနေသူများပါတကား။ အပူဒဏ်ခံတာလဲ အပြုံးမပျက်၊ လူလူချင်းတွေ့တော့လဲ အပြုံးမပျက်၊ ကုသိုလ်လုပ်နေတော့လဲ အပြုံး မပျက်သူတွေဟာ သီဟိုဠ်သားတွေပါ။ အပြုံးတုမတွေ့ရဘဲ အပြုံးတူ တာကိုသာ တွေ့ရတာမို့ သူတို့ဆီမှာ အပြုံးမျက်နှာဖုံး လုပ်တဲ့စက်များ ရှိလေသလားရယ်လို့တောင် တွေးမိသေး။

ပြီးတော့ သူတို့လုပ်တဲ့ကုသိုလ်ကို အတူရပါစေရယ်လို့ လာ ရောက်ကာ ကုသိုလ်ယူစေတဲ့အဖြစ်ဟာလဲ တစ်ပြည်သူ မြန်မာတွေ အတွက် ထူးဆန်းနေတယ်လေ။ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ကောင်းနေရ တာလဲ သီဟိုဠ်သားတို့ရယ်။ ပြောသံကြားဖူးတာကတော့ သူတို့ဆီမှာ မြန်မာပြည်မှာလို ညတရားပွဲတွေ မရှိဘူးတဲ့။ အဘိဓမ္မာတရား လေ့လာ လိုက်စားမှုလဲ မရှိသလောက်ဖြစ်နေပြီတဲ့။ ဆွမ်းကပ်တယ်ဆိုရင်တောင် တရားကို သာမန်ပဲဟောပြီး ပြီးသွားတာက များပါသတဲ့။

ဒီလိုအခြေ အနေမှာတောင် လှပတဲ့အပြုံး၊ နူးညံ့တဲ့နှလုံးသား နဲ့ ကုသိုလ်ကိုမျှဝေဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြတာကိုတော့ အံ့သြမိသား။ တကယ်တော့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းမှာ မသင်မနေရ ဓမ္မကျောင်း တော်ကြီး

က သင်ပေးလိုက်တဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်ခုပဲဖြစ်မှာပါ။ သီဟိုဠ်သားတို့ရေ အတုယူစရာတွေ၊ ပြုပြင်စရာတွေကို လက်တွေ့ပြပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ရင်ထဲမှာထပ်လောင်းပြီး မှတ်တမ်းတင်မိပါရဲ့။

မဟာစေတီတော်ကြီးမှာ လက်ရွှံ့တင်လှူပူဇော်ထားတဲ့ စိန်ဖူး တော်ကြီးကို မြန်မာနိုင်ငံ၊ မိုးကုတ်မြို့မှ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးဦးစီးတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမများက စုပေါင်းလှူဒါန်းခဲ့တာပါတဲ့။ အဓိကစီစဉ်ပေးခဲ့သူက သီရိလင်္ကာနိုင်ငံမှာ မြန်မာကျောင်းတိုက်ကြီးငါးခုကို တည်ထောင်တော်မူခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိနယာလင်္ကာရပေ။ စိန်ဖူးတော်ကို ရွှေ(၃)ပိဿာ၊ ဘော် ငွေ(၄)ပိဿာခွဲနဲ့ သွန်းလုပ်ခဲ့ပြီး ပတ္တမြား(၃၆၂၈)လုံး၊ နီလာ(၇၀၂)လုံး၊ နဝရတ် ကိုးသွယ်(၉)စုံ၊ ပန်းရေဖြောင့် (၁၂)ခု၊ စုစုပေါင်း ရတနာပစ္စည်း (၄၃၅၀)နဲ့ စီခြယ်ထားပါသတဲ့။ ထိပ်ဆုံးမှာစီခြယ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားကတော့(၁၅)ရတီရှိပြီး အဲဒီခေတ် မြန်မာငွေ(၁၂၀၀၀)တန်ပြီး၊ ထီးတော်တစ်ခုလုံးတန်ဖိုးမှာ မြန်မာငွေ (၁၀၀၀၀၀)ကျော်တန်ကြေးရှိကြောင်း မှတ်သားရပါတယ်။ မြန်မာတို့ရဲ့ အမှတ် တရအဖြစ် သီဟိုဠ်သားတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ ထာဝရရှိနေမဲ့ ကုသိုလ်တော်ကြီးပေါ့။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

၁။ မဟာစေတီ

မဟာဇေတီ

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၁.၀၃.၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့)
အပိုင်း (၁၂)

ထူပါရာမစေတီ

မဟာစေတီဖူးပြီးတာနဲ့ လမ်းလျှောက်ပြီး ကားဆီ ထွက်ရတယ်လေ။ ထူပါရာမစေတီ သွားဖူးကြမလို့တဲ့။ ပူတဲ့နေအောက်မှာ သဒ္ဓါတရားနဲ့ တောင့်ခံထားတဲ့စိတ်နဲ့ ခန္ဓာကို စေတီဆီရောက်အောင် ပို့ရဦးမယ်လေ။ ထူပါရာမစေတီကို ရှင်မဟိန္ဒရဲ့အကြံပေးချက်နဲ့ တည်ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့တာပါ။ ဘုရားဖူးဖို့အတွက် အိန္ဒိယခဏပြန်ကြွဖို့လုပ်တဲ့ ရှင်မဟိန္ဒကို ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီးက ဘာကြောင့်ကြွချင်တာပါလဲလို့မေးရာကနေ ပေါ်လာတဲ့စေတီတော်ပေါ့။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပေမဲ့ ဓာတ်တော်များရှိတဲ့အတွက် ဘုရားရှင်သက်တော် ထင်ရှားရှိသလို ပူဇော်နိုင်ကြောင်းပြောပြတော့ စေတီတည်စေလိုတဲ့ဆန္ဒကို ရိပ်မိတဲ့မင်းကြီးဟာ ဓာတ်တော်များကို ဘယ်ကရနိုင်ပါသလဲလို့ ပန်လျှောက်တာပေါ့။ သုမနသာမဏေနဲ့တိုင်ပင်ကာ ဓာတ်တော်များကို ယူနိုင်ကြောင်း မိန့်မှာခဲ့ပြီး ရှင်မဟိန္ဒက သုမနသာမဏေကို ဘိုးတော်အသောကမင်းကြီးဆီမှာ ဓာတ်တော်တစ်သိပ်တံအလှူခံပြီး သိကြားမင်းဆီမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ လကျော်ညှပ်ရိုးတော်ကို အလှူခံခဲ့ပါလို့ သြဝါဒပေးပါတယ်။

ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီးနဲ့ သုမနသာမဏေတို့ တိုင်ပင်ပြီးနောက်

ဘိုးတော်အသောကမင်းကြီးဆီ သုမနသာမဏေ ကြွသွားပါရော။ သာသနာ အရှည်တည်တဲ့စေလိုတဲ့အတွက် သီဟိုဠ်မှာ စေတီတည်လိုကြောင်းပြောပြတော့ ဓာတ်တော်တစ်သပိတ်ကို အသောကမင်းကြီးလှူလိုက်ပါတယ်။ ဓာတ်တော် တစ်သပိတ်နဲ့အတူ သိကြားမင်းဆီကအလှူခံလာတဲ့ လကျာ်ညှပ်ရိုးတော်နဲ့အတူ ပြန်ကြွလာသူက ကိုရင်သုမန။

အနုရာဓပူရမြို့ရောက်ပြီးတာနဲ့ စေတီတည်ရာကိုသွားပြီး ညှပ်ရိုးတော် ကို ဌာပနာမထည့်ခင် ညှပ်ရိုးတော်ဟာ ရေ၊ မီးအစုံ တန်ခိုးပြလို့ ဒေဝါနံ ပိယတိဿမင်းကြီးရဲ့ညီတော် မတ္တာဘယမင်းနဲ့အတူ ယောကျ်ား (၁၀၀၀)အပြင် အခြားသူများလဲ ရဟန်းပြုကြတာမို့ ရဟန်းပေါင်း(၃၀၀၀၀) လောက် ဖြစ်သွားပါသတဲ့။ တန်ခိုးတော်ရဲ့အစွမ်းပေါ့။

ဌာပနာတိုက်ကိုပိတ်ပြီး စေတီတော်ကို အပြီးတည်ဆောက်ကာ စေတီအနီးမှာ ကျောင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းနာမည် ကိုလဲ ထူပါရာမကျောင်းတော်လို့ သမုတ်ကြပါတယ်။ ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံ သွားပေမဲ့ ကိုယ်တော်အစားကျန်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်တော်ဟာ လူအများအကျိုး ရွက်သယ်ပိုးနိုင်တယ်ဆိုရင် ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် ကာလတုန်းကဆို ဒီထက်မက အများအကျိုးဆောက်ရွက်နိုင်မှာကတော့ အသေအချာပါပဲ။

“ကျောင်းတိုက်ကြီး (၃) ခု”

မဟာဝိဟာရ

အနုရာဓပူရမြို့တော်မှာ တွေ့မြင်ရမဲ့ ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦး အများစုဟာ တချိန်ကနာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ မဟာဝိဟာရ၊ အဘယဂိရိနဲ့ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်များပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်ကြီးသုံးခုရဲ့ သမိုင်းအကျဉ်းကို မှတ်သားထားဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ပထမဆုံး တည်ဆောက်တာကတော့ **မဟာ ဝိဟာရကျောင်းတိုက်ကြီး**ပေါ့။ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီး ရှင်မဟိန္ဒ သီဟိုဠ် ရောက်ပြီးမကြာခင် မဟာမေဃဝန်ဥယျာဉ်ကို သံဃာတော်များအသုံးပြုဖို့ လှူ

ဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ မဟာဝိဟာရကျောင်းတော်ကြီးရဲ့အစ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မဟာဝိဟာရကျောင်းတော်ကြီးဟာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ အင်အားကောင်းတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်ရပ်တည်ကာ အခက်အခဲများကိုအန်တုပြီး ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာကို လက်ဆင့်ကမ်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ရပါတယ်။

မဟာဝိဟာရကျောင်းမှာနေခဲ့ဖူးတဲ့ ရဟန်းတော်များထဲမှ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးကတော့ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓ ယောသပါပဲ။ အဲဒီအရှင်ကြောင့်ပဲ ဗုဒ္ဓသာသနာစာပေများကို မြန်မာ နိုင်ငံအပါအဝင် ထေရဝါဒနိုင်ငံတော်များ လွယ်လင့်တကူ လေ့လာခွင့် ရရှိတာပေါ့။ သူသာမရှိခဲ့ရင် . . .

အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသ အလောင်းတော်ကို ဗောဓိမဏ္ဍိုင်အနီး (ဗုဒ္ဓဂယာ) အရပ်ဒေသမှာ ခမည်းတော် ယောသ၊ မယ်တော် ကေသိနီတို့မှ မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ သားတော်တစ်ပါးပါ။ ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့အတွက် ဝိဇ္ဇာခေါ်တဲ့ ပညာ၊ သိပ္ပံခေါ်တဲ့ အတတ်၊ ကလာခေါ်တဲ့ သီဆို၊ တီးမှုတ်ခြင်း စတဲ့ အတတ်(၆၄)မျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်သူပေါ့။

အယူဝါဒအမျိုးမျိုး တတ်ကျွမ်းတဲ့အတွက် ရဲရင့်ကာ အိန္ဒိယတခွင် လှည့်လည်ပြီး ဝါဒပြောဆိုပြိုင်ဆိုင်ရင်း အချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေသူပါ။ ကျောင်းတိုက်တစ်ခုအရောက် ညဖက်ပတဇ္ဇလီရဲ့ အယူဝါဒကျမ်းကို အသံနေ အသံထားနဲ့ရွတ်နေတာကို ကြားမိတဲ့အရှင်ရေဝတက ဟိန္ဒူဝါဒယူသူ ဘာသာ ခြား ပုဏ္ဏားလုလင်ငယ်။ သာသနာဆိုတာ ဘာသာအယူတစ်ခု မဟုတ်တာ ကြောင့် အသိရွာဖွေလိုသူများအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးပြီးသားပါ။

ရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်း ဥပတိဿနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အလောင်း တော် ကောလိတတို့လဲ ဘာသာခြားယူတဲ့ ဟိန္ဒူပုဏ္ဏားတွေပါပဲ။ သူတို့လဲ အမှန်တရားကို လိုချင်တဲ့စိတ်က ပြင်းပြလွန်းလို့ သာသနာထဲဝင်လာ သူတွေပေါ့။ အမှန်တရားကိုသင်ပြကာ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းကို ဖွင့်

ပေးနေတာက သာသနာဖြစ်နေတာမို့ ဘာသာ၊ အယူမတူသူတွေ စုစည်း တည်ရှိနေတဲ့နေရာတစ်ခုလဲ ဖြစ်ပြန်တယ်။ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ဘာသာ အယူတစ်ခုဟာ လွတ်မြောက်မှုကိုမရစေနိုင်သလို မှန်ကန်တဲ့အသိ တစ်ခုကိုလဲ ရပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ ရှေ့ကသွားသူများ အသိပေးနေ လေရဲ့။

အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသအလောင်း လူလင်ငယ်ဟာ လိုချင်မှု တစ်ခုထဲနဲ့ သာသနာထဲဝင်လာသူ ပုဏ္ဏားလူလင်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မှန်ကန်တဲ့သစ္စာအသိကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတဲ့အချိန်မှာတော့ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲသွားရတာပါပဲ။ သာသနာထဲရောက်လာတာနဲ့ ဆရာအရှင်ရေဝတက လူလင်ငယ်ကို မြတ်စွာဘုရားရဲ့အသံတော်လို နက်နဲတဲ့ အသံရှိတဲ့အတွက် ဘုရားလိုကျော်ကြားမယ်လို့ တွေးမိလို့ ဗုဒ္ဓဃောသလို့ နာမည်ပေးခဲ့တယ်။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသဟာ ဉာဏောဒယကျမ်း၊ ဓမ္မ သင်္ဂဏီပါဠိတော်အဖွင့် အဋ္ဌသာလိနီကျမ်းအပါအဝင် ပရိတ္တဋ္ဌကထာကိုလဲ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

အကြောင်းစုံသိနေတဲ့ ဆရာအရှင်ရေဝတက တပည့်ကိုတိုက်တွန်းပါ တယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဘုရားဟောပါဠိတော်ကိုပဲ လေ့လာနေကြတယ်။ ဒီလို နေရာမျိုးမှာ အဋ္ဌကထာနဲ့ကွဲပြားတဲ့ အာစရိယဝါဒလဲမရှိဘူး။ သံဂါယနာသုံး တန်တင်ထားတဲ့ ဘုရားဟောဒေသနာတော်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အစရှိတဲ့ မထေရ်တို့ဟောကြားတဲ့ ဒေသနာတို့ကိုကြည့်ပြီး ရှင်မဟိန္ဒမည်တဲ့ ပညာရှိ မထေရ်မြတ်က သီဟိုဠ်ဘာသာနဲ့ရေးထားတဲ့ သီဟိုဠ်အဋ္ဌကထာဆိုတာ သီဟိုဠ် မှာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သီဟိုဠ်သွားပြီး သီဟိုဠ်အဋ္ဌကထာများကို ပါဠိဘာသာနဲ့ ပြန်ရေးရင် တစ်လောကလုံးအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းပါလိမ့်မယ်လို့ တိုက်တွန်း တဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ သီဟိုဠ်ကို မဟာနာမမင်းလက်ထက်မှာ ကြွရောက် ခဲ့ပါတယ်။

ကြွရောက်ပြီး မဟာဝိဟာရ ကျောင်းတော်ကြီးမှာနေရင်း

ဗုဒ္ဓစာပေများကို လေ့လာပြီးနောက် အဋ္ဌကထာကို ရေးသားစီရင်ဖို့ ပိဋကပေစာအားလုံးပေးပါရန် တောင်းဆိုပါတော့တယ်။ သံဃာတော်များလဲ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ပြီး အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသကို စုံစမ်းလိုတဲ့အတွက် သီလေပတိဋ္ဌာယစတဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သုံးလုံးပါတဲ့ ဂါထာ(၂)ပုဒ်နဲ့ ကျမ်းတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးဖို့တိုက်တွန်းပြီး စွမ်းနိုင်ရင်ခွင့်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးကြပါတယ်။ ဂါထာ(၂)ပုဒ်ထဲမှာ အကျဉ်းချုံးပေါင်းစုပြီး ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းကို ရေးသားပါတော့တယ်။

စာအုပ်ရေးပြီးလို့ မဟာဗောဓိပင်အနီး အစစ်ဆေးခံဖို့ သံဃာတော်များကို စည်းဝေးစေတဲ့အခါ သူ့ရဲ့အစွမ်းကိုသိစေဖို့ နတ်များက ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ကို ဖွတ်ထားလိုက်ပါသတဲ့။ သုံးကြိမ်မြောက် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်စာအုပ်ကို ဖတ်စေဖို့ထုတ်ဆောင်တဲ့အခါ နတ်တို့ကလဲ အရင်ကဖွတ်ထားခဲ့တဲ့ ပေစာအုပ်(၂)အုပ်ကိုပါ ထုတ်ပေးတဲ့အတွက် ကျမ်းစာသုံးစောင်ကို ရဟန်းတော်များ တပြိုင်နက် စီစစ်တဲ့အခါမှာ ကျမ်းစာတစ်စောင်နဲ့တစ်စောင် ပါဠိ၊ အနက်၊ ရှေ့နောက် အစီအစဉ်အားဖြင့် ကွဲလွဲမှုလုံးဝမရှိပါဘူးတဲ့။

စစ်ဆေးတိုက်ဆိုင်ပေးတဲ့ ရဟန်းတော်များလဲ ကျေနပ်လွန်းလို့ အဋ္ဌကထာနဲ့တကွ ပိဋကသုံးပုံစာပေများကို ဘာသာပြန်ဖို့ ပိဋကတိုက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီခေတ်မှာရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အဋ္ဌကထာအားလုံးကို လူတို့ရဲ့ မူရင်းဘာသာဖြစ်တဲ့ မာဂဓ(ပါဠိ)ဘာသာနဲ့ ဘာသာပြန်ဆိုပါတယ်။ ပါဠိဘာသာပြန်ဆိုလိုက်တဲ့အတွက် ပိဋကသုံးပုံကို လွယ်ကူစွာ လေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့သူများကတော့ နှောင်းလူများပါပဲ။ ဘာသာပြန်စရာအားလုံးကို ဘာသာပြန်လို့ ပြီးဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာတော့ အိန္ဒိယ မဟာဗောဓိကို ဖူးမြင်ဖို့ပြန် သွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒါဟာ မဟာဝိဟာရကျောင်းတိုက်ကြီးက မွေးဖွားပေးလိုက်တဲ့ မထေရ်တစ်ပါးရဲ့စွမ်းရည်ပါပဲ။

အဘယဂိရိဝိဟာရ

အဘယဂိရိကျောင်းတော်ကြီးဟာ မဟာဝိဟာရနဲ့ကပ်ရက် မြောက်ဖက် ခြမ်းမှာတည်ရှိနေတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးပါ။ ဝဇ္ဇဂါမဏိမင်းကြီး(ဘီစီ ၂၉) ရန်သူ လက်မှ တိမ်းရှောင်စဉ်ကာလက သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မဟာတိဿမထေရ် အား ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒကာတို့အိမ် မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွား လာတဲ့အတွက် ထိုမထေရ်ကို မဟာဝိဟာရကျောင်း ရဟန်းတော်တို့က နှင် ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ မဟာတိဿရဲ့တပည့်ဖြစ်သူ ဗဟလမဿုတိဿမထေရ် က ထိုကံပြုတာကို ကန့်ကွက်ရာ သူ့ကိုပါ နှင်ထုတ်ပြန်ပါတယ်။ သာသနာ့ထုံးစံ တစ်ခုက ဒီလိုမျိုး အိမ်လည်တတ်တဲ့ ရဟန်းများကို **ပဗ္ဗာဇနီယ** = နှင်ထုတ်တဲ့ ကံကို ပြုခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနှင်ထုတ်ခံရတာကိုမကျေနပ်တဲ့ အဘယဂိရိကျောင်း သို့ပြောင်းကာ မဟာတိဿမထေရ်နဲ့ ပူးပေါင်းနေထိုင်ပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ မဟာဝိဟာရနဲ့ အဘယဂိရိဂိုဏ်းရယ်လို့ သီရိ လင်္ကာမှာ စတင်ပြီး နှစ်ဂိုဏ်းကွဲလာပါတယ်။ ဝဇ္ဇဂါမဏိမင်းကြီးက အဘယ ဂိရိကျောင်းကို ကိုးကွယ်တဲ့အတွက် အမတ်များ၊ စစ်သူကြီးများ၊ သူဌေး ကုန်သည်ကြီးများလဲ မင်းနောက်လိုက်ကာ ကိုးကွယ်ကြတဲ့အတွက် ကျောင်း တော်ကြီးဟာ တိုးတက်ကြီးပွားလာပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟာဝိဟာရကျောင်းနဲ့ နှစ်ပေါင်း(၁၀၀၀)ခန့်လောက်ထိ ပြိုင်ဘက်အဖြစ်ရပ်တည်နေရတဲ့ အဘယဂိရိ ဟာ အကျင့်အားဖြင့် ကွဲပြားမှုမရှိဘဲ ထေရဝါဒကိုပင် ယူထားကြပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဝဇ္ဇီပုတ္တကဂိုဏ်းဝင် ဓမ္မရုစိမထေရ်ရဲ့တပည့်တွေ အဘယဂိရိမှာ လာနေထိုင်တဲ့အချိန်ကစလို့ ထေရဝါဒနဲ့ စတင်ဆန့်ကျင်လာပါတော့တယ်။

အဘယဂိရိကျောင်းတော်ကြီးဟာ ထေရဝါဒစာပေရော မဟာ ယာနစာပေများကို ပို့ချပေးတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်လာလို့ မဟာ ဝိဟာရနဲ့လုံးလုံး ဆန့်ကျင်တဲ့ကျောင်းတော်ကြီးအဖြစ် တည်ရှိနေပါ တော့တယ်။ အဲဒီငါးရာစု အစောပိုင်းက အဘယဂိရိကျောင်းမှာ (၂)နှစ်ကြာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ တရုတ်ရဟန်းတော် ဖာဟီယန်ရဲ့မှတ်တမ်းအရ အဲဒီအချိန်တုန်းက

အဘယဂိရိကျောင်းမှာ သံဃာငါးထောင်ရှိပြီး မဟာဝိဟာရကျောင်းမှာ သံဃာ သုံးထောင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းရေးခဲ့ပါတယ်။

ဝေတုလ္လဝါဒကိုယုံကြည်တဲ့ အိန္ဒိယသား သံဃမိတ္တ (သံဃမိတ္တာထေရီ မဟုတ်)ဟာ သီဟိုဠ်သွားပြီး ပထမဆုံး ဂေါဌာဘယမင်း သူ့အပေါ်ယုံကြည်လာ အောင် ကြိုးစားပါတော့တယ်။ မင်းက သဘောကျလာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့သားတော် များကို ပညာသင်ပေးရန် အပ်နှံလာတဲ့အတွက် သားငယ်မဟာသေနမင်းကို သူ့အယူ နားဝင်အောင် သင်ပေးပါတယ်။

မဟာသေနမင်းသား မင်းဖြစ်လာတဲ့အခါ ဝေတုလ္လဝါဒကို လက်ခံလာ စေရန် အမျိုးမျိုးကြိုးစားပါတော့တယ်။ လက်မခံတဲ့ မဟာဝိဟာရကျောင်းနေ ရဟန်းတော်များကို ဆွမ်းမလောင်းရန် အမိန့်ထုတ်ပြီး မဟာဝိဟာရ ရဟန်း တော်များ အနုရာဓပူရမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ (၉)နှစ်ပတ်လုံး နိုင်ငံအလယ်ပိုင်းနဲ့ တောင်ပိုင်းတွေသို့ သွားရောက်နေထိုင်ကြတဲ့အခါ မင်း၏ဆရာအကြံပေး ချက်အရ မဟာဝိဟာရကျောင်းပေါင်း သုံးရာကျော်ကိုဖျက်ဆီးပြီး မဟာဝိဟာရ ကျောင်းပိုင် ပစ္စည်းမှန်သမျှကို အဘယဂိရိကျောင်းသို့ ပို့စေပါတယ်။ ဇေတဝန ကျောင်းကြီးကိုလဲ မဟာဝိဟာရကျောင်း တော်မြေနေရာမှာ ကန့်ကွက်မှုတွေ ကြားကနေ ဖြစ်အောင်ဆောက်လုပ်ပါတယ်။

ဇေတဝနဝိဟာရ (ဇေတဝန်စေတီတော်)

ဂေါဌာဘယမင်းလက်ထက် (အေဒီ ၃၀၉) ဝေတုလ္လဝါဒကိုလက်ခံလျှင် မင်းရဲ့နှိပ်ကွပ်ခြင်းခံရမှာကို မလိုလားတဲ့ ဥဿိလယတိဿထေရ်ဟာ နောက် လိုက်ရဟန်းတော် သုံးရာခန့်နဲ့အတူ အဘယဂိရိကျောင်းမှ **ဒက္ခိဏဂိရိကျောင်း** သို့ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးကြပါတယ်။ နောင်အခါ မဟာသေနမင်း(အေဒီ ၂၇၆) လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ဇေတဝနကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရာမှစပြီး **ဇေတဝန ကျောင်းရယ်လို့ ဖြစ်လာပါတယ်။**

အဘယဂိရိကျောင်းမှာရော ဇေတဝနကျောင်းမှာပါ စေတီတော်ကြီး

တွေ့ရှိကြပါတယ်။ အဘယဂိရိစေတီတော်ကို အနုရာဓပူရမြို့ မြောက်ဖက်မှာ တည်ထားတဲ့စေတီဖြစ်လို့ ဥတ္တရစေတီလို့ခေါ်ပြီး ဉာဏ်တော်အမြင့် (၇၂)မီတာ မြင့်ပြီး (၉၄)မီတာကျယ်ဝန်းတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဇေတဝနစေတီတော်ကြီး ဟာလဲ အဘယဂိရိစေတီကြီးလို ကြီးမားပြီး လုံးပတ်တော်မှာ ထုံးသင်္ကန်းကပ် မထားပါဘူး။ စေတီတော်ကြီးရဲ့ လုံးပတ်တော်မှာပေ(၁၀၀၀)၊ ဉာဏ်တော်အမြင့် က(၂၃၁)ပေ ရှိပါတယ်။

သမာဓိဗုဒ္ဓမြတ်စွာ

အဘယဂိရိစေတီရဲ့အရှေ့တောင်ဖက်မှာ သမာဓိဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ဖူးမြင် နိုင်ပါတယ်။ တခါတုန်းက အဘယဂိရိကျောင်းရှိ ဗောဓိပင်အောက်မှာပူဇော် ခံထားတဲ့ ရုပ်ပွားတော်လေးဆူထဲက တစ်ဆူဖြစ်ပါတယ်။ သမာဓိရုပ်ပွားတော် ကို အေဒီ(၄)ရာစုအတွင်း ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ အလည်ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိန္ဒိယခေါင်းဆောင် နေရူးဟာ သမာဓိ ရုပ်ပွားတော်ရဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလေးနက်မှုကို အမြဲတမ်းသတိရနေပြီး၊ ထောင် ကျနေစဉ်အတွင်း သမာဓိရုပ်ပွားတော်ရဲ့ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားပြီး ငြိမ်း ချမ်းတဲ့အရသာကို ခံစားခဲ့ရပါသတဲ့။

ရေကန်ညီနောင်

ရေကန်ညီနောင်ဟာ အဘယဂိရိစေတီရဲ့ အရှေ့ဖက်မှာရှိပြီး အဘယဂိ ရိ ရဟန်းတော်များ အလွယ်တကူရေချိုးဖို့ သင့်တော်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသတဲ့။ ရေကန်ညီနောင်နှစ်ခုအနက် ကြီးတဲ့ကန်ကို အေဒီ(၈)ရာစုလောက်က တည် ဆောက်ခဲ့ပြီး ရေကန်အငယ်ကိုတော့ နောက်မှ တည်ဆောက်ခဲ့တာလို့ ဆိုပါ တယ်။ ရေကန်အကြီးက မီတာ(၄၀) ရှည်ပြီး အငယ်ကတော့ (၂၈) မီတာရှည် ပါတယ်။ ရေကန်ညီနောင် နှစ်ခုလုံးဟာ (၁၆) မီတာ ကျယ်ဝန်းပါတယ်။

လကျောက် (Moon Stone)

လကျောက်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့အရှေ့ သို့မဟုတ် စေတီ၊ ပြတိုက် ရဲ့ အဝင်ဝများမှာ အသုံးပြုလေ့ရှိပါတယ်။ လကျောက်ရဲ့ပုံစံဟာ စက်ဝိုင်း ခြမ်းဖြစ်ပြီး အကန့်(၆)ကန့် ပါပါတယ်။ ပထမအကန့်မှာတော့ အမြိတ် အဆာများရေးဆွဲထားပြီး အမြဲပူလောင်နေတဲ့ မီးတောက်မီးလျှံများကို ကိုယ်စားပြုပါတယ်။ ဒါဟာ ဘဝရဲ့ဒုက္ခများပုံကို ပုံဖော်ထားတာပါ။ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ တွဲဖက်ထားတဲ့ဘဝဟာ ကာမအာရုံတွေနဲ့ အမြဲပူလောင် နေကြောင်း အသိပေးခဲ့တာပါပဲ။

ဒုတိယစက်ဝိုင်းမှာတော့ ဆင်၊ မြင်း၊ နွားနဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်တို့ကို ပုံဖော်ထားပြီး ဒုက္ခနဲ့တွဲနေတဲ့ဘဝမှာ မွေးခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်းနဲ့ သေခြင်းတရားတွေပါ တွဲလျက်ပါလာတယ်ဆိုတာကို အသိပေးထား ပါတယ်။ ဘဝရထားတဲ့သူတွေအနေနဲ့ အို၊ နာ၊ သေ ရမယ်ဆိုတာကို အမြဲနှလုံးသွင်းပြီး ဒုက္ခကင်းအောင်ကြိုးစားဖို့ တိုက် တွန်းထားတာပါ။

တတိယစက်ဝိုင်းမှာတော့ လှပတဲ့သစ်ရွက်ပုံများကို နွယ်ပင် များ ရစ်ပတ်နေပုံကို ပုံဖော်ထားပါတယ်။ ဒါက ဘဝဟာ လှပတယ် ထင်ရပေမဲ့ မမြင်ရတဲ့လောဘ၊ တဏှာတွေနဲ့ ရစ်ပတ်ထားတာမို့ ဒုက္ခမှ လွတ်ဖို့ခက်ခဲပုံကို အသိပေးထားပါတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ သမုဒယ သစ္စာကြောင့်သာ ဖြစ်လာရတဲ့အတွက် အပူဒုက္ခမလိုချင်ရင် စွဲလမ်းမှု တဏှာ မရှိသင့်ကြောင်း အသိပေးနေသလို ဒုက္ခရောက်နေရတာဟာလဲ တဏှာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုပါ သိစေပါတယ်။

စတုတ္ထစက်ဝိုင်းမှာတော့ ကြာပန်း၊ ကြာဖူးကို ကိုက်ချီနေတဲ့ ဘဲငန်းပုံကိုတွေ့ရပါမယ်။ ဘဲငန်းဟာ ရေနဲ့နို့ကို ခွဲခြားနိုင်သလို လူမှန် ရင် အမှားအမှန် အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားနိုင်ရမယ်တဲ့။ ခွဲခြား နိုင်မှု မရှိရင်တော့ ဒုက္ခတွေ စုပုံလာတော့မယ်ဆိုတာကို အသိပေးနေ လေရဲ့။

ပစ္စမအဝိုင်းမှာတော့ သေးငယ်တဲ့ သစ်ရွက်ပုံများကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ လူသားအနေနဲ့ အမှားအမှန်သိလာရင် အမှားကို လျှော့ အမှန်ကို ပိုမိုလုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် တဏှာတွေ တဖြေးဖြေးနဲ့ ပါးလာ မှာဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ မကောင်းတာတွေရှောင်ပြီး ကောင်းတာကို အလုပ်များလာမယ်၊ အမှန် ကို ကြိုးစားအားထုတ်လာမယ်ဆိုရင် တဏှာကတော့ ပါးလာမှာ အမှန် ပါပဲ။

နောက်ဆုံးစက်ဝိုင်းကတော့ ကြာပန်းပုံပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကိလေသာကင်းလို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာကို ပုံဖော်ထားပါတယ်။ သစ္စာ တရားကိုသာ တကယ်ရှာဖွေမယ်ဆိုရင် တဏှာကုန်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက် ကိုရောက်မယ်လို့ သိစေတဲ့အချက်ပါ။

သူတို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေဟာ ကောင်းလွန်းပါတယ်။ အပူရှိလို့ အပူသက်သာရာ သက်သာကြောင်း ရှာဖွေဖို့၊ ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ စိတ်ထဲ တည်မြဲစေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျောင်းကိုလာသူတိုင်း ကျောင်းတိုက်ရဲ့ လှေကားကို ရောက်တာနဲ့ လှေကားခုံကိုနင်းလိုက်ပြီဆိုရင် သတိထားရ တော့မှာပါ။ ငါတို့ ကျောင်းကိုလာတာဟာ ဒုက္ခများချင်လို့ တဏှာပွားဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခပါးချင်လို့သာ တဏှာပါးအောင် လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်လုပ်ရာဖြစ်တဲ့ကျောင်းမှာ ဒေါသ - မကျေနပ်မှု၊ လောဘ - ချီးမွမ်းခံလိုမှုတွေ ရှိမနေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ကုသိုလ်လုပ်ရင်းနဲ့ အကုသိုလ်ဖြစ်ရတာဟာ သုခရှာရင်း ဒုက္ခ တွေ့တဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။ တကယ်တော့ ကျောင်းတို့၊ စေတီတို့ဟာ ပူလောင်တဲ့နှလုံးသားကို အေးချမ်းအောင်လုပ်တဲ့ နေရာတွေပဲဖြစ်တာ မို့ ကျောင်းကိုလာသူတိုင်း လှေကားခုံမှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လ ကျောက်က သတိပေးနေတာကို အသိယူပြီး ဒုက္ခရောက်ကာ အပါယ် မကျရလေအောင်၊ အသိပွားကာ တဏှာပါးအောင်သာလုပ်သင့်တယ်

ဆိုတဲ့အသိကို ယူထားပွားများသင့်ပါတယ်။

လူတွေမေ့တတ်လွန်းလို့ ကျောင်းထဲအဝင်၊ ကျောင်းပေါ်အတက်၊ စေတီပေါ်အတက်မှာ လကျောက်နဲ့ အမှားမပြုရလေအောင် သတိဆောင်နိုင်ဖို့ အသိပေးနေတဲ့ အရာတစ်ခုပါပဲ။ သူတော်စင်များလဲ လှေကားနဲ့ တကျောအပူနဲ့ ဒုက္ခယူပြီး အိုနာသေကိုရှာရင်း အောက်ဆင်းမှာလား၊ တကျောအပူကို ငြိမ်းသတ်ရင်း ဒုက္ခကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် တက်သွားမှာလားဆိုတာ ဗုဒ္ဓဟောကြား မြတ်တရားကို နှလုံးသားထဲဆောင်ပြီး ကျောင်းရဲ့လှေကား၊ စေတီရဲ့တံခါးများကို ကျော်ဖြတ်သူများ ဖြစ်ကြပါစေရယ်လို့ . . . ။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ထူပါရာမစေတီ
- ၂။ အဘယဂိရိစေတီ
- ၃။ ဇေတဝနစေတီ
- ၄။ သမာဓိဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
- ၅။ ရေကန်ညီနောင်
- ၆။ လကျောက် (Moon stone)
- ၇။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
(မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်)

ထူးပါရာမစေတီ

အဘယဂိရီစေတီ

ဇေတဝန်ဇေတီ

သမာဓိဗုဒ္ဓရှင်ပွားတော်

ရေကန်ညီနောင်

လကျောက် (Moon Stone)

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
(မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်)

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၁.၀၃.၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့)
အပိုင်း (၁၃)

မနက်ပိုင်း ဘုရားဖူးလို့ပြီးတာနဲ့ နေ့လယ်စာစားဖို့ ဟိုတယ်ပြန်ရသေးတယ်။ နေ့လယ်စာစားပြီးရင် ဣစုရုမုနိယကျောင်းတော်၊ မရိစဝဋီယစေတီတော်နဲ့ မဟေတလေတောင်တို့ကို သွားရဦးမယ်တဲ့။ တောင်ဆိုတဲ့ အသံကြားတော့ ခြေထောက်က အလိုလိုညောင်းချင်နေပြီ။ ညောင်းတတ်တဲ့ခြေထောက်ကို နေ့လယ်စာဖြည့်ရင်း အားတွေဖြည့်ထားပေးဦးမှ။ ဒါမှ အညောင်းသက်သာမှာလေ။ နေ့လယ်စာလဲစားပြီးရော ကားပေါ်တက်ပေါ့။ ပူတဲ့နေနဲ့ အေးတဲ့သဒ္ဓါနှလုံးတို့ အားပြိုင်ပွဲမှာ ကြားကခံရမှာကတော့ ခြေထောက်များပါပဲ။ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး တဏှာကျွန်အနေနဲ့ ခန္ဓာကိုသုံးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အခုတစ်ခါတော့ သာသနာမှာ သဒ္ဓါနဲ့ခန္ဓာကို သုံးပါရစေတော့ရယ်လို့။

ဣစုရုမုနိယစေတီတော်

ကားကို ဣစုရုမုနိယစေတီတော်ဆီ မောင်းလာပေမဲ့ ဝေဝါးသွားတဲ့ ကားသမားကြောင့် ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ နေရာမှားပြီး လမ်းတဝက်မှာဆင်းလိုက်ရသေး။ သဘောကောင်းတဲ့ စစ်တပ်ကလူကြီးနဲ့တွေ့ပြီး မှန်ကန်တဲ့နေရာကို အမြန်ရောက်ရတော့တယ်။ နွေကတ္တီပါလွမ်းခြုံထားတဲ့နေ့ခင်းဟာ အပေါ်ပူ

အောက်ပူနဲ့။ ကျောင်းတို့ ဘုရားတို့သွားပြီဆိုရင် ခြေထောက်မှာအစွပ်လဲ မပါရသလို ခေါင်းပေါ်မှာ အမိုးလဲမပါရပါဘူး။ ဘုရားကို လေးစားမှု လျော့မှာစိုးတာကြောင့်ဘုရား၊ ကျောင်းအဝင်တွေမှာ ဆိုင်းပုဒ်တွေနဲ့ သတိပေးထားလေရဲ့။ စကားလဲ ကျယ်ကျယ်မပြောရ၊ တချို့နေရာဆို ဓာတ်ပုံလဲမရိုက်ရလို့လေ။

သီဟိုဠ်သားတွေအတွက် အသားကျနေပေမဲ့ ကျောင်းသွား ဘုရားတက်ရင် စကားများနေကျ မြန်မာများအတွက်တော့ အခက်ပေါ် အခက်ဆင့်လိုက်သလို။ ပူတဲ့ကြားထဲ ပူတာကိုတောင် ပါးစပ်နဲ့ငြီးခွင့် မရှိတဲ့ဘဝရယ်။ သဒ္ဓါမလျော့စေဖို့ သတိဆောင်ရင်း အောင့်အီးကာ ဘုရားဖူးရလေပြီ။

မင်းမျိုးကနေ သာသနာ့ဘောင်ဝင်လာတဲ့ ရဟန်းတော်(၅၀၀)သီတင်း သုံးဖို့ ကုစုရုမုနိယ ကျောင်းတော်နဲ့ စေတီတော်ကို ဒေဝါနိပိယတိဿမင်းကြီး လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ စေတီတော်ကိုတော့ ကျောက်တောင်ထိပ်မှာ တည်ထားပြီး စေတီတော်အတွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သပိတ်တော် ဌာပနာထားပါသတဲ့ စေတီတော်အောက်က ဂန္ဓကုဋ်ထဲမှာ အရှင်မဟိန္ဒရုပ်တုနဲ့ စေတီတော် တည် ဆောက်ပုံမှတ်တမ်းများကို ဆေးရေးပန်းချီနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။

သံဃမိတ္တာထေရီမ ပင့်လာတဲ့ ဒက္ခိဏသာခါဗောဓိပင်မှ ပထမဆုံးကြွ ကျတဲ့ ဗောဓိအသီးက အပင်(၈)ပင်ပေါက်တဲ့အနက် တစ်ပင်ကို စေတီတော်မှာ စိုက်ပျိုးခဲ့ပါတယ်။ ဗောဓိပင်ကို ကျောက်တောင်ပေါ်စိုက်ပျိုးထားလို့ အမြင်က တော့ ဆန်းတာပေါ့။ ကျောင်းတော်ကြီးနဲ့ကပ်လျက်မှာ ပြတိုက်သေးသေးလေး တစ်ခု ရှိပါတယ်။

မရီစဝဋ်ယစေတီ

အပေါ်ပူ အောက်ပူတာဟာ ဘုရားဖူးတာကို မြန်မြန်ငြီးစေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပူ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းကိုတော့ ရအောင်ယူကြပါတယ်။

ကုစုရမုနိယစေတီတော်နဲ့ မဝေးတဲ့နေရာမှာရှိတဲ့ မရိစဝဋီယစေတီကို ရောက်
 ပါပြီ။ စေတီတော်ကြီးမှာ အမိုးတွေမရှိတာမို့ ဒီနေရာမှာလဲ အပူတွေထုတ်ပေး
 တဲ့ကျောက်ပြားတွေ ရှိနေမှာအမှန်ပါပဲ။ **မရိစဝဋီယစေတီတော် ကောင်းမှု
 ရှင်က ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီးပါ။ ငယ်စဉ်ကာလ ထမင်းစားခါနီးတိုင်း
 သံဃာတော်များကို မလှူဘဲ ဘယ်ဟာမှမစားရဘူးဆိုတဲ့ ဖခင် ကာက
 ဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးရဲ့ အဆုံးအမက သားတော်တွေအပေါ် လွှမ်းမိုးခဲ့ပါ
 တယ်။ သံဃာတော်များကို မလှူဘဲ မစားမိအောင်လဲ ကြိုးစားခဲ့ကြပါ
 တယ်။**

စစ်ပွဲတွေပြေငြိမ်းလို့ သတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကုက္ကုစ္စများကို သံဃာ
 တော်များရှင်းပေးလို့ အဆင်ပြေသွားပေမဲ့ အတွေးများနဲ့ နယ်ချဲ့နေမိသူက
 ဒုဋ္ဌဂါမဏီ။ သူ့တစ်သက်မှာ သံဃာတော်များကို မလှူသေးဘဲ အရင်စားမိတာ
 များရှိလေမလားလို့ စဉ်းစားရင်းပေါ်လာတာက မင်းသားဘဝနဲ့ စစ်တိုက်တုန်းက
 မနက်စာစားတဲ့အခါ သံဃာတော်များကိုမလှူခင် ငရုတ်သီးတစ်တောင့်ကို စားမိ
 ပါသတဲ့။ သတိထားလွန်းတဲ့ကြားက မှားမိတဲ့အမှားပေါ့။ **မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
 များလဲ သံဃာတော်များကိုမလှူခင် မစားမိဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်လေ။**
 မလှူခင်စားခဲ့မိတာကို အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငရုတ်သီးစားမိခဲ့တဲ့နေရာမှာ
 လုံးပတ်(၅၆၀)၊ အမြင့်(၆၀)ပေရှိတဲ့ စေတီတော်နဲ့ကျောင်းတော်ကြီးကို အသပြာ
 (၁၉)ကုဋေ ကုန်ကျခံပြီး လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။

**ငရုတ်သီးကိုအကြောင်းပြုကာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ဘုရားမို့ မရိစ
 ဝဋီယလို့ ခေါ်စမှတ်ပြုကြပါတယ်။** ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်းကြီးဟာ ဓာတ်တော်ကို
 ဌာပနာထားတဲ့ လှံတော်ကို အမြဲသုံးစွဲသူပါ။ တစ်နေ့ လက်သုံးတော်လှံကိုစိုက်ပြီး
 ပြန်နှုတ်လို့မရတဲ့နေရာမှာ လှံတော်ကိုငုံပြီး စေတီတည်ခဲ့တဲ့နေရာဖြစ်လို့
ကုန္တစေတီလို့လဲ ခေါ်ကြပါသေးတယ်။

ဘုရားဖူးပြီးထွက်လာသူတွေကို ရေခဲမုန့်လှူဒါန်းတော့ ဝမ်းပန်းတသာ
 ပါပဲ။ အလှူခံကြတာလေ။ ရေခဲချောင်းရောင်းသူက လှူတာမဟုတ်ပါဘူး။

ဘုရားဖူးပါသူထဲက တစ်ယောက်လှူဒါန်းတာပါ။ ဘုရားဖူးလမ်းတစ်လျှောက် မှာတော့ အုန်းသီးလှူသူ၊ ရေခဲချောင်းလှူသူတွေနဲ့ ပြည့်လို့ပါပဲ။ လှူသူက လှူမှတော့ စားသူကမစားဘဲနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်။ စားပေးမှ နားအေးမှာမို့ပါ။ အပေါ်ပူအောက်ပူရဲ့ အလယ်မှာ အေးတဲ့ရေခဲချောင်းကို စားလိုက်တော့ အပူ သက်သာသလိုဖြစ်သား။ ဟုတ်တာပေါ့။ ရေခဲချောင်းစားတဲ့အချိန်မှာ ဖိနပ်လဲစီး ထားသလို ထီးလဲဆောင်းထားတာကိုး။ ခရီးကမဆုံးသေးတော့ ကားပေါ်တက် ပြီး ခရီးဆက်ရပြီ။ ဦးတည်ရာက မဟေတလေ့ (မဟိန္ဒလေ့) တောင်တဲ့။

ဘုရားဖူးများရဲ့ ဖေးဘရိတ် တောင်တက်ခရီးပါပဲ။ တောင်ကိုတက်ရဦး မှာလား၊ တောင်တက်ခရီးရှိသေးလားရယ်လို့ စိုးရိမ်သံနဲ့မေးနေသူတွေကိုတော့ သနားမိသား။ အဲဒီတောင်ဟာ အနုရာဓပူရမြို့ရဲ့အရှေ့ဖက် (၁၆)ကီလိုမီတာ အဝေးမှာ တည်ရှိပါတယ်။ သီရိလင်္ကာသာသနာပြုကြွတဲ့ ရှင်မဟိန္ဒနဲ့ ဒေဝါနံပိ ယတိဿမင်းတို့ ပထမဆုံးတွေ့ဆုံကြတဲ့နေရာဟာ မဟိန္ဒလေ့တောင်ပါပဲ။

မဟိန္ဒလေ့တောင်

ဒေဝါနံပိယတိဿအကြောင်းက ဒီလိုပါ။ ပဏ္ဍုကာဘယမင်း ကံကုန်တဲ့ အခါ ထိုမင်းနဲ့ သုဝဏ္ဏပါလီတို့မှဖွားတဲ့ မုဋ္ဌသီဝမင်းသား အနှောက်အယှက်မရှိ မင်းဖြစ်လာပါတယ်။ မုဋ္ဌသီဝမင်းဟာ အသီးအပွင့်နဲ့ပြည့်စုံပြီး သာယာတဲ့ဥယျာဉ် တစ်ခုကို ပြုလုပ်ပါတယ်။ ဥယျာဉ်တည်ဆောက်တဲ့နေ့မှာပဲ မိုးသည်းထန်စွာရွာလို့ ဥယျာဉ်နာမည်ကို မဟာမေဃဝန်လို့ ပေးပါတယ်။ မုဋ္ဌသီဝမင်းဟာ သီဟိုဠ် ကျွန်း အနုရာဓပူမြို့မှာ နှစ်(၆၀)တိတိ မင်းပြုပြီး သား(၁၀)ယောက်၊ သမီး (၂) ယောက်ထွန်းကားပါတယ်။ သားတော်(၁၀)ပါးထဲက ဒုတိယသားတော်ဟာ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းသားပါပဲ။

မင်းသားဟာ ဘုန်းကံတကယ်ကြီးမားပြီး ခမည်း တော်နတ်ရွာစံတာနဲ့ မင်းအဖြစ်ကို ရရှိခဲ့သူပါ။ ဘုရင်ဖြစ်လာတဲ့နေ့မှာပဲ မြေပေါ် မြေအောက်၊ ရေပေါ်ရေအောက်ရတနာများ အလိုလိုပေါ်လာရပါတယ်။ ဒေဝါနံပိယတိဿ

မင်းကြီးနဲ့ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဖူး ကြပေမဲ့ ကုန်သည်များရဲ့ သတင်းစကားကြားရုံနဲ့ ရင်းနှီးနေသူတွေပေါ့။ အတိတ်ကအတူပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်ကံကနွီးလာလို့လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဘုရင်ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ ရလာတဲ့ရတနာများကိုမြင်ရတော့ ကျေနပ်လွန်းလို့ မိတ်ဆွေ ဓမ္မာသောကမင်းဆီ လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့ပေးရရင်ကောင်းမှာပဲ ဆိုတဲ့ အကြံပေါ်တာနဲ့ တူဖြစ်တဲ့ မဟာအရိဋ္ဌအမတ်ကို ၁။ပတ္တမြားသုံးမျိုး ၂။သုံးချောင်းသောရထားနဲ့ဝါး ၃။လကျော်ရစ်ခရုသင်း နဲ့ ၄။ပုလဲ(၈)မျိုး အပါအဝင် တန်ဖိုးများတဲ့ ရတနာများကို ပို့စေပါသတဲ့။ ဓမ္မာသောကမင်းကြီးလဲ သူ့ထက်သာ တဲ့ လောကီရတနာ၊ လောကုတ္တရာရတနာများကို ပြန်လည်ပြီး လက်ဆောင်ပို့ ပေးပါတယ်။ ရလာတဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းနဲ့ အမှာစကားတွေကြောင့် ဒေဝါနိပိယ တိဿမင်းကြီး ကဆုန်လပြည့်နေ့မှာ ဒုတိယအကြိမ် အဘိသိက်ခံပါတယ်။

ဒေဝါနိပိယတိဿမင်း နန်းတက်ပြီးဘုရင်မဖြစ်ခင် အနိန္ဒယနိုင်ငံ၊ ပါဠုလိ ပုတ်နေပြည်တော်မှာ တတိယသံဂါယနာတင်ပြီး အနာဂတ်ကာလ ပစ္စန္တရစ် အရပ်တွေမှာ သာသနာတိုးတက် စည်ပင်ပြန့်ပွားကြောင်းကိုမြင်တဲ့ မောဂ္ဂလိ ပုတ္တတိဿမထေရ်က ကိုးတိုင်းကိုးဌာန သာသနာပြုစေလွှတ်ရန် စီမံပါတော့ တယ်။ ကိုးတိုင်းကိုးဌာန သာသနာပြုတာဝန်ကျတဲ့ ရဟန်းတော်များနဲ့ နေရာ ဒေသတွေကတော့ . . .

- ၁။ မဇ္ဈန္ဒိကမထေရ်အမှူးရှိတဲ့ မထေရ်ငါးပါးတို့ကို ကသ္မိရဂန္ဓရတိုင်း
- ၂။ မဟေဒေဝမထေရ် အမှူးရှိတဲ့ မထေရ်ငါးပါးတို့ကို မဟိသကတိုင်း
- ၃။ ရက္ခိတမထေရ်အမှူးရှိတဲ့ မထေရ်ငါးပါးတို့ကို ဝနဝါသီတိုင်း
- ၄။ ယောနကဓမ္မရက္ခိတမထေရ် အမှူးရှိတဲ့ မထေရ်ငါးပါး တို့ကို အပရန္တတိုင်း
- ၅။ မဟာဓမ္မရက္ခိတမထေရ် အမှူးရှိတဲ့ မထေရ်ငါးပါးတို့ကို မဟာရဋ္ဌ
- ၆။ မဟာရက္ခိတမထေရ်အမှူးရှိတဲ့ မထေရ်ငါးပါးတို့ကို ယောနကတိုင်း
- ၇။ မဇ္ဈိကမထေရ်အမှူးရှိတဲ့ မထေရ်ငါးပါးတို့ကို ဟိမဝန္တာအရပ်

၈။ သောဏမထေရ်အမှူးရှိတဲ့ မထေရ်ငါးပါးတို့ကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
 ၉။ မဟာမဟိန္ဒမထေရ်၊ ဣဋ္ဌိယမထေရ်၊ ဥတ္တိယမထေရ်၊ သမ္ဗလ မထေရ်၊
 ဘဒ္ဒသာလမထေရ် အမှူးပြုတဲ့ မထေရ်ငါးပါးတို့ကို လင်္ကာဒီပ သီဟိုဠ်
 ကျွန်း တို့သို့ သာသနာပြုစေလွှတ်တော်မူပါတယ်။

သီဟိုဠ်သာသနာပြုတာဝန်ကျတဲ့ မဟိန္ဒမထေရ်ဟာ တာဝန်ပေးခံရတဲ့ အချိန်မှာ ဝါတော် (၁၂)ဝါပဲ ရှိသေးတယ်။ တန်ဆောင်မုန်းလမှာ သီဟိုဠ်ကြွပြီး သာသနာမပြုသင့်သေး၊ အိုမင်းရင့်ရော်နေတဲ့ မုဋ်သီဝမင်းနဲ့လက်တွဲသာသနာ ပြုဖို့ဆိုတာ ပြောသလောက် ခရီးရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့သား ဒေဝါနံပိယ တိဿနန်းတက်မှပဲ သီဟိုဠ်ကြွတော့မယ်ဆိုတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မထေရ်လေးပါးနဲ့ တူတော် သုမနသာမဏေကိုခေါ်ပြီး ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ရှိရာ ဒက္ခိဏဂိရိသို့ အရင်ဆုံးကြွတော်မူပါတယ်။

မွေးရပ်မြေ သာသနာပြုခရီးဟာ (၆) လကြာသွားပါတယ်။ ဆွေမျိုးများ ကို တရားရေအေးတိုက်ကျွေးပြီးနောက် နောက်လိုက်မထေရ်လေးပါး၊ သုမန သာမဏေနဲ့ တူတော် ဘဏ္ဍုကအပါအဝင် (၇) ယောက်သောသူတို့ ဒက္ခိဏဂိရိ အရပ်မှ နယုန်လပြည့်နေ့၌ ကောင်းကင်ခရီးနဲ့ သီဟိုဠ်မိဿကတောင်ထိပ် အမွဋ်အပြင်မှာ သက်ဆင်းတော်မူကြပါတယ်။

ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီးလဲ မြို့သူမြို့သားများကို သဘင်ကစားကြဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင် ဗိုလ်ပါခြံရံပြီး မိဿကတောင်ဖက် တောကစား ထွက်တဲ့အခါ နတ်သားက မင်းကြီးနဲ့ ရှင်မဟိန္ဒမထေရ်တို့ တွေ့ဆုံစေရန် စိုင် အသွင်ဖန်ဆင်းပြီး မထေရ်ဆီ လှည့်ခေါ်သွားပါတော့တယ်။ မထေရ်အနား ရောက်တဲ့အခါ စိုင်ပျောက်သွားပေမဲ့ မထေရ်ကိုမြင်လို့ ရပ်တန့်သွားသူက မင်းကြီး။ မင်းကြီးအနေနဲ့ အမျိုးမတူ လူသား(၇)ယောက်ကို တပြိုင်နက်တွေ့ရင် ကြောက်မှာစိုးတာကြောင့် မထေရ်တစ်ပါးတည်းကိုပဲ မြင်အောင်လုပ်ထား လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ မင်းကြီးကို ငယ်နာမည်နဲ့ တိဿလို့ ခေါ်လိုက်တာကလဲ

မင်းကြီးကို ရင်းနှီးစိတ်ဝင်စေပါတယ်။ မထေရ်မြတ်က သူဟာဘုရားသားတော် ဖြစ်ကြောင်း သင်မင်းကြီးနဲ့အတူ ကျွန်းသူကျွန်းသားများကို ချီးမြှောက်ဖို့ ရောက်လာကြောင်း မိတ်ဆက်ရင်း မင်းကြီးကို ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ ရင်းနှီးသွားမှ ရောက်လာတဲ့အပေါင်းပါအားလုံးကို မြင်စေလိုက်တဲ့အခါ မင်းကြီးအံ့ဩပြီး ဒီလိုသံဃာများ ဇမ္ဗူဒိပ်မှာအများကြီးရှိသလားလို့ မေးတဲ့အခါ အမြောက် အမြားရှိကြောင်းပြောပြီး သဒ္ဓါကို တိုးတက်စေပါတယ်။

ဇာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ကုဏ္ဍရူမုနိယစေတီတော်
- ၂။ မရီစဝဋီယစေတီ
- ၂။ မဟိန္ဒလှေတောင်

ကုက္ကုရမုနိယဝေတီတော်

မရိဝဋ်လဝေတီ

မဟိန္နုလှေတောင်

လက်ကံဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၁.၀၃.၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့)
အပိုင်း (၁၄)

အရှင်ဘုရား ဒီကျွန်းကို ဘယ်လိုလာသလဲလို့မေးတဲ့အခါ ကုန်းလမ်းနဲ့ လာတာလဲမဟုတ်၊ ရေကြောင်းလမ်းနဲ့လာတာလဲ မဟုတ်ကြောင်း ပြန်ဖြေတော့ ဘယ်လိုလာတယ်ဆိုတာ မင်းကြီးသဘောပေါက်သွားပါတယ်။ ရှင်မဟိန္ဒ မထေရ်လဲ မင်းကြီး ပညာရှိမရှိ သိလိုတဲ့အတွက် မေးခွန်းကို စမ်းမေးကြည့်ပါတယ်။ မင်းကြီး ဒီသစ်ပင်ဟာ ဘာပင်လဲလို့မေးတဲ့အခါ သရက်ပင်လို့ဖြေတဲ့အတွက် နောက်ထပ်မေးခွန်းကိုဆက်မေးပါတယ်။ ဒီသရက်ပင်မဟုတ်ဘဲ တခြားပင်ရောရှိလားဆိုတော့ အများကြီးပါဘုရားတဲ့။

ဒီသရက်ပင်နဲ့ တခြားသရက်ပင်တွေကို ဖယ်လိုက်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် သစ်ပင်ဆိုတာ ရှိသေးလားလို့ မေးခွန်းကို ထပ်ဆင့်လိုက်တော့ ဒါကတော့ဘုရား သရက်ပင်မဟုတ်တဲ့ သစ်ပင်တွေပေါ့ဘုရားတဲ့။ ဒါဆိုရင် တခြားသရက်ပင်တွေရယ် သရက်ပင်မဟုတ်တဲ့ သစ်ပင်တွေရယ်ကို ဖယ်လိုက်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် သစ်ပင်ဆိုတာ ရှိသေးလားလို့ မေးတော့ ဒါကတော့ တပည့်တော်နားမှာရှိနေတဲ့ သရက်ပင်ပါပဲလို့ ချက်ချင်းအဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုမေးတာဟာ ခက်ခဲတဲ့ တရားတော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နားလည်နိုင်စွမ်းရှိမရှိ စမ်းသပ်ကြည့်ရုံပါ။ အလ္လာပ သလ္လာပပြောပြီးနောက် မြို့ကိုပြန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အရှင်ဘုရားကိုလဲ

အတူလိုက်စေလိုကြောင်း လျှောက်တဲ့အခါ မင်းကြီးပဲသွားပါ။ ငါတို့က ဒီမှာပဲ နေခဲ့မယ်ပြောပြီး တောင်မှာပဲနေခဲ့ပါတယ်။ မထေရ်တို့နဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဘဏ္ဍာကကိုကပ်ပြီး ရှင်မဟိန္ဒမထေရ်ရဲ့အမျိုး စတာကိုမေးကြည့်တဲ့အခါ မိတ်ဆွေကောင်း ဓမ္မာသောကမင်းကြီးရဲ့ သားတော်ဖြစ်တာကိုသိရတော့ ဝမ်းသာမိပြီပေါ့။

မင်းကြီးပြန်သွားပြီး ဘဏ္ဍာကကို ရဟန်းခံပေးကြပါတယ်။ ရဟန်းဖြစ် တာနဲ့ ချက်ချင်း ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ သီဟိုဠ်မြေမှာ ပထမဆုံးရဟန်း ဖြစ်သူနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သူဟာ တိုင်းတစ်ပါး သားဖြစ်နေတာကတော့ အံ့ဩစရာရယ်။ **ရဟန်းဖြစ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ရဟန္တာဖြစ်တာဟာ သီဟိုဠ်မြေမှာ ရဟန္တာ တွေ စပါးလှမ်းလို့မခြောက်အောင် ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ နိမိတ် ပေးတဲ့ သာသနာ့ခေါင်းလောင်းသံပါပဲ။**

ရဟန်းခံပေးပြီးတာနဲ့ မထေရ်မြတ်ဟာ သုမနသာမဏေကိုခေါ်ကာ ထက်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ နတ်အပေါင်းကို တရားနာဖိတ်ဖို့ပြောတော့ သီဟိုဠ် တစ်ကျွန်းလုံးကြားအောင် စတုတ္ထဈာန်ဝင်စားပြီး နတ်တွေကို တရားနာလာ ကြပါစေကြောင်း သမန္တာစက္ကဝါဠေသုတေတဲ့ တရားနာဖိတ်သံနဲ့ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။ သီဟိုဠ်တစ်ကျွန်းလုံး တရားနာဖိတ်ခေါ်သံ လွှမ်းသွားရသလို မထေရ်မြတ်ဟော ကြားတဲ့ **သမစိတ္တသုတ္တန်**ဟာလဲ ဘဝဂ်ထိ ညံသွားရပြီ။

မနက်လင်းလို့ မထေရ် မြတ်နဲ့အတူ သံဃာအားလုံးကို နန်းတော်ဖိတ်ကာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီး တရားနာကြပါတယ်။ အရှင်မြတ်လဲ **ပေတဝတ္ထု၊ ဝိမာနဝတ္ထု နဲ့ သစ္စသံယုတ်**ကို ဟောကြားတဲ့အတွက် ဒေသနာအဆုံးမှာ ညီတော်အိမ်ရှေ့ မင်း မဟာနာဂရဲ့မိဖုရား အနုဠာဒေဝီနဲ့အတူ အမျိုးသမီး(၅၀၀)တို့ သောတာပန် ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ **သူတို့ဟာ သီဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံးအရိယာများ** ဖြစ်ပါတယ်။

တရားနာပရိတ်သတ်က တဖြေးဖြေးများလာတာကြောင့် မဟာမေဃဝန် ဥယျာဉ်မှာ ကျင်းပရတဲ့အထိပါပဲ။ မင်းကြီးလဲ ရဟန်းတော်များအသုံးပြုရန် ဥယျာဉ်

တော်ကို ရှင်မဟိန္ဒရဲ့လက်တော်မှာ ရေစက်ချလှူဒါန်းပါတယ်။ ဒါဟာ မဟာဝိဟာရကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်လာဖို့ သန္ဓေစတည်လိုက်တာပါပဲ။

ခရီးကသိပ်မဝေးတော့ ကားကို ကြာကြာမမောင်းလိုက်ရပါဘူး။ ရောက်ပြီဆိုတော့ တောင်တက်ရတော့မှာပေါ့။ ခြေသလုံးတွေ ကြွက်တက်ချင်သလိုလို။ တောင်ကမတ်စောက်နေတာမဟုတ်ပေမဲ့ တက်ရခက်မဲ့ပုံ။ ကျောက်လှေကားထစ်လေးတွေနဲ့ စီရရီပေါက်နေတဲ့ တရုတ်စကားပင်များကြောင့် စိတ်တော့သက်သာရာရသေး။ တရုတ်စကားပင်မှ ချွေချပေးလိုက်တဲ့ တရုတ်စကားပွင့်လေးတွေ မြေမှာခနေတာကို တယုတယကောက်ရတာလဲ အရသာတမျိုး။ တောင်ကို ချက်ချင်းတက်ရင် ပင်ပန်းမှာစိုးတယ်ထင်။ လှေကားထစ်လေးတွေ နဲ့နဲတက်ပြီး တိုင်း အမှတ်တရဓာတ်ပုံကို တစ်ကိုယ်တော်တစ်မျိုး၊ အုပ်စုလိုက်တဖုံ ရိုက်နေကြလေရဲ့။ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ တောင်တက်ရမှာကို မေ့နေကြတာလေ။

တရုတ်စကားပင်တန်းနဲ့ ကျောက်လှေကားကို ကျော်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ကျောင်းတော်ရာ၊ ရေချိုးကန်နဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်းများကို လေ့လာရပါတယ်။ ကျောင်းတော်မှာတည်ရှိတဲ့ ဘတ္တနာဝါ (ဆွမ်းလှေ)ကြီးကတော့ စိတ်ဝင်စားရာ အကောင်းဆုံး။ တောင်ပေါ်တက်ဖို့ အတွက် လက်မှတ်တွေဖြတ်ရသေး။ တစ်ယောက် ရူပီး(၅၀၀)တဲ့။ ဆီဂီရိယမှာတော့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ(၃၀)ပေးရတယ်လေ။ **ရှေ့ကတက်သွားသူတွေက နောက်မှလိုက်လာမဲ့သူတွေ ငွေရှင်းလိမ့်မယ်လို့ပြောတာလဲ မစစ်ဘဲ သွားခွင့်ပေးလိုက်ပါသတဲ့။ ဂိတ်ရောက်လို့ ငွေရှင်းတော့ ယုံကြည်မှုနဲ့ လုပ်တာပါတဲ့လေ။ အတုယူစရာ။** လက်မှတ်ဖြတ်တဲ့ဂိတ်ကနေ နဲနဲတက်လိုက်ရင် **စေတီယဂီရိကျောင်းတော်ကြီး**ကို တွေ့ရမှာပါ။

စိုက်ထူထားတဲ့ ကျောက်စာနှစ်ချပ်ကိုလဲ လေ့လာနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းတော်ရဲ့စည်းကမ်းများကို ရေးထိုးထားပါသတဲ့။ တောင်တက်ခရီးက မပြီးဆုံးသေး။ အခုမှအလယ်ပဲ ရောက်သေးတယ်ဆိုတော့ ဆက်ရန်ရှိသေးပေါ့။ တောင်တက်

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မျောက်တွေကများသား။ ဒီတောင်က မျောက်တွေက ပိုပြီး လက်ရဲဇက်ရဲရှိသလားလို့။ ပါလာတဲ့ကြာပန်းကိုလဲ လိုချင်သေး။ အထုပ်ထဲက မမြင်ရတာကိုလဲ တမ်းတနေသေး။ သူတော်စင်ထဲက တစ်ယောက်တော့ တောင် အောက်ကကြာပန်းတွေကို အားနာလို့ဝယ်လာပါသတဲ့။ သူကနေ စနောက်ရင်း အချင်းချင်းပြန်ရောင်းနေသေးရဲ့။ ဝယ်သူပေါ်မပေါ် မသေချာပေမဲ့ တောင် ပေါ်ထိတော့ သယ်ရတော့မယ်။

ပါလာတဲ့ပန်းတွေကို မျောက်စာအဖြစ်လဲ ကျွေးနိုင်သေးတာပဲလေ။ တချို့ပြောသံကို ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။ လူတွေ ဆံပင်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးသနေ တာ မျောက်တွေကိုများ အတုယူထားသလားမသိတဲ့။ အခုခေတ်လူငယ်တွေ ကို ရည်ရွယ်တာပါ။ ဟုတ်ပဲ။ မျောက်ခေါင်းမှာတင်ထားတဲ့ ဆံစုက သူပြော သလိုပါပဲ။ ခေတ်လွန်မျောက်တွေပါလား။

တက်နိုင်ဖျားရောက်ဆိုတဲ့အတိုင်း တုန်ရီတဲ့ခြေထောက်နဲ့တက်ခဲ့ပေမဲ့ လမ်းဆုံးတော့ ရွာရောက်ပြီလေ။ မမှန်တဲ့အသက်ရှူသံနဲ့ တောင်ထိပ်ကိုရောက် ပေါ့။ **တောင်ထိပ်လွင်ပြင်ကျယ်မှာ ပထမဆုံး တွေ့ရမှာက အမွတ္တလ စေတီ။** ရှင်မဟိန္ဒနဲ့ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းတို့ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့နေရာမှာ တည်ထားတဲ့စေတီလေ။

ရှင်မဟိန္ဒအရိုးပြာများကို ဌာပနာထားပါသတဲ့။ သီဟိုဠ်ကျွန်းသားများ အကျိုးများစေဖို့၊ သာသနာပြန့်ပွားစေဖို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြွရောက်လာတဲ့ ရှင်မဟိန္ဒဟာ ဥတ္တိယမင်းနန်းတက်ပြီး (၈)နှစ်အကြာ၊ သက်တော်(၈၀)၊ ဝါတော်(၆၀)အရ စေတီယတောင် (မဟိန္ဒလှေတောင်)မှာ သီတင်းသုံးရင်း သီတင်းကျွတ်လဆန်း(၈)ရက်နေ့ မနက်မှာ ဘဝဇာတ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းလျက် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပါတယ်။ သူ့အစ်ကို ရှင်မဟိန္ဒ သီဟိုဠ်မှာပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားသလို ညီမတော် သံဃမိတ္တာထေရီမလဲ ဥတ္တိယမင်း မင်းပြုပြီး နန်းသက်(၉)နှစ်၊ သက်တော်(၇၉)၊ ဝါတော်(၅၉)ဝါအရမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပါတယ်။

တောက်ထိပ်ရောက်တာတောင် တက်စရာတောင်ထိပ်က ရှိဆဲပါပဲ။

နောက်တက်ရမဲ့တောင်က ဘုရားတောင်ပေါ့။ အမြင့်ပေ(၁၄၄)အထက်မှာ မဟာ ဒါဠိကမဟာနာဂမင်း (အေဒီ ၂၁) တည်ဆောက်လှူဒါန်းထားတဲ့ မဟာစေယ စေတီတော်ကြီးပေါ် တက်ကြပေါ့။ စေတီတော်ကြီးမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဥဏှလုံမွှေး ရှင်တော် ဌာပနာထားပါသတဲ့။

တောင်ပေါ်ရောက်ပြီးတာနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကြ၊ အနားယူကြပြီး တဖက်မှာ ရှိတဲ့ သုမနသာမဏေ တရားနာဖိတ်ခေါ်ခဲ့တဲ့တောင်နဲ့ တစ်ဖက်မှာ ဘုရားဖြူဖြူ တစ်ဆူတည်ထားတဲ့ တောင်နောက်ခံနဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ ကြည်နူးစရာမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်တွေအေးချမ်းလိုက်တာ။ အရပ်လေး မျက်နှာ ဘယ်ဖက်ကြည့်ကြည့် စိမ်းနေတဲ့တော၊ တောင်သဘာဝနဲ့ ပြည်သူတို့ရဲ့ အသက် ဆည်ကြီးတွေကို မြင်ရပါတယ်။

တောကိုဖြတ်ပြီးရောက်လာတဲ့ လေအေးအေးဟာ ရင်ကိုနွေးထွေးစေ သလို စိတ်ကိုလဲ အေးမြစေပါတယ်။ ဘုရားရိပ်အပြင် သဘာဝအရိပ်ကိုပါ ခိုလှုံခွင့်ရတဲ့ ခဏတာအချိန်လေးဟာ လောကနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နေသလိုပါပဲ။ ပါလာတဲ့ကြာပန်းတွေကို ဘုရားလှူရုံရှိသေး မျောက်တွေက ထပ်ဆင့်အလှူခံ ကြရော။ ပြီးတော့ အားရပါးရ စားနေလေရဲ့။

လူတွေမှာ စိတ်တိုစိတ်ဆတ်တဲ့လူရှိသလို မျောက်ထဲမှာလဲ ရှိပါ။ ပြီးတော့ လက်ပါဆော့သေး။ ထိုင်နေသူတစ်ယောက်ရဲ့ ခဏချထားတဲ့ အိပ်ထဲက စားစရာ ထင်လို့ တစ်ထုတ်ကိုဆွဲယူသွားတဲ့မျောက်က တစ်မျိုး၊ ဘုရားဖူးလာသူတွေကို သွားဖြုတ်ရင်း ရန်တွေ့တဲ့မျောက်က တစ်ဖုံ။ အော် . . . လူအမျိုးမျိုး မျောက်အဖုံဖုံ ပါပဲလား။

စေတီအပေါ်မှာ စိတ်ကြိုက်နေကာ တောင်ပေါ်က ဆင်းပြီး နောက်ထပ် တောင်ပေါ်တစ်ခု ထပ်တက်ကြပေါ့။ အခုတောင်ကတော့ သုမနသာမဏေ နတ်ဗြဟ္မာများကို တရားနာဖိတ်ခေါ်တဲ့တောင်။ တောင်က မတ်စောက်ပြီး ကျောက်တစ်လုံးတည်းနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့တောင်။ တက်ရခက်ပေမဲ့ ရအောင်တက်ပြီး တောင်ပေါ်ကနေ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ကုသိုလ်တွေကို အမျှဝေလိုက်ရဲ့။

တစ်ကျွန်းလုံးရှိ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ကုသိုလ်အမျှ ရကြပါစေရယ်လို့ . . . ။

တောင်ပေါ်ကနေ အမှတ်တရဓာတ်ပုံကိုပါ ရိုက်ဖြစ်သေး။ တစ်သက်တာ ကုသိုလ်အမှတ်တရအတွက်ပါ။ အတက်မှာသတိထားရသလို အဆင်းမှာလဲ သတိထားရတာဟာ တောင်တက်ခရီးပါပဲ။ အောက်ကိုလဲရောက်ရော မျောက် ကုတ်တာကို ခံရတဲ့အကြောင်း ကြားရပါတယ်။ အိတ်ကိုဆွဲဖို့လို့ မဆွဲရအောင် ခြောက်လှန့်တာကို အခြောက်ခံရတဲ့မျောက်က လှမ်းကုပ်ခဲ့ပါသတဲ့။ အတော်စွာတဲ့ မျောက်ပါပဲ။

သူ့လိုပဲ သုမနသာမဏေတောင်ပေါ်ရောက်ခိုက် စိတ်တိုနေတဲ့မျောက် တစ်ကောင်က ဓာတ်တိုင်ကို စိတ်ပါလက်ပါ လှုပ်ကိုင်နေတာကိုလဲ တွေ့ခဲ့ရသေး။ အဆင်းခရီးဟာ သက်တောင့်သက်သာရှိပါတယ်။ အတက်ခရီးလို လောစရာ မလိုတဲ့ အပြန်လမ်းမို့ အေးဆေးပါပဲ။

သမိုင်းကြောင်းကို တပြောပြောနဲ့ဆင်းလာခဲ့တာ တောင်အောက်ရောက် မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကားနားလဲရောက်ရော ဆာနေတဲ့ ရေအစား အုန်းရေကို အားရပါးရ သောက်လိုက်တယ်။ အုန်းသီးခွဲသူများ လက်မလည် အောင် ခွဲပေးရတာမို့ သီဟိုဠ်သားနဲ့အတူ အုန်းသီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဝင်ရောက် ကာ ကူခွဲပေးနေသူက ဘုရားဖူးထဲကတစ်ယောက်။ အုန်းရေသောက်သူလဲ တပြုံးပြုံး၊ အုန်းသီးခွဲသူလဲ တပြုံးပြုံးပေါ့။

အနုရာခေအပြန်ခရီးဟာ မှောင်နေပါပြီ။ ဟိုတယ်ရောက်တာနဲ့ ရေမိုးချိုးပြီး ညစာစားကြပေါ့။ ခရီးပန်းလှိုပဲလား မပြောတတ် စားသောက်ရတာ အဆင်ပြေ သား။ ငါ၊ ကြက်ဥ၊ ကြက်သားကလွဲပြီး တခြားဟင်းတွေ မပြောင်းပေမဲ့ အစား ကတော့မပျက်။ ဟိုတယ်တွေမှာတော့ ဘူဖေးကျွေးတာချည်းပါပဲ။

ဘုရားဖူးတွေ သီဟိုဠ်စာ ကြိုက်မကြိုက်မသေချာပေမဲ့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ပြောတဲ့စကားကိုတော့ နားထဲကအခုထိမထွက်သေး။ မင်းတို့ မြန်မာတွေ ခဏခဏ ဗိုက်ဆာတတ်တယ်နော်။ ဗိုက်ဆာမှစားတတ်တဲ့ သီဟိုဠ်သားနဲ့ အချိန်ရောက်ရင် စားဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ မြန်မာတွေ တွေ့ကြပြီလေ။ သီဟိုဠ်

သားတွေဟာ အားအားနေ မစားသလို ဗိုက်ဆာမှပဲ ထမင်းစားကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဗိုက်ဆာလို့စားကြတဲ့ သီဟိုဠ်သားတွေရဲ့ အားရပါးရစားနေကြပုံ ကလဲ သဘောကျစရာ။

သီဟိုဠ်ဘုရားဖူးခရီးစဉ်မှာတော့ သဘောကျစရာ ဘဝင်တွေ အမြောက်အများ ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခွင့်ရတာလဲ ဘဝင်ကျစရာ။ ဒါကတော့ စိတ်ပါ။ ဒိဋ္ဌိယှဉ်တဲ့ ဘဝင် ပေါ့။

ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများရဲ့ သာသနာတော်ပြန့်ပွားအောင် လုပ်ပုံ၊ ဒကာတွေ သာသနာတော်နဲ့ သံဃာတော်များအပေါ် ကိုးကွယ် ကာကွယ်ပုံ၊ သဒ္ဓါတရားနဲ့ပညာအကြောင်းတွေကို ကြားရတဲ့အချိန်မှာ လဲ ဘဝင်ခွေလို့။ ဒါကတော့ စိတ်ပါဉာဏ်ယှဉ်သူများ မခိုင်းတဲ့ဘဝင် လေ။

စာပြီးလို့ အိပ်ခန်းတဲ့ရောက်တဲ့အချိန်နဲ့ ခရီးသွားဖို့ ကားပေါ် နေရတဲ့အချိန်တွေမှာလဲ ဘဝင်တွေဖြစ်ရဲ့။ ဒါကတော့ ဝီထိမဟုတ်တဲ့ ဘဝင်ပေါ့။ စိတ်ဖြစ်တုန်းပေါ်လာတဲ့ ဘဝင်ထဲမှာ စိတ်ပါဉာဏ်ယှဉ် ဘဝင်က အကောင်းဆုံးဖြစ်သလို စိတ်မဖြစ်တဲ့အချိန်မှာဖြစ်တဲ့ ဘဝင်ဆို ရင်တော့ ကားပေါ်ကဘဝင်ကို သဘောအကျဆုံး။

အိပ်ယာမဝင်ခင် ကုသိုလ်ရေးကိုတွေးပြီး ပင်ပန်းမယ်ထင်ရတဲ့ ဆရာ တော်တွေဆီသွားပြီး ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်ဖြည့်ကြတယ်။ ဒီလိုမျိုးဝတ်ဖြည့်ရတာ ကုသိုလ်လဲရ၊ ဗဟုသုတလဲရတယ်လေ။ ဆရာတော်တွေရဲ့ ငယ်ဘဝအတွေ့ အကြုံ၊ စာသင်ခဲ့ရတဲ့အခြေအနေ၊ ဆွမ်းခံတုန်းကျခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေဟာ မှတ်သား စရာတွေအပြည့်။ ဆရာအစုံ ဆည်းကပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာတော်တွေဆိုတော့ ဗဟု သုတလဲ စုံရောပေါ့။ တကယ့်ကိုနှစ်သက်စရာ။

ဝတ်ဖြည့်ရတာတောင် ပင်ပန်းရမှန်းမသိ။ သဘောကျစရာတွေထဲမှာ သဘောမကျစရာလဲ ပါလာတတ်တာမို့လား။ အသက်(၅၀)နားနီးနေတဲ့

ဆရာတော်က ဝတ်ဖြည့်သူတွေကိုပြောတဲ့ စကားက သဘောမခွေစရာ။ တကာတို့ရဲ့အသက်ဟာ ဆရာတော်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းမို့လားဆိုတဲ့စကားက ဝတ်ပြုနေတဲ့လက်ကို ရပ်သွားစေတယ်လေ။

ကြည့်ပါဦး သုံးဆယ်ကျော်နဲ့ သင့်တော်တဲ့အရွယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူ့ကိုများ ဒီလိုပြောရလား။ စိတ်ထဲတိုးတိုးပြောမိတာ။ အသက်ကြီးတယ် ဆိုတဲ့စကားကို သဘောမကျတာ ငါတစ်ယောက်ထဲလားဟေ့လို့ လူတွေကို မေးလိုက်ချင်ရဲ့။ အနားမှာရှိကြတယ်ဆိုရင်ပါ။

အိုတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးပေမဲ့ ငါ့ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့နေတော့ သက်သာသလို၊ သေတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးပေမဲ့ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးဝင်တော့ လောကကို မကြောက်သလို။ တကယ်တော့ သံဝေဂတရားဆိုတာ ယူတတ်သူမှ ရတာပါလေ။ အနုရာခ ရဲ့ ဒုတိယညကို ကုသိုလ်များနဲ့ နှုတ် ဆက်ရင်း . . . ။

ဇာတ်ပုံညွှန်း

- ၁။ မဟိန္ဒလေ့တောင်အတက် ကျောက်လှေကား
- ၂။ ကျောက်ဆွမ်းခွက်
- ၃။ ရှင်မဟိန္ဒမထေရ်နဲ့ ဒေဝါနံပိယတိဿ ပထမဆုံးတွေ့ဆုံရာ အမ္မတ္တလစေတီ
- ၄။ မဟာသေယျစေတီ
- ၅။ သုမနတောင်ပေါ်ဘုရား
- ၆။ သုမနတောင်ထွတ်

မဟိန္ဒလေတောင်အတက် ကျောက်လှေကား

ကျောက်ဆွမ်းခွက်

ရှင်မဟိန္ဒမထေရ်နဲ့ ဒေဝါနိပိယတိဿ ပထမဆုံးတွေ့ဆုံရာ အမ္မတ္ထလစေတီ

မဟာသေယျစေတီ

သုမနတောင်ပေါ်ဘုရား

သုမနတောင်ထွတ်

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၂.၀၃.၂၀၁၆ အင်္ဂါနေ့)
အပိုင်း (၁၅)

နာဂဒီပ (Jaffna)

ဒီနေ့တော့ အရင်နေ့တွေထက် စောစောထွက်ရတယ်။ သွားရမဲ့ခရီးက ဝေးတယ်လို့ ပညာပါရမီဆရာတော် ညတည်းက ပြောထားတာမို့ပါ။ အဆင်သင့် ဖြစ်တော့ ခရီးစထွက်ပါပြီ။ ခရီးစတာနဲ့ လုပ်နေကျအစီအစဉ်က ဘုရားရှိခိုး၊ သရဏဂုံသီလနဲ့ ငါးပါးသီလယူကြပေါ့။ ဦးတည်ရာခရီးက နာဂဒီပကျွန်းတဲ့။

နာဂဒီပကျွန်း (Jaffna) ဟာ ကိုလံဘိုကနေသွားရင် (၃၀၆)ကီလိုမီတာ ရှိပြီး၊ အနုရာဓပူရကနေသွားမယ်ဆိုရင် (၁၅၆)ကီလိုမီတာဝေးပါတယ်။ လမ်း ကတော့ဖြောင့်နေတာပဲ။ ဖြူးနေတဲ့လမ်းမှာ ကားစီးရတာဘဝင်ကျစရာ။ ဒီဘဝင် ကတော့စိတ်ပါ ဒိဋ္ဌိယှဉ်လေးပါ။ အရင်ကဆို နာဂဒီပကျွန်းကို သွားခွင့်မရှိပါ ဘူးတဲ့။ သီဟိုဠ်သားနဲ့ ကျားသူပုန် (ကျေးကုလား)တို့ တိုက်ပွဲကို ဆင်နွဲနေကြ လို့ပါပဲ။ ၂၀၁၀ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သွားခွင့်ရလာပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားဆိုရင် ပတ်စ်ပို့ပြပြီးသွားရတဲ့ တစ်နိုင်ငံထဲက နေရာတစ်ခုပေါ့။

သာယာဖြောင့်ဖြူးတဲ့ ခရီးလမ်းဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ နာဂဒီပ ကျွန်း မရောက်ခင်ကတည်းက သာယာတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ လှပတဲ့ကျွန်းစုလေး တွေက လာရောက်သူနည်းသည်များကို ဆွဲဆောင်နေလေရဲ့။ ပင်လယ်ကိုဖြတ် ပြီး ပေါ်နေတဲ့ကျွန်းတွေကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့လမ်းလေးတွေကိုကြည့်ပြီး လွတ်

သဘောကျပေ။ တကယ်ပါပဲ။ တံတားထိုးစရာမလိုပေမဲ့ ဒီတိုင်းသွားလို့လဲမရတဲ့ ကျွန်းလေးများပါ။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာရေတွေ ဖြတ်ထွက်လာပေမဲ့ ကျွန်းကိုတော့ ကျော်မသွားပါဘူး။ အဲဒီလိုကျွန်းတွေကို ကားဖြတ်မောင်းရတာတောင် မိနစ်(၄၀) ကျော်ရယ်။ ပင်ပန်းလို့ ဒီခရီးမလိုက်တော့ပါဘူးလို့ အနုရာဓမှာနေခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ ဘုရားဖူးတစ်ယောက်ကတောင် ဒီခရီးလာရတာ တအားတန်သွားပြီတဲ့လေ။ စာနဲ့ရေးပြလို့ မရတဲ့ သဘာဝအလှတွေကို ကိုယ်တိုင်သွားခံစားမှပဲရမှာပါ။ ပင် လယ်ရေစစ်စစ်တွေ ကမ္ဘာလှည့်ခင်းထားသလိုတည်ရှိပြီး ကြည်လင်နေတာကိုက စိတ်ကိုဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ခု။

ကားမောင်းလို့မရတဲ့ကျွန်းထိ ကားကိုမောင်းသွားပါတယ်။ ဒါလဲ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပါပဲ။ ကားနားရတဲ့ကျွန်းနဲ့ နာဂဒီပကျွန်းကိုတော့ တံတားနဲ့ဆက်သွယ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ မှန်လိုကြည်တဲ့ပင်လယ်ရေတွေက မြင့်နေသလို ကျွန်းတစ်ကျွန်းနဲ့တစ်ကျွန်းကလဲ အတော်လှမ်းနေလို့ပါ။ နာဂဒီပကျွန်းပြီးရင်လဲ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာပဲရှိတော့တာလေ။ သဘာဝတရားဟာ အတော်ကိုဆန်းတာလား။ ကျွန်းသေးသေးလေးတွေကိုဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ရေတွေခြားထားပေမဲ့ ကျွန်းကိုတော့ ရေလုံးဝမကျော်တာပါပဲ။

ကားရပ်ရာနေရာမှာ ဦးထုပ်ဝယ်သူတွေ၊ နေကာမျက်မှန်ဝယ်သူတွေနဲ့ စည်ကားနေလေရဲ့။ အပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် နည်းလမ်းတွေ ရှာကြရတာလေ။ မနက်(၁၁)နာရီကျော်မှာရောက်တဲ့အတွက် နေ့လယ်စာစားဖို့ စားသောက်ဆိုင်ရှာပေမဲ့ အအေးဆိုင်နဲ့မုန့်ဆိုင်တွေကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ခရီးဆက်ဖို့အတွက် လှေဆိပ်လမ်းလျှောက်ကြပေ။

လှေပွဲကမ်းခြေတွေကိုကြည့်ပြီး အနားယူဖို့သိပ်ကောင်း။ လျှောက်လမ်းမှာဝှေ့ပြီး သရမ်းနေတဲ့လေကြမ်းကြောင့် ထီးနဲ့ဦးထုပ်ကို သေသေချာချာဆောင်းထားရသေး။ လှေဆိပ်ရောက်တော့ တန်းစီရတယ်လေ။ လူအယောက် (၅၀) ပြည့်မှ လှေထွက်မှာတဲ့။ ဘုရားဖူးလာသူတွေအများကြီးရှိပေမဲ့ သူ့အုပ်စုနဲ့သူမို့ မပေါင်းမိကြ။ လှေကို အသွားအပြန် စီးလုံးငှားရင်လဲ အဆင်ပြေတာမို့

ပညာပါရမီမိသားစု သီးသန့်လှေတစ်စီး ငှားလိုက်တယ်။ ပတ်စ်ပို့ပြုစရာတောင် မလိုလောက်အောင် ငြိမ်းချမ်းနေပြီ။ လှေငှားလို့ အဆင်ပြေသွားတော့ လှေပေါ် တက်ခါနီး အသက်ကယ်အင်္ကျီတွေကို ဝတ်ကြရတယ်။ မဝတ်မနေရပေ။ လေကြမ်းကိုဖြတ်သွားတဲ့လှေလေးဟာ တငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ကို ဖြတ် သန်းနေလေရဲ့။ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှေမစီးဖူးသူတွေအတွက် မူးနိုင်ပေမဲ့ စီးဖူးသူ အတွက်တော့ နှစ်သက်စရာ။ လှေက ကမ်းကိုကပ်ပါပြီ။ လှေအဆင်း မြင်း အတက်ဆိုတဲ့အတိုင်း သတိတော့ထားရတာပေါ့။

သာယာလိုက်တဲ့ နာဂဒီပကျွန်း။ နေပူနေပေမဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ကို ဖြတ်လာတဲ့လေအေးအေးက အပူကို ကာကွယ်ပေးတယ်လေ။ ကြည်လင် နေတဲ့ရေပြင်မှာ ပြေးနေတဲ့ငါး၊ သွားနေတဲ့ဂဏန်းတွေကိုကြည့်ပြီး သဘောကျ လိုက်တာ။ လမ်းလျှောက်လို့ ကမ်းနားရောက်တော့ ဆရာတော်တွေကို နေ့လယ် စာ ကပ်ဖို့လုပ်ရပြီ။ စားသောက်ဆိုင်မရှိတဲ့နေရာရောက်တော့ ကပ်စရာဆွမ်း တော့မရှိ။ ပါလာတဲ့မုန့်များကိုသာ ကပ်ရပြီ။ ဒီခရီးစဉ်ဟာ ထုတ်လာတဲ့ နေ့လယ် စာသာမပါရင် ထမင်းငတ်နိုင်ကြောင်း ပညာပါရမီဆရာတော်က မိန့်ပြီးသား။

ထမင်းသာမရှိတာ တစ်ယောက်စီမှာပါတဲ့ စားစရာတွေက လိုတာထက် ကိုပိုသေး။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ကျောပိုးအိတ်၊ လက်ဆွဲအိတ်တွေထဲက ထွက်လာတဲ့ စားစရာတွေကများသား။ ကြက်ဥပြုတ်၊ မုန့်၊ လွှက်၊ မုန့်ကြွပ်စတဲ့ စားစရာတွေကို ထည့်လာကြတာ ကုက္ကသယအိတ် တွေလိုပဲ။ ဘုရားဖူးအမျိုးသားများမှာတော့ လက်ဗလာကလွဲပြီး ဘာဆို ဘာမှမရှိ။ ဆရာတော်တစ်ပါး ပြောသလို ဒကာကိုသာ အားကိုးရင် စားခွင့်တောင် ရမှာမဟုတ်တဲ့။ ဒါလဲ ဟုတ်မှာပဲ။

ကြားဖူးတဲ့ ပုံပြင်လေးပါ။ အမျိုးသမီးတွေကြောင့် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ ကြောင်းတရားကို အထပ်ထပ်ဟောတာက ဆရာတော်တစ်ပါး။ ဘေးနားက တရားထောက်ကလဲ မှန်ပါကြောင်း အားရပါးရ ထောက်ခံပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်က မိန့်ပါသတဲ့။ အမျိုးသမီးအားလုံးကို လှေကြီးပေါ်တင်ပြီး ရေမျှာ ရင် ဒုက္ခကင်းနိုင်တာမို့ မြို့မှာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးအားလုံးကို လှေပေါ်တင်ခိုင်းတော့ တာပေါ့။ ဒကာကိုလဲ လှမ်းမေးပါသတဲ့။ အမျိုးသမီးတွေ ကျန်သေးလားလို့။

ဒကာကလဲ တစ်ယောက်မျှမကျန်တော့ကြောင်း လျှောက်ထားတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လှေကိုချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ခုတ်ဖြတ်ဖို့မိန့်ပါသတဲ့။ ဒကာကလဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုးကိုခုတ်ဖြတ်ဖို့လဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော် ကိုလျှောက်တော့ ဆရာတော်က ကြိုးကိုမဖြတ်ခင် ခဏနေပါဦးလို့ မိန့်တော့ ဒကာက အံ့ဩတာပေါ့။ ဒကာက ဘာကြောင့်လဲမေးတော့ လှေပေါ် ငါပါလိုက်ရ မှာလို့ ဆရာတော်က မိန့်ပါသတဲ့။

အမျိုးသမီးမကောင်းကြောင်းဟောတာလဲ ဆရာတော်၊ မကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးများနဲ့ အတူလိုက်သွားမှာလဲ ဆရာတော်ဖြစ်လေတော့ ဒကာက အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩရပြီ။ မနေနိုင်လို့ ဆရာတော်ကို လျှောက်မေးတော့ ဆရာတော်က ပြန်မိန့်ပါသတဲ့။ ဘဝမှာ အမျိုးသမီးကြောင့် ဒုက္ခများတာတော့ ဟုတ်တယ်ဟ၊ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးရှိနေသရွေ့ ဆွမ်းတော့မဝတ်ဘူးကွဲ့။ နင်တို့ ဒကာတွေပဲ ရှိနေရင်တော့ ဆွမ်းဝတ်မှာ အသေအချာမို့ ဒုက္ခခံရင်း ဆွမ်းအဝတ် မခံနိုင်တာမို့ အမျိုးသမီးများနဲ့ အတူလိုက်ရတာဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်က မိန့်ကြားလိုက်ပါသတဲ့။

အော် . . . ခရီးသွားရင် အမျိုးသမီးတွေပါဖို့ လိုအပ်တာပါပဲလားရယ် လို့တွေ့ရင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြုံးမိသေး။ ပျင်းတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့တွေ့ရင် ထမင်းလဲ ငတ်၊ ဒုက္ခလဲရောက်မဲ့အဖြစ်ကိုတော့ မတွေ့မိတာအမှန်။ မျက်နှာလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုကြုံနေရတာက သူတို့ကြောင့် မဝတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်ပါ။ နေ့လယ်စာ မုန့်တွေစားပြီး ဘုရားဖူးကြပေါ့။

နာဂဒီပမှာရှိတဲ့ ရာဇယနစေတီရဲ့သမိုင်း က ဒီလိုပါ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ (၅)ဝါ ရတော်မူချိန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးခိုက် နာဂဒီပ ကျွန်းမှာ မဟောဒရနဲ့ စူဠောဒရ နဂါးတူဦးရီးတို့ စူဠောဒရ အမွေရတဲ့ ပတ္တမြား ပလ္လင်ကို အကြောင်းပြုပြီး စစ်ပွဲဖြစ်နေချိန်ကာလပါ။ ဘုရားရှင်ဟာလဲ နောင်သာသနာ ထွန်းကားမဲ့အရေး၊ ပြီးတော့ ရာဇယတနစေတီပေါ် ပေါက်ရေးကို တွေးမြင်တာကြောင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တံခါးအနီး လင်းလွန်းပင်မှာ နေတဲ့ သမိဒ္ဓိသုမနနတ်မင်းကို လင်းလွန်းပင်ပါယူစေပြီး အဖော်အဖြစ်ခေါ်ကာ

နာဂဒီပကျွန်းသို့ ကြွရောက်လာပါတယ်။

သမိဒ္ဓိသုမနနတ်မင်းကိုခေါ်ခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းတရားတွေ ရှိနေပါတယ်။ ကဿပဘုရားရှင် သာသနာကွယ်ပြီးနောက် ဒီနာဂဒီပကျွန်းမှာ သမိဒ္ဓိသုမနနတ်သားဖြစ်ခဲ့သူဟာ မထင်ရှားတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ရက်မှာ ဂန္ဓမာဒနတောင်မှကြွလာတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ဆူကို တွေ့ပြီး ကြည်ညိုလွန်းတဲ့အတွက် တစ်နပ်စာသောဆွမ်း၊ တည်းခိုနေထိုင်ဖို့အတွက် အရိပ်ကောင်းတဲ့သစ်ပင်ရင်းနေရာတွေကို လှူဒါန်းခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကောင်းမှုကံတွေကြောင့် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သာဝတ္ထိပြည်အနီး လင်းလွန်းပင်တစ်ပင်မှာ အခြွေအရံများပြီး စည်းစိမ်ပြည့်စုံတဲ့ သမိဒ္ဓိသုမနရုက္ခစိုး ဖြစ်လာပါတယ်။ အရင်ဘဝက နယ်ခံဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့နတ်သားကို ဘုရားရှင်မှ သီဟိုဠ်ကျွန်း နာဂဒီပသို့ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့လို့ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှင် နာဂဒီပ ကျွန်းကို သက္ကရာဇ်(၁၀၈)ခု တန်ခူးလကွယ်နေ့မနက်ပိုင်းမှာ ကောင်းကင်ခရီးနဲ့ ကြွရောက်ပါတယ်။

သမိဒ္ဓိသုမနနတ်သားလဲ သူ့ဗိမာန်ဖြစ်တဲ့ လင်းလွန်းပင်ကို နှုတ်ပြီး ထီးလုပ်ကာမိုးလျက် ဘုရားရှင်နောက်လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ရောက်ပြီးနောက် နဂါးတွေကို တန်ခိုးပြကာ ခြောက်လှန့်ခဲ့တဲ့အတွက် စစ်ဖြစ်နေတဲ့ တူဦးရီးတို့ ရန်ပြေငြိမ်းပြီး သူတို့ရဲ့လက်နက်ကိုချကာ ဘုရားထံ ပူဇော်ရန် လာကြပါတယ်။ ဘုရားရှင်လဲ တရားဒေသနာတော်နဲ့ ဆုံးမလိုက်တဲ့အခါ နဂါးတွေ သရဏဂုံနဲ့ ငါးပါးသီလတည်ကြပါတော့တယ်။

ကလျာဏီမြစ်ဝမှာနေတဲ့ မဟောဒရနဂါးမင်းရဲ့ ဦးလေး မဏိအက္ခိက နဂါးမင်းဟာ ဘုရားရှင် ပထမအကြိမ် သီဟိုဠ်ကြွကတည်းက သရဏဂုံတည်သူပါ။ မဏိအက္ခိကနဂါးမင်းဟာ နဂါးတွေရဲ့အလယ်မှာနေပြီး ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားသာမကြွခဲ့ရင် နဂါးတွေအားလုံး ပြာဖြစ်ကုန်တော့မယ် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကြွပြီး ဆုံးမတော်မူတဲ့အတွက် ဘေးရန်ငြိမ်းရပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခေါက်လဲ ကြွရောက်စေလိုပါတယ်ဘုရားလို့လျှောက်ပြီး ပတ္တမြားပလ္လင်ကို လှူပါတော့တယ်။

ဘုရားရှင်လဲအလှူခံကာ ထိုင်တော်မူပြီးမှ ငါဘုရားသီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ နေရာဟာ သင်တို့ပူဇော်ထိုက်တယ်။ ပလ္လင်နဲ့ လင်းလွန်းပင်ကို ပရိဘောဂစေတီလုပ်ပြီး ကိုးကွယ်ကြ၊ ဒီလိုပူဇော်ရင် မင်းတို့အတွက် အကျိုးများလိမ့်မယ်လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။ သမိဒ္ဓိသုမနနတ်သားကိုလဲ အစောင့်အနေနဲ့ထားခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်ပြန်ကြွခဲ့ပါတယ်။ နာဂဒီပကျွန်းမှာ သာသနာထွန်းကားလို့ လူတွေ ကျွန်းမှာနေလာတဲ့အခါ ပတ္တမြားပလ္လင်ကို ထပ်လွှမ်းပြီး စေတီတည်ကြပါတယ်။ စေတီနာမည်ကို ရာဇာယတနစေတီလို့ သမုတ်ကြပါတယ်။

ပြီးတော့ ဒီရာဇာယတနစေတီဟာ ထူးခြားမှုရှိပါသေးတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ဓာတ်တော်များ ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့အခါမှာ ဓာတ်တော်စုရာ ဒုတိယနေရာဖြစ်လာမှာတဲ့။ ပထမဆုံး ဓာတ်တော်စုမဲ့နေရာက မဟာစေတီ၊ ဒုတိယစုမဲ့နေရာက ရာဇာယတနစေတီ၊ ပြီးမှမဟာဗောဓိပင်(အိန္ဒိယ)ကြွပြီး နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်စံမှာတဲ့။

ဘုရားကြွလို့ သရဏဂုံနဲ့ ငါးပါးသီလတည်ကြတဲ့ နဂါးတွေရှိရာ နာဂဒီပကျွန်း၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပရိဘောဂတည်ရာ ရာဇာယတနစေတီမှာ ပညာပါရမီမိသားစုများ ဘုရားရှိခိုးကြပြီး သရဏဂုံလဲယူခဲ့ကြပါတယ်။ ငါးပါးသီလကိုလဲ ယူပြီး ကုသိုလ်အစုစုကိုလဲ အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့ပါတယ်။ နတ်လူသာဓုခေါ်ပါစေရယ်လို့။

နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပေမဲ့ နေပူကိုအရေးမထား ကိလေသာအပူခဏရပ်သွားရအောင် ဘုရားရှိခိုးပြီး ရာဇာယတနစေတီတော်မှာခင်းမဲ့ ကြွေပြားအလှူကို တစ်ယောက်လျှင် တစ်ချပ်နှုန်းနဲ့ ကြွေပြား(၃၉)ချပ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ တစ်ယောက်စီရဲ့ တောင်းဆုဆန္ဒဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ မသိပေမဲ့ အားလုံးကိုတော့ ဒုက္ခကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကို တဏှာသတ်ပြီး ရောက်နိုင်ပါစေလို့ ရင်တွင်းမှ အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား တောင်းဆုပြုခဲ့ပါရဲ့။

လှေသမားက ဘုရားဖူးချိန် (၁)နာရီရယ်လို့ပြောပေမဲ့ စုစုပေါင်းအချိန် (၃)နာရီလောက်တော့ ကြာသွားပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လဲ လှေသမားကို ကုသိုလ်အမျှရော ငွေအမျှကိုပါပေးဖို့ စဉ်းစားထားကြောင်း ပညာပါရမီဆရာတော်မှ မိန့်

ကြားပါတယ်။ လှေဆိပ်ကို ကားနှစ်စီးငှားပြီး တိုးတိုးကြပ်ကြပ်နဲ့ သွားကြရတာ ပေါ့။ ထမင်းမစားရသေးသူများအတွက် ရေခဲချောင်းကို လှူဒါန်းသူရှိတာကြောင့် ဆိပ်ကမ်းမှာ ခဏနားရင်း သုံးဆောင်ကြသေး။

သက်ကယ်အင်္ကျီဝတ်ပြီး အပြန်ခရီးမှာ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် လှေကို စီးရင်း ပင်လယ်ကိုဖြတ်ရပြီ။ နေခွဲတော့ နာဂဒီပပရေ။ လှပတဲ့ဆိပ်ကမ်းတွေရှိတဲ့ နာဂဒီပ၊ စိမ်းပြာပြာရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပင်လယ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထားခဲ့ပါရစေ။ ရာဇာယတနစေတီကို ပူဇော်မိတိုင်း လှပတဲ့ပင်လယ်ကြီးကို လွမ်းနေမှာပါ။

အပြန်လမ်းဟာ လွမ်းစရာမဟုတ်ပေမဲ့ တမ်းတစရာအလှအပ၊ ကြည်ညို စရာဓမ္မတွေ ကျန်ခဲ့တာမို့ ဆွေးသလိုလိုတော့ရှိသား။ နေ့လယ်ကမုန့်တွေကို စား ထားတဲ့အတွက် ဗိုက်မဆာကြလို့ နေ့လယ်ထမင်းကို မစားကြတော့ဘူး။ ညဟို တယ်ရောက်မှ စားကြမယ်ဆိုတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က အနုရာမြေ့ကြီးဆီ တန်းပြန်စေ ခဲ့တဲ့အချက်ပါ။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အလာတုန်းက မဝင်ခဲ့တဲ့ အမှတ် တရနေရာတွေကို ဝင်ကြပါသေးတယ်။

ခဏတာနားကြတဲ့နေရာမှာ ဗုံးဒါဏ်ခံရလို့ အပေါက်များစွာနဲ့ ပိန်နေတဲ့ သံချပ်ကားတစ်စီးရယ်၊ အထိမ်းအမှတ်ရုပ်တုရယ်၊ ပြီးတော့ အစောင့်တပ်သား တွေရယ်ရှိနေတယ်။ သမိုင်းကြောင်းကတော့ သီဟိုဠ်သားတွေ ကျားသူပုန်ကို ချေမှုန်းဖို့ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေတာကို စစ်ကူအရောက်လာပေးတဲ့ သံချပ်ကာကားကို အသေခံဗုံးခွဲကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသတဲ့ ဒါ့အပြင် အဲဒီနေရာဟာ စစ်သားတွေနေတဲ့ ကန့်တစ်ခုလဲဖြစ်တာကြောင့် နိုင်ငံအတွက် အသက်ပေးသွားသူတွေ များလွန်း တာကြောင့် အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ထိန်းသိမ်းထားပါသတဲ့လေ။

ဒီနေရာကနေ ရှေ့ဖက် ကိုက်(၁၀၀၀)လောက်သွားလိုက်ရင် နောက်ထပ် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု တွေ့ရနိုင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ တပ်သား(၁၀၀) ကျော်ကျဆုံးခဲ့တာမို့ သူတို့အတွက်အလွမ်းပြေ နိုင်ငံတော်က အသိအမှတ်ပြု နေရာလုပ်ပေးထားတာပါတဲ့။ မြို့ထဲတစ်နေရာမှာလဲ ပြုလဲကျနေတဲ့ ရေစင်ကြီး ကိုတွေ့ရပါတယ်။ ဒါဟာလဲ သူပုန်တွေက ပြည်သူ့အများသုံးရေစင်ကြီးကို

ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါတဲ့။ အမှတ်တရအနေနဲ့ တိုက်ခိုက်ခံရတုန်းကအတိုင်း ထားရပါသတဲ့။ အမုန်းကို အပြုံးနဲ့ အနိုင်ယူရမဲ့အစား အမုန်းနဲ့အနိုင် ပြန်ယူတော့ အင်အားနည်းသူများ ပျက်စီးရပြီပေါ့။ သံဝေဂယူစရာပါပဲ။

ဟိုတယ်ပြန်ရောက်တော့ ညစာစားကြပြီး မနက်အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပစ္စည်းတွေထုတ်ကြပေါ့။ ဒီညတစ်ညပဲ အနုရာဓပူရမြို့တော်ကြီးမှာ အိပ်ခွင့်ရ တော့မယ်လေ။ ဈေးသက်သာပြီး အခန်းကျယ်တဲ့ဟိုတယ်၊ စားစရာများပြီး ဈေး ပေါ့တဲ့ဟိုတယ်ကိုတော့ သတိရနေတော့မှာပဲ။ သီဟိုဠ်ခရီးစဉ်ကတော့ သတိရ စရာတွေ သက်သက်ပါလား။

သာသနာတော်ကြီးကို ပြန်ပွားအောင် စတင်ခဲ့တဲ့ အနုရာဓပူရ၊ အရိယာများစွာကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ အနုရာဓပူရ၊ သာသနာအထိမ်း အမှတ်တွေနဲ့ သမိုင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောပြနေတဲ့ အနုရာဓပူရ၊ ဗုဒ္ဓ စာပေတွေ ကမ္ဘာပြန့်အောင်ရေးနိုင်တဲ့မထေရ်များကို မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ အနုရာဓပူရ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ပရိဘောဂစေတီ အပြင် ဥဒိဿစေတီများနဲ့ သာသနာ့အလှကိုဆောင်ထားတဲ့ အနုရာဓ ပူရ။ ရင်ထဲမှာ အမြဲသိမ်းထားမိမှာပါ။

အရိယာတွေကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ သံသရာဘဝတစ်ခုခုမှာ အရိယာဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့အခွင့်အရေး၊ သာသနာ့အမွေများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အနုရာဓပူရကြောင့် သာသနာကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတဲ့အသိကို မွေးဖွားပေး ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ရင်း အသက်ရှိနေသရွေ့ သာသနာကို ကိုးလဲကိုးကွယ် ပြီး ကာလဲကာကွယ်သွားပါမယ်လို့ တိကျတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် နဲ့ ရင်တွင်း နှလုံးသား တစ်နေရာမှ တမ်းတလွမ်းဆရင်း . . . ။

ဇာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ရာဇာယတနစေတီ
(ကြွေပြား(၃၉)ချပ် မလှူခင် ဆရာတော်မှ ဘုရားသမိုင်းရှင်းပြစဉ်)
- ၂။ နာဂဒီပသို့အသွားလမ်း
- ၃။ ရာဇာယတနစေတီ
- ၄။ ရာဇာယတနစေတီမှ ပြန်အထွက် မုခ်ဦး

ရာဇာယတနစေတီ (ကြွေပြား (၃၉) ချပ် မလှူခင် ဆရာတော်မှ ဘုရားသမိုင်းရှင်းပြစဉ်)

နာဂဒီပသို့အသွားလမ်း

ရာဇာယတနစေတီ

ရာဇာယတနစေတီမှ
ပြန်အထွက် မုဒိဦး

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၃.၀၃.၂၀၁၆ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့)
အပိုင်း (၁၆)

ပေါလောရဝ

ဒီနေ့သွားရမဲ့ခရီးတွေက ဝေးလဲဝေး၊ များလဲများတာကြောင့် စောစော ထပြီး ပြင်ရဆင်ရပေါ့။ ပစ္စည်းတွေကို (၆)နာရီမထိုးခင် ကားထဲအပြီးပို့ထားရ တယ်လေ။ ဒီနေ့က အနုရာဓပူရမြို့ကို နှုတ်ဆက်တော့မှာမို့ပါ။ ဟိုတယ်မှာ မနက်စာတောင် မစားဖြစ်ကြဘူး။ နောက်ကျမှာစိုးတာကြောင့်လေ။ ဟိုတယ် က နေ့လယ်စာကို ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ လမ်းမှာအဆင်ပြေအောင် ထည့် ပေးဖို့မှာထားလို့ပါ။ ကားစထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ မနက်ပိုင်း လုပ်နေကျ ကုသိုလ်ကို ယူကြရပြီလေ။ သွားလမ်းသာလို့ လာလမ်းဖြောင့်စေဖို့ပေါ့။

အနုရာဓပူရမြို့ကိုဖြတ်တော့ လွမ်းသလိုလိုရယ်။ သုံးညတောင်အိပ်ခဲ့တဲ့ နေရာဆိုတော့ သံယောဇဉ် တွယ်စပြုပြီပေါ့။ ပြီးတော့ သမိုင်းထဲကမပြောင်းလဲ တဲ့ နေရာဟောင်းလေ။ ဦးတည်သွားတဲ့မြို့က ပေါလောနရဝမြို့တဲ့။ အနုရာဓ ပူရမြို့နေ (၁၀၂) ကီလိုမီတာ ဝေးတဲ့နေရာပေါ့။ မနက်စာကို ကားပေါ်မှာပဲ ဖြေရှင်းကြတယ်လေ။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မနက်စာပြီးပေါ့။

သီဟိုဠ်ရဲ့ ဘယ်နေရာသွားသွား ဆည်နဲ့ စိမ်းလန်းတဲ့တောတန်းတွေ ကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ဘေးမဲ့ပေးထားတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေပေါ့။ တောလိုက်

ဝါသနာပါတဲ့ ဒေဝါနိပိယတိဿမင်းကြီး ရှင်မဟိန္ဒမထေရ်နဲ့ မဟိန္ဒလှေတောင် မှာတွေ့ပြီး ဘုရားတရားတော်ကိုနာပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး ဘယ်တော့သတ္တဝါကိုမှ မသတ်ရလို့ ချမှတ်ခဲ့တဲ့တရားဥပဒေဟာ အခုထိတည်နေဆဲပါပဲ။ အခုလဲ ကားလမ်းတစ်လျှောက် သဘာဝဆင်ရှိုင်းမိသားစုနဲ့ မိတ်ဆွေဆင်တွေ သစ်ကိုင်း တွေကို အားရပါးရချိုးစားနေကြတာကို တွေ့ရသေး။

သီဟိုဠ်သားတွေ သဘောကောင်းချက်ကတော့ ဩချလောက်ရဲ့။ ဆင်ရှိုင်းတွေကို အနီးကပ်ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်ဖို့ ကားတောင်ရပ်ပေးလိုက်သေး။ တချို့ကတော့ သတ္တိကောင်းလွန်းလို့ ကားပေါ်ကတောင်မဆင်းရဲဘူး။ တချို့တော့ သွားကြည့်ကြတယ်။ သဘာဝတောကောင်ကို သဘာဝအတိုင်း ထားတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ချုပ်နှောင်ပြီးမှ အစားကျွေးမဲ့အစား ချုပ်မထားဘဲ အစာကို လွတ်လပ်စွာစားခွင့်ပေးတာ ပိုကောင်းတာပေါ့။

ပေါရောနရူဝမြို့တစ်လျှောက် ကားလမ်းကို ဆည်ကန်ကြီးတွေရဲ့ ပေါင်ပေါ်ကနေ ဖောက်ထားတော့ သဘာဝသစ်တောကို ရေပြင်နဲ့တွဲကြည့်ရတာ ပိုအသက်ဝင်လှပါတယ်။ ဆည်ကြီးက မဆုံးနိုင်အောင်ပါပဲ။ ဆည်ကန်ကြီးလွန်းလို့ ရေလည်မှာ ကျွန်းသေးသေးလေးတွေတောင် ပေါ်နေပြီ။

ဆည်ကိုဆောက်ခဲ့သူက ပထမပရက္ကမဗာဟုမင်းကြီးပါ။ သူ့အတွေးကလဲရှင်းတယ်။ မိုးပေါ်က တစ်စက်စီကျလာတဲ့ရေတွေ လူတွေမသုံးရဘဲ အလဟဿ ပင်လယ်ထဲရောက် မသွားစေရဘူးတဲ့။ အမြော်အမြင်ကျယ်တဲ့ ဘုရင်တွေ အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့နိုင်ငံမှာ လှပတဲ့သစ်တော ကြီးမားခိုင်ခန့်တဲ့ ဆည်တွေ ရှိနေတာ မဆန်းလောက်ပါဘူးလေ။ ဒါကြောင့်လဲပဲ ဒီဆည်ကြီးကို ပရက္ကမ သမုဒြာရေကန်လို့ ခေါ်တာပေါ့။

ပေါရော နရူဝမြို့တော်ကို ရောက်ပါပြီ။ ကျောင်းတော်ဟောင်း နန်းတော်ဟောင်းတွေနဲ့ အုပ်ဆိုင်းတဲ့သစ်တောတွေဟာ သီဟိုဠ်ရဲ့သင်္ကေတ တစ်ခုပဲလား မပြောတတ်။ မြို့ထဲဝင်တာနဲ့ တွေ့ရမဲ့ပုံစံတူအဖြစ်တွေရယ်။ ပေါလောနရူဝမြို့တော်ကြီးကို မြန်မာနိုင်ငံ ပုဂံနဲ့ခေတ်ပြိုင်လောက်မှာတည်ခဲ့ပြီး

အေဒီ(၁၁)ရာစုမှ (၁၃)ရာစု အစောပိုင်းထိ သီဟိုဠ်နိုင်ငံတော်ရဲ့ အလယ်ခေတ် မြို့တော် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အစောပိုင်းကာလတွေမှာ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းသားများဖြစ်တဲ့ စောဠ လူမျိုးများ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာပြီး စောဠဘုရင်ခံ ရာဂျရာဂျက အနုရာဇ ပူရမြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အနုရာဇပူရမြို့မှ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာအရပ် ရှာဖွေရင်း ပေါလောနရူပမြို့တော်ကို မြို့သစ်၊ နန်းသစ်အဖြစ် ပထမဝိဇယဗဟုမင်းက အေဒီ(၁၀၅၅)မှာ တည်ခဲ့ပါတယ်။ သီဟိုဠ်နိုင်ငံသား တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာကို အသက်ပြန်လည်သွင်းပေးခဲ့တဲ့မင်းကြီးပေါ့။

ဘာကြောင့်ဆို အနုရာဇပူရမြို့ကြီး ရန်သူလက်ထဲကျပြီး နှစ်(၈၀) လောက်မှာ ဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှုတွေ မြို့အနှံ့ပေါ်လာလို့ပါပဲ။ မကောင်းတဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ အုပ်ချုပ်လာတဲ့မင်းတစ်ပါး နိုင်ငံမှာပေါ်လာပြီဆိုရင် အကောင်း ထက်အဆိုးကို ပိုမိုကြုံရတတ်ပါတယ်။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေးနဲ့ သာသနာရေးအပါအဝင်ပေါ့။ မြန်မာပြည်က ရဟန်းတော်များကိုပင့်ဆောင်ပြီး သာသနာတော်ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းများမှာ ဖော်ပြကြပါတယ်။

ပထမဝိဇယဗဟုမင်း နောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်း(၄၀)ကျော် တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်အဖြစ်နဲ့ တိုးခဲ့ရပေမဲ့ ပထမပရက္ကမဗဟု အေဒီ(၁၁၅၃)လက်ထက် ရောက်တဲ့အခါ သီဟိုဠ်မင်းဆက်ကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမ ပရက္ကမဗဟုမင်းကြီးဟာ အခုတွေ့ခဲ့ရတဲ့ဆည်ကြီးကို တည်ဆောက်ပြီး စိုက်ပျိုး ရေးကဏ္ဍကို တိုးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘာသာ၊ သာသနာရေးဖက်မှာလည်း စာသင်ကျောင်းများကို တည်ထောင်ပြီးပြန်ပွားအောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သာသနာ ဖျက်တွေပေါ်လာတိုင်း မျိုးချစ်၊ သာသနာချစ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာရတဲ့ သီဟိုဠ်သားများရဲ့ကံတရားကတော့ အံ့ဩစရာပါပဲ။ အခုဆိုဓမ္မစကူးလ် (Dhamma School)တွေကိုဖွင့်ပြီး လူငယ်တွေ အသိဝင်အောင် ကြိုးစား ပေးနေတာကိုသာ ကြည့်တော့။

ပရတ္တမဗာဟုနန်းတော် အတွင်းလေ့လာဖို့ ပေါလောနရူဝပြတိုက်

မှာ လက်မှတ်သွားဝယ်ရတယ်လေ။ သူတို့ရဲ့စိစဉ်ပုံလေးက အတူယူစရာ။ လက်မှတ်ခကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၂၅)တဲ့။ ဒေါ်လာ(၂၀)က နန်းတော်ကြီးကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြည့်ဖို့၊ (၅)ဒေါ်လာက လက်ဝါးလောက်ရှိတဲ့ ပြတိုက် ဝင်ကြည့်ဖို့။

ပြတိုက်ထဲအသံကျယ်ကျယ်နဲ့ စကားမပြောရ၊ ဖုန်းမပြောရ၊ ဓာတ်ပုံ မရိုက်ရတဲ့။ တားမြစ်ချက်တွေက အရင်လာတယ်လေ။ ပြတိုက်ကအထွက်မှာ စတုဒိသာကျွေးသလို အမှတ်တရပစ္စည်းတွေ ရောင်းသူတွေက ရက်ရက်ရော ရောပါပဲ။ မလိုချင်ဘူးပြောလဲ နောက်တစ်ယောက်ဆီသွားပြီး ရောင်းကြပြန်ရော။

တချို့ကတော့ မရောင်းနိုင်တဲ့ဈေးကိုပြောပြီး ဈေးစကားပြောတော့ ကားမထွက်ခင် တင်းထားတဲ့မာနတွေ ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ တစ်ထောင်တန် ဟာ သုံးရာ ဖြစ်သွားရော။ တစ်ယောက်ကတော့ အားနာလို့လား၊ နားငြီးလို့လား မသိ သုံးရာတန်ကို တစ်ထောင်ပေးခဲ့ပါသတဲ့။ ကားပေါ်ရောက်မှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ပြောရင်း ဒွိုကတော့ သဒ္ဓါတရားကောင်းလို့ တစ်ထောင်ပေးခဲ့ တယ်ဆိုပဲ။ မှတ်တောင်ထားရဦးမဲ့ အတွေ့အကြုံ။

နန်းတော်ဟောင်းထဲမှာတော့ ကြည့်စရာ ရှုစရာက များသားရယ်။ ကား ရပ်လိုက်တာနဲ့ ပြေးမဆင်းရုံတမယ် အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ကျတာ။ တစ် ပုံတစ်ဒေါ်လာသာပေးရမယ်ဆိုရင် ခရီးစရိတ်ထက် ဓာတ်ပုံစရိတ်က ပိုထောင်း မှာ သေချာတယ်။ အမှတ်တရဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့ပဲ ဆင်ခြေပေးလိုက်ပါတယ်။ မှတ်စရာတွေများတော့ မှတ်သင့်တာကိုပဲ မှတ်ခဲ့လိုက်တယ်။

အဆောက်အဦးတွေအများကြီးထဲကမှ သဘောအကျဆုံးကတော့ **ဆင်းတုတော်များကို ပူဇော်ရာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်** ပါပဲ။ အရင်က အရပ်လေး မျက်နှာရည်ရွယ်ပြီး ဘုရားလေးဆူထားခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ တစ်ဆူပဲ ကောင်း ကောင်းရှိပါတော့တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်ဟာ သိပ်ကိုပေါ်လွင်လွန်းပါတယ်။

အပူများတဲ့လူသားတွေ သောကနဲ့ကျောင်းပေါ်တက်ရင် ကရုဏာ

မျက်လုံး၊ မေတ္တာအပြုံးနဲ့ ကြိုဆိုနေမှာကတော့ ဗုဒ္ဓဘုရားပါပဲ။
ကြည်ညိုစရာကောင်းလွန်းတဲ့ဘုရားကို ဖူးရသူများလဲ သောကတွေ
ချက်ချင်းပျောက်မှာ အမှန်ပဲလေ။

ရှုခင်းရဲ့အခြေအနေ၊ နေရဲ့အလင်းရောင် ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ဂုဏ်ဆောင်တဲ့
ဘုရားကျောင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သူတွေ သတိမေ့ပြီး ဘုရားကို နောက်ကျော
ပေးရိုက်ဖို့လုပ်တာနဲ့ အစောင့်စစ်သားကြီး ချက်ချင်းလာပြီး တားမြစ်ပါရော။
ပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက် ခေါင်းပေါ် ပုဝါတင်လာမိလို့ သတိပေးခံရပြန်
တယ်။ အပြောခံရသူ သတိပေးခံရသူတွေများလာတော့ သူတို့လဲ သည်းမခံနိုင်
တော့ဘူးထင်ပါ။

စစ်သားကြီးကိုခေါ်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ကြပါရော။ ဒီလောက်အရိုက်ခံရတာ
တောင် အပြုံးမပျက်သူက ကိုကိုစစ်သား။ အတွေ့အကြုံများနေပြီထင်ပါ။
ဟုတ်ပလေ။ ဝိုင်းရိုက်တဲ့သူတွေက ဓာတ်ပုံတွေ တွဲရိုက်ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့်
အပြုံးမပျက်တာပေါ့။ **ဂန္ဓကုဋီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိတာက စွယ်တော်
တိုက်လေ။** ဘုရင်တွေမြို့ပြောင်းရင် စွယ်တော်ကိုပါပင့်ပြီး ပြောင်းလေ့ရှိတာ
သိဟိုင်ဋိုင်မင်းရဲ့ ထုံးစံကိုး။ စွယ်တော်တိုက် နောက်ခံဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ တစ်ယောက်လဲ
ကိုကိုစစ်သားရဲ့ ဝါနင်ကိုမိသေး။

**ဒီတစ်ခါတော့ ဘုရားဖူးပါရမီရှင်တော့ သတိ၊ သတိ၊ သတိနဲ့
တွေ့နေတော့တာပါပဲ။ အသိလေးသာထည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သတိနဲ့
အသိပေါင်းမိလို့ တရားတောင် ရသွားမလားပဲ။** ဓာတ်တော်တိုက်နဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိတာက သူတို့အခေါ် ဟေတဒါဂေ မြန်မာအခေါ် စွယ်
တော်တိုက်ဟောင်း။ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေက သာသနာထွန်းကား
ခဲ့တာကို မီးမောင်းထိုးပြနေသလို။ သာသနာကာကွယ်တဲ့မင်းတွေ ပေါ်လာ
တော့လဲ ထွန်းကားမှာပဲပေါ့။ ကြည့်စရာတွေများလွန်းလို့ ကြည့်သင့်တယ်၊
သိသင့်တယ်ထင်တဲ့နေရာတွေကိုပဲ သွားလေ့လာဖြစ်တော့တယ်။

နောက်ထပ်လေ့လာစရာက **ဂါလ်ဝီဟာရ(Gal Vihara)**ပါ။

ရှေးဟောင်း ကျောက်ဆင်းတုတော်သုံးဆူ သီတင်းသုံးရာနေရာပါ။ အရင်က တော့ ကျောင်းတော်ရာတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ မှတ်တမ်းရှိပေမဲ့ အခုတော့ ကျောက်ဆင်းတုတွေကလွဲပြီး ဘာမှမရှိ။ ပရက္ကမဗာဟုမင်းလက်ထက်မှာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး ရှေးအကျဆုံး ကျောက်ဆင်းတုတွေပါပဲ။

ဘုရားဆင်းတုတော်တွေဟာ တစ်ဆူနဲ့တစ်ဆူ ပုံစံမတူကြပါဘူး။ ဣရိယာပုထ်လေးပါးရှိတဲ့ထဲက ရုပ်၊ လျောင်း၊ ထိုင်ပုံစံတွေနဲ့ ကျောက်တောင်မှာ ထွင်းထုထားတဲ့ ရုပ်တုတွေပါ။ အသက်ဝင်လှပြီး ကြည်ညိုစရာလဲ ကောင်းပါတယ်။ သီဟိုဠ်မင်းတွေနဲ့ ပြည်သူပြည်သားများ စေတနာကောင်းပုံ၊ အရှည် တွေးတောပုံတွေကို ထင်ဟပ်စေတဲ့ အမှတ်တရတွေပေါ့။

ဘုရားဖူးပြီး လေ့လာပြီးလို့ နေ့လယ်စာစားရမဲ့အချိန်ရောက်လာတော့ ပြတိုက်နားကို ကားပြန်မောင်းရပေါ့။ ဒါလဲ သင့်တော်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုလို့ ထင်မိတယ်။ ပေါလောနရဝပြတိုက်ကို ပရက္ကမသမုဒ္ဒရာဆည်နား ကပ်ဆောက် ထားသလို ဆည်အနီးနားတဝိုက်မှာ အရိပ်ကောင်းသစ်ပင်ကြီးတွေရှိနေတာကိုး။ မနက်က အာစိုရုံလေး စားခဲ့ရတော့ နေ့လယ်စာကို အားရပါးရစားရမှာပေါ့။ ရေပြင်ကြည့်ပြီး သဘာဝလေကိုခံစားရင်း စားရမဲ့နေ့လယ်စာဟာ တော်ရုံ စည်းစိမ်နဲ့မလဲနိုင်တဲ့အဖြစ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကူးတွေဟာ တစ်ခါတလေ တကယ်အရှိနဲ့လွဲနေတတ် တယ်လေ။ ဟိုတယ်က ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့နေ့လယ်စာဟာ အပူဒဏ်ကိုခံရ လို့ထင်ပါ့ ထမင်းက သိပ်မကောင်းချင်တော့။ စားလို့တော့ရတာပေါ့။ အရိပ် ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်ပြီးကတည်းက နေ့လယ်စာစားဖို့ ပြင်ဆင်ကြပြီ။

မနေ့ကတည်းက နေ့ဆွမ်း(ထမင်း) မဘုဉ်းရသေးတဲ့ ဆရာတော် နှစ်ပါး ကိုကပ်ဖို့ အရင်လုပ်ရတာပေါ့။ မနေ့က မုန့်ပဲ ဘုဉ်းပေးခဲ့ရတာကိုး။ စားစရာက တော့စုံတယ်။ သိတဲ့အတိုင်း ဣစ္ဆာသယထုပ်တွေပါတာကိုး။ ဆရာတော် နှစ်ပါးကတော့ ဆွမ်းသိပ်မကောင်းမှန်းသိပေမဲ့ ဘုဉ်းပေးနေလေရဲ့။ ကျန်သူ

တွေကတော့ ငါးစာကျွေးသူနဲ့၊ နဲနဲပါးပါးစားသူတွေပေါ့။ ကန်ထဲမှာရှိတဲ့ ငါးတွေလဲပေါ့ပေါ့။ ကျွေးသူလက်မလည်အောင်ကို စားနိုင်ကြတာ။ ကိုယ်လဲ ကုသိုလ်ရသူတို့လဲ ဝမ်းဝပေါ့။ နေ့လယ်စာစားပြီးတာနဲ့ ကားပေါ်တက် မဟိယင်္ဂဏ ခရီးဆက်ပဲ။

မဟိယင်္ဂဏ

ခရီးသွားဟာ ခရီးနားရခက်တယ်မို့လား။ သံသရာခရီးသွားတဲ့ သူတွေအားလုံး မရပ်မနား သွားနေကြရတယ်လေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဦးသုခက ဘဝသံသရာသီချင်းမှာ ဘဝသံသရာ ရှည်လျား တွေပြား မနေမနား သွားလဲ သွားကြတာလို့ စပ်ဆိုခဲ့တာပဲမို့လား။ ကုသိုလ်ရ ဘုရားဖူးခရီးက အဆုံးမသတ် သေးဘူးလေ။ ဆက်သွားရမှာပေါ့။ မဟိယင်္ဂဏဖက်သွားတုန်း လမ်းတဝက်မှာ ကားရပ်ပြီး အလှူရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာကြောင့် ပန်းသီးတွေကို ဝယ်လှူ သေး။ အလှူရှင်တွေကတော့ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် လှူဒါန်းကြလေရဲ့။

သူတို့လဲ တစ်ခုတစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပေါ့ပါစေလို့။ ပေါလောန ရုပ်ကနေ မဟိယင်္ဂဏလမ်းကို ကားသမား မသွား ဖူးဘူးနဲ့တူပေါ့။ လမ်းမှားလို့ လမ်းမေးနေတာကို တွေ့ရတယ်။ တစ်ခါတည်း မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ခါတောင်။ နောက်တော့လဲ မေးပါများစကားရ၊ သွားပါများ ခရီးရောက်ဆိုတဲ့အတိုင်း လမ်းဆုံးတော့ ရွာရောက်ပေါ့။

တကယ့်ပူတဲ့အချိန်မှာ **မဟိယင်္ဂဏစေတီ** ဆီ ရောက်လာတာ။ လောကအပူကို ဓမ္မနဲ့အေးစေနိုင်စွမ်းရှိလောက်ပါရဲ့။ ကားပေါ်ကဆင်းတဲ့ အချိန်လောက်ပဲ ထီးဆောင်း၊ ဖိနပ်စီးခွင့်ရတာ။ ဘုရားစောင်းတန်းဖက် ရောက်တော့ အားလုံးကို စွန့်ရပြီလေ။ ပူလိုက်တဲ့နေရယ်။ ကျောက်ပြားတွေကို မီးဖုတ်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ မြန်မာပြည်က ဘုရားတွေမှာဆို နေအပူခံ (လူသွားရင် အေးအောင်လို့) ကျောက်ပြားကို တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားခင်းကြတယ်လေ။

သီဟိုဠ်မှာတော့ နေပူခံ (အပူသက်သက်ခံ) ကျောက်တုံးတွေကို ခင်းထားလေရဲ့။ ဘုရားပေါ်တက်တုန်း ကြုံရတဲ့ခဏတာကို မှတ်တမ်းတင်လို့ ပြလိုက်ချင်ရဲ့။ အပူဒါဏ်ခံ လူသားများလို့လေ။ ဒါလဲ အတွေ့အကြုံတစ်ခုပါပဲ။ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပူတတ်တယ်လို့ ဘုရားအတက် လကျောက် (Moon Stone) က သတိပေးထားပြီးသားမို့လား။ အမှတ်မရှိတဲ့ ကျနော်မျိုးတို့ကသာ။ သဘာဝရဲ့ အပူဒါဏ်ကိုသာ ခံရပါစေတော့ လောကရဲ့အပူများ ကင်းဝေးပါစေသားရယ် လို့ စေတီတော်ရင်ပြင်မှာ အပူပေါ်လျှောက်ရင်း ဆန္ဒပြုမိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဖြစ်ပြီး (၉)လအကြာမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် သီဟိုဠ်ခရီးကို ကြွခဲ့ပါတယ်။ ကြွရောက်တဲ့နေရာက အခု မဟိယင်္ဂဏစေတီတည်ရာနေရာပေါ့။

မဟာဝေလိမြစ်အနီးမှာရှိတဲ့ အဲဒီနေရာကို ဘီလူးများအကြား အငြင်းပွားနေတဲ့အတွက် ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကြွရောက်လာပါသတဲ့။ ခက်ထန်နေတဲ့ ဘီလူးတွေကို ဘုရားရှင်ရဲ့တန်ခိုးနဲ့ ကြောက်လန့်အောင် အရင်လုပ်ရပါသေးတယ်။ မိုး၊ လေ၊ မိုက် အဖြစ်သုံးခုနဲ့တဲ့လေ။ မိုးဆိုတာ ကမ္ဘာဖျက်မိုး ရွာတုန်းကလို တကယ့်ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရွာတဲ့မိုးပေါ့။ လေဟာလဲ ကမ္ဘာဖျက်တုန်းကတိုက်တဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ လေမုန်တိုင်းလို့တဲ့လေ။ ပြီးမှ လောကကြီးကို အမိုက်ချလိုက်တာပေါ့။

အကြောက်တရားဝင်လာလို့ တုန်လှုပ်နေတဲ့ ဘီလူးတွေတောင်းပန်မှ ဘုရားရှင်က တန်းခိုးတော်များကို ရုပ်သိမ်းပါသတဲ့။ ပြီးမှ ဘီလူးအားလုံးကို တရားဟောပေါ့။ ဘီလူးကြားမှာ ထူးခြားစွာ သီးသန့်ပါဝင်နေသူက ဆရိပါဒတောင်မှာနေတဲ့ သုမနနတ်သား။ တရားနာလို့ပြီးဆုံးချိန်မှာ အရှင်ဘုရားကိုယ်စား ကိုးကွယ်စရာအဖြစ် တစ်ခုခုစွန့်ခဲ့ပါဘုရားရယ်လို့ လျှောက်တင်မှုကြောင့် ဘုရားရှင်က ဆံတော်များပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆံတော်များကို ဘုရားရှင် ပထမဆုံးရောက်တဲ့နေရာမှာ မဟိယင်္ဂဏစေတီကို တည်ပါတယ်။ ဉာဏ်တော် (၇)ပေမြင့်တဲ့ စေတီတော်ပေါ့။ နောက်ပိုင်း

ရှင်သရဘူမထေရ်ဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားအလောင်းတော် တေဇောဓာတ်မီးလောင်တဲ့ အခါ လည်ရိုးတော်ဓာတ်တော်ကိုယူပြီး စေတီမှာဌာပနာကာ အမြင့်(၁၂)ပေ အထိ တည်ဆောက်ပြီး ကိုးကွယ်ပါတယ်။ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီးရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ စူဠဘယမင်းလက်ထက်မှာ စေတီတော်ကို ပေ(၃၀)အထိ ပြုပြင် ခဲ့ပြီး ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းလက်ထက်မှာတော့ အမြင့်ပေ(၈၀)ထိ ထပ်မံတည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ကန္နီ

မဟိယင်္ဂဏခရီးဟာ တစ်ခုတည်းဆိုတော့ သိပ်ကြာကြာမနေဖြစ်ဘူး။ ဘုရားဖူးပြီးတာနဲ့ နောက်ထပ်ခရီးတစ်ခုဆက်ရပြန်ပေါ့။ မဟိယင်္ဂဏကို မြန်မာ နိုင်ငံမှာတော့ မရှိခဏလို့ခေါ်ပါသတဲ့။ ကြားဖူးတာကို ပြောတာပါ။ ပူတဲ့နွေ ကတော့ သွားလေရာပါနေလားမသိ။ အခုလဲပူ နောက်တစ်နေရာလဲ ပူဦးမလား။ အပူကိုအံ့တုရင်း ယူစရာအသိတွေကို လိုက်လံသွဲ့ယူနေတယ်လေ။ အခုသွား နေတာက ကန္နီတဲ့။ ဒီနာမည်လေးနဲ့ ရင်းနှီးတာကြာပေါ့။

ရင်းနှီးတဲ့နေရာ တစ်ခုရောက်ဖို့ အချိန်တွေ အတော်ကြာကြာ ယူရတာပဲ။ အကြောင်းလဲတိုက်ဆိုင်မှ၊ အခွင့်အရေးလဲရှိမှ၊ ကိုယ်တိုင် လဲ အားနေမှလေ။ လောကမှာရှိနေတဲ့ ထင်ရှားရှိတဲ့နေရာကိုရောက် ဖို့တောင် အကြောင်းတရားတွေ အများကြီးလိုတယ်ဆိုရင် ကိလေသာ ကင်းပြီး လောကထဲမှာမရှိတဲ့နေရာကို ရောက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား။ တစ်နေ့တော့ ရောက်သွားမှာပါလေ။ အသိနဲ့အမြဲကျင့်နေရင်ပေါ့။

ကန္နီသွားတဲ့ လယ်ကွင်းတစ်နေရာမှာ သွားနေတဲ့ကားကို ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လိုက်တော့ ဘာများလုပ်မှာပါလိမ့်ပေါ့။ အုန်းရေသောက်ကြမယ်လို့ အသံ ကိုကြားလိုက်မှ ဟေးခနဲ့ ဝမ်းပမ်းတသာဖြစ်သွားကြရဲ့။ ဒါတောင် အိပ်ချင်မူးတူး နဲ့ ကြည့်နေတဲ့သူလဲရှိသေး။ အုန်းသီးသည်အဖွားကတော့ ကိုက်သွားပြီ။ ဝိုင်း ပြီးအားပေးလိုက်တာလေ။ ကိုယ့်လိုအပ်ချက်ကို သူကူသလို သူ့လိုအပ်

ချက်ကို ကိုယ်ကလျှံတယ်လို့ သဘောထားတော့ ဘဝကအေးချမ်းတယ်
လေ။ အပူရာသီအောက်မှာသွားရင်း ပူတဲ့အတွေးကိုတော့ မတွေးနိုင်
ပေါင်။

ကနွီခရီးဟာ အရင်သွားခဲ့တဲ့ခရီးလောက် မပြောင့်ဖြူးဘူး။ အကွေ့
အကောက်တွေနဲ့။ သွားရတဲ့လမ်းကို ပြောတာပါ။ တောင်တက်တောင်ဆင်းနဲ့
သွားရတာဆိုတော့လေ။ ကြည့်မဆုံးတဲ့ တောင်တန်းတွေက သွားနေတဲ့ကားကို
အပြုံးနဲ့ကြိုဆိုနေတယ်လေ။ ပြီးတော့ သတိနဲ့မောင်းနှော်လို့ မပြောပေမဲ့ပြော
သလိုခံစားရတယ်။ တောင်အတက်ဆိုတာ လွယ်တာမှမဟုတ်တာကိုး။ ဘယ်
ညာလမ်းတွေမှာ စပါးခင်း၊ တော တောင် ဆည်ဆိုတဲ့ အရာကလွဲပြီး ဘာမှ
မတွေ့ရဘူး။ ဘေးကတော့ပြောနေရဲ့ ကောင်းလိုက်တဲ့မြေတဲ့။ စိမ်းနေတဲ့အပင်
တွေ သန်တာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာနေမှာ။

အောင်မလေး တက်လိုက်ရတဲ့ တောင်၊ များလိုက်တဲ့အကွေ့။ သီဟိုဠ်
ခရီးမှာ ပထမဆုံးကြုံရတဲ့ အရသာ။ တစ်နေရာရောက်တော့ ရေးထားတယ်။
(၁၈)ကွေ့တဲ့။ သာမန်အကွေ့လောက်ပဲ ထင်တာပေါ့။ မြန်မာပြည်မှာလဲ ဒီလို
အကွေ့ရှိတဲ့နေရာတွေ ပေါသားလား။ တကယ့်တကယ် တောင်ပေါ်ကား
တက်တော့ မမြင်ရတဲ့အကွေ့တွေက ကြောက်စရာ။ အခုမှ (၁)ကွေ့ပဲရှိသေး။
လမ်းကောင်းတာရယ်၊ သတိပေးဆိုင်းဘုတ်တွေ နေရာတိုင်းရှိတာရယ်က
အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးနေသလို။ တကွေ့ပြီး တကွေ့တက်ရင်း (၁၈)ကွေ့လဲ
ကုန်၊ တောင်ပေါ်လဲရောက်ပေါ့။ အားပါးပါး။ တကယ့်ကိုမြင့်တဲ့တောင်ပဲ။

ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ခရီးတွေကို ဒီတောင်ပေါ်ကနေ ပြန်ကြည့်လို့ရတဲ့အနေ
အထား။ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းတွေက ရင်သပ်ရှုမောစရာ။ ဒီလိုတောင်တန်းတွေကို
ဖြတ်၊ တောင်တွေကိုကျော်ရတာကိုကြည့်ရင် ကနွီဆိုတာ တောင်ပေါ်မြို့တစ်မြို့
ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ပူတဲ့ရာသီဥတုကို
ကနွီမြို့က ပြောင်းပြန်လုပ်ပြီး အအေးနဲ့အစားထိုးပေးမယ်ထင်ရဲ့။ အင်း သာယာ
တဲ့ ခရီးတစ်ခုပါပဲ။

ကနိမြို့ဟာ သီဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့ အလယ်ဗဟိုတည်တည်မှာရှိပြီး ကိုလံဘိုနဲ့ (၁၁၆)ကီလိုမီတာဝေးတဲ့ မြို့တဲ့။ တောတောင်တွေဝိုင်းပတ်ထားတဲ့ မြို့လေးပေါ့။ အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ဘာသာရေးကဏ္ဍမှာ အဓိကကျတဲ့မြို့တစ်မြို့ပေါ့။ ဝိကရဗာဟု မင်း(အေဒီ ၁၃၅၅)တည်ထောင်ခဲ့ပြီး သီရိလင်္ကာရဲ့နောက်ဆုံး နန်းစိုက်ရာ မင်းနေပြည်တော်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အေဒီ(၁၆)ရာစုနဲ့ (၁၇)၊ (၁၈)ရာစု တွေမှာ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့ ပေါ်တူဂီ၊ ဒတ်ချ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်တို့ကို ခုခံ တိုက်ခိုက် ခဲ့တဲ့နေရာလဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ရှိဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်တည်ရှိပြီး သီရိလင်္ကာနိုင်ငံရဲ့ ဒုတိယမြို့တော် လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသား၊ ဘာသာခြားတို့ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ နှစ်ပေါင်း (၃၀၀) လောက်နေခဲ့ရပေမဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ အမွေအနှစ်များ မပျောက်မပျက် ယနေ့တိုင်တည်ရှိနေတဲ့မြို့ဆိုရင်လဲ မမှားဘူးပေါ့။ ပြည်သူများရဲ့နှလုံးသား ထဲ အသိတရားနဲ့ သာသနာအဆုံးအမ တကယ်ဝင် သွားပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ သူတို့ကို ပြောင်းလဲအောင်လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာကို ကနိမြို့ နဲ့ ကနိမှာရှိတဲ့ သီဟိုဠ်သားတွေက အသိပေးနေလေရဲ့။ ငါတို့လဲ . . . လို့ . . . ။

သာသနာကိုးကွယ်ယုံကြည်သူတွေအတွက် ကနိမှာရှိတဲ့ အဓိကအမွေ အနှစ်ကတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့မြတ်စွယ်တော်ပါပဲ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးနောက် အင်္ဂါရ စေတီတည်မဲ့နေရာမှာ ဗုဒ္ဓအလောင်းတော်ကို တေဇောဓာတ်လောင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့အသွေးတော်၊ အသားတော်၊ အရိုးတော်များအားလုံး ဓာတ်တော်အဖြစ် ကြွင်းကျန်ပါတယ်။ သက်တော်ရှည်ဘုရားများ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့အခါ ဘုရားရှင် တို့ရဲ့ ဓာတ်တော်တွေဟာ မကွဲပြားဘဲ ရွှေတုံးလို တခဲနက် တည်ကြပါတယ်။

အသက်တိုကာလမှာ ပွင့်တော်မူတဲ့ ဂေါတမဘုရားရှင်ကတော့ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားအလောင်းတော်များ ပါရမီဖြည့်တာချင်းတူ ပေမဲ့ ပါရမီပြည့်တဲ့အချိန်ချင်းတော့ မတူကြပါဘူး။ တူလို့လဲ မရပါဘူး။ ပါရမီဖြည့်တဲ့အချိန်နဲ့ ပြည့်တဲ့အချိန်တွေသာတူနေရင် ဘုရားတွေ

တချိန်ထဲမှာ နှစ်ဆူ၊ သုံးဆူပွင့်နေရောပေါ့။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တွေ နှစ်ဆူတပြိုက်နက်ပွင့်တယ်ဆိုတာ လောက ထုံးစံတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ လောကဆိုတာ ဓမ္မသဘောနဲ့ တွဲရက်ဖြစ်တာမို့ လောက၊ ဓမ္မသဘောနဲ့အညီသာ ပွင့်ကြရတာပါ။ ဂေါတမဘုရားလောင်းဗျာဒိတ်ရပြီး ဖြည့်ရတဲ့ပါရမီက လေးသင်္ချေကမ္ဘာ တစ်သိန်းပါ။

ဗျာဒိတ်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဖြည့်ခဲ့တဲ့ပါရမီနဲ့အတူ လိုက်ဖြည့်နိုင်တဲ့ ဘုရားလောင်းဆိုတာလဲ မရှိပါဘူး။ အခြားဘုရားလောင်းတွေရှိပေမယ့် လေးသင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်းအလွန် ကဿပဘုရားနောက်ပွင့်မဲ့သူဟာ ဂေါတမ ဘုရားပဲဖြစ်ရမှာပါ။

ဂေါတမ ဘုရားလောင်းဟာလဲ လေးသင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်း အထက်က ဗျာဒိတ်ရခဲ့တဲ့ သုမေဓာရှင်ရသေ့ပါပဲ။ အများအတွက် ပါရမီဖြည့်သူ များ ဘယ်ဘုရားပြီးမှ ပွင့်ချင်ပါတယ်။ သက်တမ်းရှည်တဲ့အချိန်မှ ပွင့်ချင်ပါတယ်လို့ တောင်းဆိုပြုနေလို့ ရတဲ့အရာမဟုတ်ပါဘူး။ အရင် ကလဲ တစ်ရာတန်းမှာ ပွင့်ခဲ့တဲ့ဘုရားတွေရှိခဲ့သလို နောင်လဲရှိနေဦး မှာပါပဲ။

ဘုရားတွေ ပါရမီဖြည့်ရတာချင်းအတူတူ ဘုဉ်းကံချင်း၊ ခံစား ရတာချင်းတူရမယ်ဆိုတဲ့လောဘနဲ့ လူလုပ်နေတဲ့အတွေးတွေက ပါရမီ ဖြည့်သူများရဲ့ စွန့်လွှတ်မှုကို နားမလည်နိုင်သလို သဘာဝရဲ့ပြောင်း လဲမှုကိုလဲ မသိနိုင်ပါဘူး။ သက်တမ်းတိုတဲ့ကာလမှာ ပွင့်ရတဲ့ဘုရားနဲ့ သက်တမ်းရှည်တဲ့ကာလမှာ ပွင့်တဲ့ဘုရားများဟာ အသိ(သဗ္ဗညုတ) အရာမှာလဲ အတူတူ၊ ရခဲ့တဲ့အဘိညာဉ်များလဲ အတူတူပါပဲ။ မတူတာ ဆိုလို့ အသက်ရှည်၊ တိုလေးပါပဲ။ ဒါကလဲ ရှောင်လို့မရတဲ့အရာလေ။

ပါရမီက သက်တမ်း(၁၀၀)မှာ လာပြည့်တာကိုး။ ပါရမီပြည့် ရင်တော့ ငြင်းခွင့်မရရှိပါဘူး။ ပွင့်ကို ပွင့်ရပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်

ဘုရားပွင့်တဲ့ ကာလကို သက်တမ်းတစ်သိန်းအောက်နဲ့ သက်တမ်းတစ်ရာအထက်လို့ ပြောတာပေါ့။ သက်တမ်းတိုတဲ့ကာလမှာ ပွင့်ရတဲ့ ဘုရားတွေဟာ အရင်ဘုရားများနဲ့ ကံ၊ စိတ်တွေတူကြပေမဲ့ ကြုံရတဲ့ ဥတု၊ စားရတဲ့ အာဟာရများတော့ မတူကြပါဘူး။

အကျင့်မပြည့်တဲ့ လူသားများကြောင့် ပြောင်းလဲလာတဲ့ရာသီ ဥတုဟာ လူသားတွေစားနေတဲ့ အာဟာရရဲ့ ဓာတ်ကိုပါ ပြောင်းသွားစေပါတယ်။ အဆီ၊ အနှစ် နဲ့တဲ့အစာကို စားရသူတိုင်း အသက်တိုတာပေါ့။ ပြီးတော့ ရောဂါလဲ များလာရတယ်လေ။ ဒါဟာ သဘာဝထဲက သဘာဝတစ်ခုပါပဲ။

ပါရမီဖြည့်ရင်း ပါရမီပြည့်လာတဲ့ ဂေါတမဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟာလဲ လူသားထဲက လူသားပါပဲ။ ဂေါတမဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားပါရမီပြည့်တဲ့အခါ အသက်ရှည်ရှည်နေစေချင်ရင် လူတွေအကျင့်ကို ပြင်ခဲ့ဖို့လိုတာပေါ့။ အကျင့်ပျက်လို့ အသက်တိုရတဲ့ကာလမှာ ပွင့်လာရတဲ့ဘုရားကို အသက်ရှည်ဘုရားတွေနဲ့ ကံကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်းများနဲ့ အနှိုင်းခံရတတ်ပါတယ်။ ဘယ်ဘုရားဖြစ်ဖြစ် အတုလ-အတုမရှိပါဘူး။ ဒါ့အပြင် ဘုရားအားလုံးဟာ အတုမရှိတဲ့ ဘုရားများနဲ့သာ တူပါသတဲ့။

အသက်တိုတဲ့ကာလမှာ ပွင့်တဲ့ ဂေါတမဘုရားရဲ့ ဓာတ်တော်တွေကတော့ နှစ်မျိုးကွဲပြားပါတယ်။ တစ်မျိုးက အသမ္ဘိန္ဒူ = မကွဲဘဲစုနေတဲ့ ဓာတ်တော်နဲ့၊ တစ်မျိုးက သမ္ဘိန္ဒူ = တကွဲတပြားစီဖြစ်ပြီး သေးသေးလေးတွေ ဖြစ်သွားရတဲ့ ဓာတ်တော်ပါ။ မကွဲဘဲတည်နေတဲ့ ဓာတ်တော်များကတော့ . . .
၁။ စွယ်တော်လေးဆူ ၂။ ညှပ်ရိုးတော်နှစ်ဆူ ၃။ နဖူးသစ်ကျစ်တော်တစ်ဆူ ရယ်လို့ (၇)မျိုးရှိပါတယ်။ ကွဲပြားသွားတဲ့ဓာတ်တော်တွေက ရွှေအဆင်းနဲ့ မုန်ညင်းစေ့ပမာဏရှိတဲ့ ဓာတ်တော်၊ ပုလဲအဆင်းရှိတဲ့ အလတ်စား ဆန်ကျိုးပမာဏရှိတဲ့ ဓာတ်တော်နဲ့ မြတ်လေးငုံအဆင်းရှိတဲ့ ပဲနောက်စေ့ခြမ်းပမာဏရှိတဲ့ ဓာတ်

တော်များပါပဲ။

ဘာကြောင့် ဓာတ်တော်တွေစုမနေဘဲ ကွဲပြားသွားရတာလဲ ဆိုတော့ သက်တမ်းတိုဘုရားတွေရဲ့လက်ထက်မှာ ကျွတ်တမ်းဝင်သူကနည်းပြီး ကျန်ခဲ့သူကများတာမို့ သာသနာပြန့်သွားရင်း အသိပေးကာ ကျွတ်တမ်းဝင် စေနိုင်ဖို့ ဘုရားကိုယ်စား ဓာတ်တော်များကို နေရာအနှံ့အပြားမှာ ကိုးကွယ်ခွင့်ရစေဖို့ပါ။ တစ်ခုတည်းသာဆို နေရာအနှံ့ပူဇော်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။ ဓာတ်တော်တွေ အများအပြားထဲကမှ ကန့်မှားရှိနေတဲ့ စွယ်တော်ကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့လက်ဝဲအောက် အသမ္ဘိန္ဒူဓာတ်တော်ပါပဲ။

ရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့တပည့် ရဟန္တာခေမာမထေရ်ဟာ တေဇောဓာတ်လောင်စဉ် စန္ဒကူးနံ့သာပုံမှ ပျံတက်လာတဲ့ လက်ဝဲအောက်စွယ်တော်ကို ပင့်ယူပြီး ဇေယျဒီပ ကလိင်္ဂတိုင်းကြီး ရှင်ဘုရင်ဗြဟ္မဒတ်ကို ပူဇော်ဖို့ ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ ဝမ်းသာစွာနဲ့ စွယ်တော်ဓာတ်မြတ်ကို ပူဇော်ထားရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မင်းအဆက်ဆက် ပူဇော်ကိုးကွယ်လာခဲ့တာ ဂုဟသီဝမင်း လက်ထက်ထိပါပဲ။ ဂုဟသီဝမင်းဟာ ရတနာသုံးပါးကို အမှန်တကယ် ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူမို့ တက္ကတွန်းများကို မပေးလျှာဘဲ နေခဲ့ပါတယ်။

ဘုန်းကံနဲ့ပါးသူတွေဟာ သူများရဲ့အကူကိုသာ မျှော်လင့်တမ်းတနေတတ်ပါတယ်။ တကယ်အကူအညီ မရတော့ဘူးဆိုရင် ရန်ငြိုးဖွဲ့တတ်တာလဲ သူတို့ပါပဲ။ အခုလဲ အရေးပေးမခံရလို့ နိုင်ငံတော်မှ ထွက်ပြေးပြီ ပါဠိလပုတ်နေပြည်တော်ရှိ ပဏ္ဍိရာဇာမင်းကို ချဉ်းကပ်ပြီး ကုန်းချောပါတော့တယ်။ အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့ဘုရင်ဟာ အဟုတ်ထင်ပြီး ကလိင်္ဂတိုင်းကို စစ်ချီလာတာပေါ့။

လူမှုရေးကြွယ်ဝတဲ့ ဂုဟသီဝမင်းနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ပဏ္ဍိရာဇာမင်းပြောင်းလဲရပြီ။ သဘောသဘာဝနားလည်သွားတဲ့ ပဏ္ဍိရာဇာမင်းကို သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ စွယ်တော်မြတ်ကို ဖူးစေပါတယ်။ မင်းနှစ်ပါးတို့ ဖူးတဲ့အခါ အသက်ကင်းတဲ့ စွယ်တော်ဓာတ်မြတ်ဟာ အသက်ဝင်သည့်ပမာ ကောင်းကင်ပေါ်ပျံတက်ပြီး တန်ခိုးကို ပြတော်မူပါတယ်။ ပဏ္ဍိရာဇာမင်းဟာလဲ ကြည်ညိုလွန်းမက

ကြည်ညိုပြီလေ။ ပါဠိပြန်ပြီး နောက်မှာလဲ မင်းကြီးကိုလဲတွေ့ချင်၊ စွယ်တော်ကိုလဲ ဖူးချင်ဆိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံပြီး ဂုဟသီဝမင်း မိတ်ဆွေတော် ပဏ္ဍိရာဇာမင်းဆီ စွယ်တော်ဓာတ်ကို ပို့လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

အမြင်မကြည်တဲ့ အကြံပေးအမတ် အယူမှားသူတွေရဲ့ သူသေအရိုး တစ်ခုသာဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ လျှောက်တင်ချက်က အသိဉာဏ်နည်းသူကို ယုံမိစေပြီ။ တချက်လွှတ်အမိန့်ကို ချမှတ်လိုက်သည်က စွယ်တော်ကို မီးကျိုးတွင်းထဲ ပစ်ချစေတဲ့။ သူတစ်ပါးဆီရောက်နေတဲ့ ဂုဟသီဝမင်းလဲ မပြောသာဘဲ မျက်နှာလွှဲနေရတဲ့အဖြစ်။ မြတ်စွာဘုရားတို့ရဲ့ ဓာတ်တော်များဟာ သူများဖျက်ဆီးလို့ ပျက်စီးတတ်တဲ့အရာမှမဟုတ်တာ။

စွယ်တော်ကို မီးတွင်းထဲပစ်ချလိုက်တာနဲ့ ဝတ်ရည်၊ ဝတ်မှုန်စုံလင်တဲ့ လှည်းဘီးလောက်ရှိတဲ့ ပဒုမ္မာကြာပန်းကြီး ပေါ်လာကာ စွယ်တော်အောက်က ခံထားပေးပါသတဲ့။ နှစ်များစွာက စွဲကပ်နေတဲ့ ဒိဋ္ဌိအယူဟာ လူတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းမပြောင်းစေနိုင်ပါဘူး။

ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်တွေ တွေ့နေရပေမဲ့လို့ အကြံပေးတွေရဲ့စကားကိုသာ ယုံကြည်မိတဲ့ပဏ္ဍိရာဇာမင်းဟာ ဒုတိယအကြိမ် စွယ်တော်ကို ပေပေါ်တင် တူနဲ့ထုကာ ဖျက်ဆီးစေပါသတဲ့။ မြတ်စွယ်တော်ဟာ ကြေမ္မသွားရမဲ့အစား ပေထဲနစ်ဝင်သွားပြီး ထုတ်မရအောင်ဖြစ်သွားပါရော။ အမတ်များ ထုတ်မရတဲ့ နောက် နှုတ်ယူလို့ ရသူကို စည်းစိမ်များစွာပေးမယ်လို့ ပါဠိပြည်တွင်းမှာ လှည့်လည်စေတဲ့အခါ ရတနာသုံးပါး ယုံကြည်အားထားတဲ့ သုဘဒ္ဒါယောကျာ်းက ဘုရင်မင်းကို သံတော်ဦးတင်ပြီး သူနှုတ်နိုင်ကြောင်း မကြောက်မရွံ့ လျှောက်တင်ပါသတဲ့။

နှုတ်ခွင့်အမိန့်ရပြီးနောက် သုသဒ္ဒါလုလင်ဟာ ဘုရားရှင်ကိုအာရုံပြုလက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာမိုးပြီး စွယ်တော်မြတ် ကောင်းကင်မှာတည်ပါစေလို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တာနဲ့ စွယ်တော်ဟာ ကောင်းကင်မှာတည်လာပါတော့တယ်။ အသိမဲ့တဲ့ ပဏ္ဍိရာဇာမင်းလဲ ဒါဟာ ဘုရားတန်ခိုးမဖြစ်နိုင် လုလင်ရဲ့မန္တာန်

အတတ်ပဲဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်ပြုပါတယ်။ မှတ်ချက်မမှန်ကြောင်း သက်သေ ပြဖို့ လုလင်က ပြန်လည်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုတာက စွယ်တော်မြတ်ဟာ အရပ် (၁၀)မျက်နှာအထပ်ထပ် ကြွတော်မူပြီး ရွှေခွက်မှာသက်ဆင်း၍ ဘုရားအဖြစ် ဖန်ဆင်းပြကာ ရွှေကြုတ်ထဲကြွပါစေတဲ့။

အဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့အတိုင်း စွယ်တော်က တန်ခိုးပြပြီး ရွှေကြုတ်ထဲကြွရောက် ပါသတဲ့။ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးပြတာကို တွေ့မြင်ရတဲ့ ပဏ္ဍိရာဇာမင်းဟာ အမှားကြီး မှားပြီလို့ အမှားကိုသိပြီး အမှန်မြင်ကာ စွယ်တော်ကို ပြန်လည်ပင့်ပါတော့တယ်။ ကြည်ညိုမိသွားတဲ့ ပဏ္ဍိရာဇာမင်းဟာ စွယ်တော်ကိုပူဇော်လိုကြောင်း ပြောပြ တဲ့အတွက် ဂုဟသီဝမင်းလဲစွယ်တော်ကို ထားခဲ့ကာ ကလိင်္ဂမြို့ ပြန်သွားပါတယ်။ ပါဠိလိပြည်သူ့ပြည်သားများလဲ ရတနာသုံးပါးကိုးကွယ်သူတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။

တစ်ချိန်တဲမှာပဲ ပစ္စန္ဒရစ်မင်းတစ်ပါးဖြစ် ပြီး တရားနဲ့အညီမင်းပြုတဲ့ ခိရဓာရမင်းကြီးဟာလဲ ပါဠိလိပြည်မှာ စွယ်တော် ရှိကြောင်းကြားသိရလို့ စွယ်တော်မြတ်ကိုလိုချင်လို့ စစ်လာတိုက်ပါတယ်။ ဘုန်း တန်ခိုးကြီးတဲ့ ပဏ္ဍိရာဇာမင်းရဲ့လက်ချက်နဲ့ ခိရဓာရမင်းလဲ စစ်ပွဲမှာကျရှုံးသွား ပါတယ်။ စစ်ပွဲ အတွင်းရရှိခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံက တရားပြသနေတဲ့ အတွက် ပဏ္ဍိရာဇာမင်းကြီးဟာ သားတော်ကိုနန်းအပ်၊ စွယ်တော်ကို မူရင်းပိုင်ရှင် ဂုဟ သီဝမင်းဆီပြန်ပို့ကာ ရဟန်းပြုသွားပါတော့တယ်။

ဂုဟသီဝမင်းကြီးမှာ ကောင်းခြင်း(၁၉)ဖြာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဟေမမာလာ မင်းသမီးတစ်ပါး ရှိပါတယ်။ ဥဇ္ဇေနီပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့မိဖုရား ဂုဟသီဝ မင်းရဲနုမတော်မှာလဲ ဒန္တကုမာရမင်းသားတစ်ပါးရှိပါသတဲ့။ မင်းသားလေးဟာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်သူဖြစ်တဲ့အပြင် တန်ခိုးကြီးတဲ့ စွယ်တော်အကြောင်း ကို ကြားဖူးထားတာမို့ ဖူးမြင်ချင်သူလဲ ဖြစ်နေပြန်တယ်လေ။ သူ့ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဦးလေးဂုဟသီဝမင်းကြီးဆီသွားပြီး စွယ်တော်ဖူးပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသားရော၊ မင်းသမီးတို့ကိုပါ ပြည့်စုံတဲ့မင်းစည်းစိမ်နဲ့ထားပြီး စွယ်တော်မြတ်ကို စောင့်ရှောက်ထားစေတဲ့အချိန်မှာပဲ ခိရဓာရမင်းကြီးရဲ့ တူ

တော်ဖြစ်သူများက ပါဠိလိုပုတ်မှာ ဦးရီးတော်ကျဆုံးတာကို ကြားရတဲ့အတွက် စွယ်တော်ကို တိုက်ယူဖို့ ကလိင်္ဂကို စစ်ချီပါတော့တယ်။ စွယ်တော်ကိုမပေးနိုင်တဲ့ ကလိင်္ဂမင်းကြီးဟာ သမီးတော် ဟေမမာလာ၊ တူတော် ဒန္တမင်းသားတို့ကို မှာတော်မူပါတယ်။ စွယ်တော်ယူကာ သီဟိုဠ်နိုင်ငံထွက်ပြေးဖို့၊ တကယ်လို့ သူစစ်ရှုံးခဲ့မယ်ဆိုရင်ပေါ့။

မင်းသားနဲ့မင်းသမီးတို့လဲ မင်းကြီးရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ဘေးလွတ်ရာပြေးရပါတော့တယ်။ ကံဆိုးစွာနဲ့ မင်းကြီး စစ်ပွဲမှာကျရှုံးခဲ့ပါတယ်။ သမုဒ္ဒရာဝိုင်းနေတဲ့ သီဟိုဠ်ဆီချက်ချင်းကူးဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးတာကြောင့် တောအုပ်တစ်ခုမှာနားခိုရင်း စွယ်တော်ကို ရွှေကြုတ်နဲ့အတူ သဲပုံစေတီအတွင်း မြှုပ်သွင်းကာ ပူဇော်နေပါသတဲ့။ ဒီအကြောင်းသိတဲ့ ရဟန္တာတစ်ပါး ကြွလာပြီး သီဟိုဠ်ကိုကူးရန် ဩဝါဒပေးခဲ့ပါတယ်။ ရဟန္တာရဲ့မိန့်ဆိုချက်အတိုင်း သီဟိုဠ်ကူးဖို့ သင်္ဘောစောင့်နေစဉ်အတွင်း ရေနတ်အမျိုးအနွယ်ဖြစ်တဲ့ တန်ခိုးပြည့်တဲ့ ပဏ္ဍုဟာရနဂါးမင်းဟာ ရွှေကြုတ်ပါယူပြီး စွယ်တော်ဓာတ်ကို ခိုးယူသွားပါတယ်။

သီဟိုဠ်သွားခါနီး စွယ်တော်ကို သဲပုံစေတီထဲက တူးဖော်ကြည့်မှ မရှိတော့တာကိုသိရတဲ့ မင်းသားနဲ့မင်းသမီးတို့ဟာ စွယ်တော်မြတ် ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။ ပြန်ရအောင် ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား လျှောက်ထားတဲ့အခါ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်လဲ ဂဠုန်အသွင်ဖန်ဆင်းကာ နဂါးကို အနိုင်ယူပြီး စွယ်တော်မြတ်ကို ပြန်ယူလာရပါတယ်။

မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့လဲ မြတ်စွယ်တော်ယူကာ လင်္ကာဒီပကူးဖို့ သင်္ဘောသူကြီးကို ခွင့်တောင်းတဲ့အခါ သားသမီးအရင်းလို ချစ်မိတဲ့လှေသူကြီးရဲ့ခွင့်ပြုချက်က သူတို့ရင်ကို အေးသွားစေပါတယ်။ မကြာခင် ဇမ္ဗူကောလသင်္ဘောဆိပ်ကိုရောက်ပြီး အနုရာဓပူရမြို့ကို ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခမည်းတော် ဂုဟသီဝမင်းကြီး မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း မဟာသေနမင်းကြီး နန်းတော်အရောက်သွားခဲ့ပေမဲ့ အလာကောင်းပေမဲ့ အခါနှောင်းတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံရတာက ဒန္တမင်းသားနဲ့ ဟေမမာလာမင်းသမီးရယ်ပါ။

မဟာသေနမင်းကြီးနတ်ရွာစံလို့ သားတော် ကိတ္တိသိရိမေယ နန်းတက် တာတောင် (၉)နှစ်ရှိပြီတဲ့။ အားကိုးရာမဲ့သွားတဲ့ မင်းသားနဲ့မင်းသမီးတို့ဟာ မဟာဝိဟာရကျောင်းကိုသွားပြီး သိင်္ဃံရိမထေရ်ကို အကျိုးအကြောင်း အကုန် အစင်ပြောပြလိုက်တဲ့အခါ လက်ခံပြီး သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့ ကိတ္တိသိရိမေယ ထံ ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းကြားစေပါတယ်။ မင်းကြီးလဲ အားရဝမ်းသာ စွာ လာပြီး ဘုရားရှင်စွယ်တော်မြတ်ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့အတူ သီဟိုဠ်တစ်ကျွန်း လုံး မင်းအဖြစ်နဲ့ ပူဇော်ပါတယ်။ မင်းကြီးဟာ စွယ်တော်မြတ်ကို ကြည်ညိုလို့ နန်းတော်မှာသာ ကိုးကွယ်နေတာကို သဘောမကျတဲ့ ပြည်သူများရဲ့အသံကြောင့် စံရာနန်းတော်အနီး ကြီးစွာသောစွယ်တော်တိုက်ကို ဆောက်လုပ်စေပြီး အသက် ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်သွားပါတော့တယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ကို ပင့်ဆောင်လာ တဲ့မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးတို့ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ရတနာများစွာ ချီးမြှင့် တဲ့အပြင် မြို့စား၊ ရွာစား ရာထူးများနဲ့ ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့ပါတယ်။ ကိတ္တိသိရိ မေယမင်းမှစပြီး သီဟိုဠ်မင်းအဆက်ဆက် စွယ်တော်ကို အစဉ်လာမပျက် ကိုး ကွယ်ပြီး သေခန္ဓာသေလမြို့ကို သီးသန့်တည်ထောင်ကာ စွယ်တော်ပင့်ဆောင် ပြီး ကျောက်တိုင်၊ ကျောက်နံရံတို့နဲ့ဖန်တီးထားတဲ့ ဘုံနှစ်ဆင့်ကျောင်းတိုက်ကြီး မှာ အခုတိုင် ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားကြပါတယ်။

ကန္နိမြို့မှာ စွယ်တော်လှည့်ပွဲကိုလဲ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပကြောင်း သိရ ပါတယ်။ **ကန္နိမြို့ကို ရောက်ရုံကြပါပြီ။** တောင်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ် ကျော်ပြီးမှ ရောက်ရတဲ့မြို့ပေါ့။ **စွယ်တော်တိုက်ကိုလဲ တွေ့ရပါပြီ။** တောင်ခါး ပန်းမှာကပ်ပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ စွယ်တော်တိုက်ဟာ ကြည်လင်ကျယ်ပြန့်တဲ့ ရေကန်နဲ့ ပန်ရလွန်းပါတယ်။ တိုက်ထဲမှာ စံတော်မူနေတဲ့ မြတ်စွယ်တော်ကို ဖူးရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိက စိတ်ကိုလှုပ်ရှားစေပါတယ်။ တစ်သက်မှာတစ်ခါ လောက် ကြုံရတဲ့အခွင့်အရေးမို့ ပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှားတာနေမှာ။

ကန္နိမှာတော့ ဟိုတယ်မှာ မတည်းခိုတော့ပါဘူး။ ဆရာတော်ဦးဝိနယာ လင်္ကာရ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ကန္နိမြန်မာကျောင်းမှာ တည်းကြပါတယ်။ လက်ရှိ

ဆရာတော်က ဦးအာစိဏ္ဏပေါ့။ ကျောင်းက ရှေးကျောင်းဆိုပေမဲ့ သန့်ရှင်း သန့်ရပ်ပါတယ်။ ရှေးဟောင်း အဆောက်အဦး(၂)၊ အသစ်ဆောက်ပြီး(၁)ခုနဲ့ တည်ဆောက်ဆဲက (၁)ခုဆိုတော့ အားလုံး(၄)ခုရှိတာ ပေါ့။ ၂၀၀၀ ခုနှစ်ရှေ့ပိုင်း က အဆောင်ဟောင်းတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးလို့ သိရ ပါတယ်။

အခုတော့ ပြောင်းလဲမှုအသစ်တွေနဲ့လေ။ ကျောင်းရောက်တော့ ပစ္စည်း တွေချပြီး ဆရာတော်ကို ဦးချကန်တော့ကြပါတယ်။ ဆရာတော်ကလဲ စိတ်ကြိုက် လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ တည်းခိုအနားယူနိုင်ပါကြောင်း မိန့်တော်မူတဲ့အတွက် စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားရတာတော့အမှန်။ ဒီနေ့က အချိန်နောက်ကျနေသွားပြီမို့ ဘုရားမဖူးကြပဲ ကျောင်းမှာပဲ နားကြမှာတဲ့။ နားတယ်ဆိုတော့ ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်ရင်း စားကြပေါ့။ ဒီညမြတ်စွယ်တော်ကို စိတ်ထဲ မှန်းကာဖူးမျှော်ရင်း ညတစ်ညကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ကောင်းသော ညချမ်းပါ။

ဘေဒနာ အညွှန်း

- ၁ မှ ၄။ ပေါလောနရူဝ
(World Heritage City of Polonnaruva)
- ၅။ ဂါလ်ဝိဟာရ (Gal Vihara)
- ၆။ မဟိယင်္ဂဏစေတီ၌ ဆရာတော်မှ ဘုရားသမိုင်းရှင်းပြစဉ်
- ၇။ မဟိယင်္ဂဏစေတီ
(မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ မရှိခဏ လို့ ဒေါ်ပါသတဲ့။)
- ၈။ စွယ်တော်တိုက်

වේලොකුආ (World Ileritage City of Polonnaruva)

වේලොකුආ (World Heritage City of Polonnaruva)

පේලොක්ක (World Heritage City of Polonnaruwa)

පේලොක්ක (World Heritage City of Polonnaruwa)

ဂါလ်ပိဟာရ (Gal Vihara)

ဂါလ်ပိဟာရ (Gal Vihara)

မဟိယင်္ဂကစေတီ (မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ မရှိခဏလို့ခေါ်ပါသတဲ့။)

စွယ်တော်တိုက်

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”

(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၄.၀၃.၂၀၁၆ ကြာသပတေးနေ့)

အပိုင်း (၁၇)

မနက်စောစောထကြပြီး ကုသိုလ်လုပ်ကြပေါ့။ မနက်အတွက် မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်းနဲ့ နေ့လယ်စာ ချက်သူကချက်၊ ကူသူကကူ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သူကလုပ်နဲ့ ဝေယျာဝစ္စအတွက် ကုသိုလ်ပါဝင်ယူနေတာက ကြည့်ရင်းနဲ့ ကြည်နူးစရာ။ ချက်ပြုတ်ပြီးသွားတော့ သံဃာတော်များကိုရည်မှန်းပြီး ဆရာတော်သုံးပါးကို မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်းကပ်ပေါ့။ သီဟိုဠ်ဘုရားဖူးခရီးစဉ်ဟာ ကုသိုလ်အစုံရတဲ့ခရီးတစ်ခုပါပဲ။ ဆွမ်းကိုကိုယ်တိုင် ချက်ကပ်ခွင့်ရသလို ချက်ပြီးသားဆွမ်းများကိုလဲ ပြင်ဆင်ပြီး လှူခွင့်လဲရပါတယ်။ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်နဲ့ ဘာဝနာကုသိုလ်များကို စိတ်ကျေနပ်စွာလုပ်ရတဲ့ ခရီးတစ်ခုလေ။

သူတော်စင်တွေ မနက်စာသုံးဆောင်ပြီးတာနဲ့ ဘုရားဖူးခရီး စထွက်ပြီ။ စွယ်တော်ဖူးဖို့တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ **စတုတ္ထသံဂါယနာတင်ရာနေရာကို သွားရောက်လေ့လာဖူးမြင်ကြမှာပါ။ စတုတ္ထသံဂါယနာတင်ရာနေရာက မာတလေမြို့မှာ တည်ရှိပါတယ်။** ကန္ဒီကနေသွားရင် မဝေးတဲ့ခရီးတစ်ခုပါ။

ကောင်းမွန်သန့်ရှင်းတဲ့ သာသနာဟာ တခါတလေ မမျှော်လင့်တာတွေ ကြုံတတ်ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာများဟာ နှောင်းလူများအတွက် လွယ်ကူစွာအတုယူစရာ၊ အားကျစရာများကိုယူပြီး လွတ်မြောက်ရာ

ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုပါ ရနိုင်ပါတယ်။

သံဂါယနာဆိုတာ တင်ချင်တိုင်းတင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းတရားတွေက ပျက်စီးဖို့ဖန်လာမှ တင်ရလေ့ရှိပါတယ်။ ပထမသံဂါယနာတင်ရတာလဲ သာသနာထဲမှာ မကျေမနပ်နဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းရင်း ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတာနဲ့ သာသနာတွင် လုပ်ချင်ရာလုပ် နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောချင်ရာပြောခဲ့တဲ့ သုဘဒ္ဒရဟန်းကြီးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။

တစ်ပွင့်စီပြန်ကျနေတဲ့ပန်းပွင့်လေးတွေ လေတိုက်ရင် တနေရာစီ ရောက်သွားပြီး အလွယ်တကူ ပျောက်ကွယ်ပျက်စီးသွားမှာစိုးတာကြောင့် တင်ခဲ့ရတဲ့ သံဂါယနာပါ။ ပြီးတော့ ဒုတိယသံဂါယနာ။ သာသနာ့ တာဝန်ယူသူတွေထဲက တချို့ရဟန်းများ အလွယ်လမ်းလိုက်ချင်တဲ့ စိတ်၊ အလိုဆိုးနောက် လိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရ တာပါ။

တတိယသံဂါယနာကတော့ အချောင်လိုက်တဲ့ မိစ္ဆာဝါဒီသမား တွေ သာသနာထဲဝင်ရှုပ်တဲ့အချိန်ကစလို့ သံဃာတော်များ၊ ရဟန်း ကောင်းများ ကောင်းကောင်းမနေနိုင်တဲ့အဖြစ်က စတင်ခဲ့တယ်ဆိုရမှာ ပါ။ သာသနာသန့်ရှင်းရာ သန့်ရှင်းကြောင်းကို သိရီဓမ္မာသောက မင်းကြီးရဲ့အာဏာစက်၊ အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ် ဦးဆောင် တဲ့ သံဃာတော်များရဲ့ဓမ္မစက်နဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ သံဂါယနာလေ။ ရှေ့သံဂါယနာသုံးတန်ဟာ သက်ရှိလူသားတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကာကွယ်မှုတစ်မျိုးပေါ့။

အခု စတုတ္ထသံဂါယနာကတော့ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ကြုံခဲ့ ရတဲ့အပြင် ဗြဟ္မဏိတိဿဘေးနဲ့လဲကြုံရတာဆိုတော့ ပိုဆိုးပေါ့။ သာသနာနှစ်(၄၄၀)မှာ နန်းတက်လာတဲ့ ဝဋ္ဋဂါမဏိမင်းစစ်ရှုံးလို့ ထွက်ပြေး ရတဲ့အချိန်နဲ့ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်တဲ့အချိန်ဟာ တစ်ချိန်တည်းဖြစ်နေပါတယ်။

မိုးခေါင်ရေရှား သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကြီးဟာ မဖိတ်ခေါ်ဘဲနဲ့ရောက်လာပြီး ခဏနဲ့ပြန်မသွားပါဘူး။ သူပုန်ဘေးကလဲ ထင်တာထက် ပိုဆိုးနေပြန်ပါတော့ တယ်။

အခက်အခဲဆုံးအချိန်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရသူထဲမှာ ပြည်သူများကို မှီခိုအားထားနေရတဲ့ သံဃာတော်တွေပါ ပါလာတယ်။ စီးပွားရေးမရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေ လူတွေထက် ပိုခံရတယ်ပြောရမလား။ တစ်ခါတလေ အဖြစ် အပျက်တွေက ချိန်းထားတာမဟုတ်ပေမဲ့ တိုက်ဆိုင်လွန်းနေပြန်တတ်ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုများထဲက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်လေးတစ်ခုလဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရဟန္တာ (၂၄၀၀၀)တပြိုင်နက် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရတဲ့အဖြစ်ပါ။

သီဟိုဠ်ကျွန်းတောင်ပိုင်း ရောဟဏနယ်စွန်မှာရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ဦးဌာန တစ်ခုဖြစ်တဲ့ စိတ္တလတောင်မှာ ရဟန္တာပေါင်း (၁၂၀၀၀) သီတင်းသုံးပါသတဲ့။ အဲဒီနယ်တဝိုက် မဟာဂါမနေပြည်တော်ဟောင်းရှိ တိဿမဟာရာမကျောင်း တော်ကြီးမှာလဲ ရဟန္တာ (၁၂၀၀၀) သီတင်းသုံးလျှက်ရှိပါတယ်။ စိတ္တလတောင် နဲ့ တိဿမဟာရာမကျောင်းတော်ကြီးဟာ (၁၂)မိုင်လောက်ပဲ ဝေးတဲ့နေရာ တွေပေါ့။

ကြည်ညိုတဲ့ဒကာတွေက နှစ်နေရာလုံးမှာရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေ ချမ်းချမ်းသာသာ သာသနာပြုကာ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်ဆောင်ရွက်နိုင်စေဖို့ ကပွဲယ တွေထားကာ စပါးအပါအဝင် ရိက္ခာအပြည့်အစုံ ထားရှိပေးပါသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ **အခြေအနေတွေဟာ ထင်ထားသလိုဖြစ်မလာတတ်တာလဲ လောကရဲ့ သဘာဝတစ်ခုပဲမို့လား။** သုံးနှစ်စာလောက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီမံပေး ထားတဲ့စပါးတွေက ကြွက်ကြီးတွေရဲ့ချီယူဖျက်ဆီးမှုကြောင့် တစ်ရက်ထဲနဲ့ အကုန် ကုန်သွား ပါတော့တယ်။ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာမှာ သီတင်းသုံးနေကြတဲ့ သံဃာတော်တွေဟာ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ စပါးတွေဆုံးရှုံးကုန်လို့ သူ့ကျောင်းမှာ ရှိနိုးနိုးနဲ့ စိတ္တလတောင်မှရဟန်းများက တိဿမဟာရာမကိုကြွကြ၊ တိဿမဟာ ရာမကျောင်းတော်ကြီးက ရဟန်းများ စိတ္တလတောင်ကျောင်းကြွကြတဲ့အချိန်

လမ်းခုလတ်ရှိ ဂမ္ဘီရချောင်မှာတွေ့ကြတော့ အကျိုး၊ အကြောင်းကိုသိပြီးနောက် ရဟန္တာ (၂၄၀၀၀)လုံး တစ်နေရာစီရွေးပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံရပါသတဲ့။

သဘာဝအန္တရာယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှကျော်လို့မရဘူးဆိုတာ ဘုရားနဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာစတဲ့ မထေရ်ကြီးများ ဝေရဉ္စာပြည်မှာ သုံးလတိတိ ဆွမ်းဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာက အသိပေးနေပါတယ်။ တကယ်တော့ ပျက်ခေတ်ကြီးမှာ လူဖြစ်လဲတဲ့သူအားလုံး သဘာဝကို တော်လှန်ဖို့ကြိုးစားကြမဲ့အစား ကံကောင်း အောင်၊ ကံပြောင်းအောင်သာ ကြိုးစားသင့်ပါတယ်လေ။

သဘာဝဘေး၊ သူပုန်ဘေးများဟာ ဆိုးသထက်ဆိုးလာတဲ့အခြေအနေ ကြောင့် ရဟန္တာများတိုင်ပင်ကာ တာဝတိံသာကြွပြီး သိကြားမင်းကို အကူအညီ တောင်းဖို့ ရဟန္တာ(၈)ပါးကို ရွေးချယ်ပြီးလွှတ်ကြပေမဲ့ တပည့်တော်က ဒီ အန္တရာယ်များကို မကာကွယ်နိုင်ကြောင်း အန္တရာယ်ကင်းဖို့ဆိုရင် အိန္ဒိယ တဖက်ကမ်းသို့သာ ပို့ပေးနိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားပါတယ်။

တကယ်တော့ သဘာဝအန္တရာယ်နဲ့ လူသားရဲ့အန္တရာယ်ကို ဘယ်တန်ခိုး ရှင်ကမှ မတားနိုင်ဘူးဆိုတာ သက်သေပါပဲ။ တကယ်လို့ တားလို့သာရခဲ့မယ် ဆိုရင် ပထမကမ္ဘာစစ်နဲ့ လူ့အသေအပျောက်များခဲ့တဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဘယ်ဖြစ်လာပါ့မလဲ။ **တကယ်တော့ သဘာဝကို သဘာဝလိုနားလည်ပြီး သဘာလွန်ကို စဉ်းစားယုံကြည်နေတာဟာ ကိုယ်ပိုင်တဲ့အချိန်တွေကို ဖြုန်းလိုက်သလိုပါပဲ။**

မိုး၊ လေ သက်သာတဲ့အချိန်မှာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရဟန်းတော်များ အိန္ဒိယတဖက် ကမ်းကိုကူးဖို့ နာဂဒီပကျွန်းသို့ကြွကြွပြီး ဇမ္ဗူကောလာဆိပ်မှာ သိကြားမင်းဖန်ဆင်းတဲ့ သုံးထပ်ဖေါင်ကို လိုက်ပါစီးနင်းကြရပါတယ်။ ဖောင်ကြီး ပေါ်မှာ ရဟန်းခုနစ်ရာ ရောက်နေကြပြီး ကမ်းပေါ်မှာ ရဟန်း(၇၀)လောက် ကျန်နေပါသေးတယ်။ သိကြားမင်းလဲ ကျွန်းပေါ်မှာ ကျန်နေတဲ့ရဟန်းများကို အရှင်ဘုရားတို့ အမြန်ကြွပါဘုရား၊ ဘေးကြီး မကြာခင်ဆိုက်ရောက်ပါတော့မယ်။ မဇ္ဈိမဒေသကြွပြီး ဘေးရှောင်ကာ သာသနာပြုတော်မူကြပါဘုရားလို့ လျှောက်

တင်ပါသတဲ့။

ဆိပ်ကမ်းပေါ်ရပ်နေကြတဲ့ ရဟန်းတော်များထဲက ရဟန်းတော် (၆၀) တို့ဟာ ငါတို့နေရစ်ကြပြီး ပိဋကတ်တော်များကိုသာ စောင့်ရှောက်နေကြစို့ လို့ တိုင်ပင်ကာ နေခဲ့ကြပါသတဲ့။ ကျန်ခဲ့ကြတဲ့ ရဟန်းတော်များလဲ မလယဇနပုဒ် (စတုတ္ထ သံဂါယနာတင်ရာဒေသ) မိမိတို့လေ့ကျက်ရာနိကာယ်များကို မမေ့ မပျောက်အောင် သစ်ဥ၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ရွက်များကိုသာ သုံးဆောင်ရင်း ဆောင်ရွက်နေရပါတော့တယ်။ အာဟာရပြတ်လပ်တဲ့ရက် များလာတာနဲ့အမျှ ခန္ဓာကိုယ် မခံ့ကျန်းတဲ့အခါ သဲပုံကြီးတစ်ခုထားကြပြီး သဲပုံမှာ လှည့်ပတ်ဝိုင်းထိုင်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ပိဋကတ်စာများကို စိတ်ထဲကသာ နှလုံးသွင်းနေကြရပါတယ်။

ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ (၁၂)နှစ်ကျော်ကျော် အဋ္ဌကထာနဲ့ ပိဋကသုံးပုံကို နှုတ်ငုံဆောင် နေကြသလို အိန္ဒိယတစ်ဖက်ကမ်းကူးသွားကြတဲ့ သံဃာတော်များလဲ ထိုနည်းလည်းကောင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။ (၁၄)နှစ်နဲ့ (၇)လ ကြာပြီး ဝဋ္ဋဂါမဏီမင်း နန်းပြန်ရတဲ့အခါ တိုင်းပြည်လဲ တဖြည်းဖြည်း အေးချမ်းလာပါတယ်။ ပြေးလွှားပုန်းခိုနေကြရတဲ့ ပြည်သူပြည်သားများနဲ့ ရဟန်းတော်များလဲ နေရင်းမြို့ရွာ ပြန်လာနိုင်ပါတော့တယ်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ရောက်နေကြတဲ့ သံဃာတော်များ တိဿဘူတိ မထေရ်ကြီး သီတင်းသုံးနေတဲ့ အိမ်ခြေ(၇၀၀)ခန့်ရှိ ကာကရွာမဏ္ဍလာရာမကျောင်းတိုက်မှာ ပြန်ဆုံကြပါတယ်။ သူပုန်ဘေး၊ မိုးခေါင်ရေရှားလို့ အစာငတ်တဲ့ဘေး တပြိုင်နက်ပေါင်းဆုံမိတဲ့အချိန်မှာ စာပေအနေနဲ့ရေးထားတာ မရှိသေးတဲ့ ပရိယတ်စာပေကြီး မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းရတဲ့အလုပ်ဟာ မလွယ်ပါဘူး။

ဘုရားရှင်လက်ထက်ကစလို့ ခေတ်အဆက်ဆက် နှုတ်နဲ့သာ ဆောင်လာခဲ့ကြတာမို့လား။ တကယ်လို့ ပိဋက နှုတ်ဆောင်မထေရ်ကြီးများ ကပ်ဆိုးဘေးကြီး အတွင်းဆုံးပါသွားရင် ပိဋကသုံးဖြာသာသနာကြီး ပျောက်ကွယ်သွားရမှာ အမှန်ပါပဲ။ ပရိယတ်စာပေသာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရင် လူသားများ

အနေနဲ့ ငါးပါးသီလတောင် သိတော့မှာမဟုတ်တော့သလို အကျင့်ပဋိပတ်ကိုလဲ ကျင့်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မထေရ်ကြီးများရဲ့ လူသားများအပေါ်ထားခဲ့တဲ့မေတ္တာ ကြီးမားပေစွ။ ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ သံဃာအားလုံး အတူတကွပေါင်းဆုံမိခြင်းဟာ စတုတ္ထ သံဂါယနာတင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုဖြစ်လာပါတယ်။ မထေရ်ကြီးများ တစ်ပါးနဲ့ တစ်ပါး နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋကသုံးပုံကို ကွဲလွဲမှုရှိမရှိ ညှိနှိုင်းတိုက်ဆိုင်ကြပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်ကြည့်တဲ့အခါ အကွဲရာတစ်လုံး၊ တစ်ပါးလောက်မျှ ကွဲလွဲတာ၊ ကျ ပျောက်တာ၊ မှားယွင်းတာမတွေ့ရပါဘူးတဲ့။ သာသနာတော်ရဲ့ ဘုန်းကံပါပဲလား။

ကြွရောက်လာကြတဲ့ သံဃာတော်များထဲမှာ ဓုတင်ဆောင် မထေရ်ငယ် များက ပဋိပတ်(အကျင့်)သာ သာသနာရဲ့မူလ-အရင်းအမြစ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောကြ တာကို ဓမ္မကထိက(တရားဆောင်) ရဟန်းများကလည်း ပရိယတ်သာ သာသနာ ရဲ့မူလဖြစ်တယ်လို့ ဓုတင်ဆောင်ရဟန်းများ မငြင်းနိုင်လေအောင် ဘုရားဟော သာဓကတွေနဲ့ ချေပပြောဆိုကြပါတယ်။ သံဃအကြီးအကဲမထေရ်ကြီးများလဲ ပရိယတ်အရေးကြီးကြောင်း ထောက်ခံပြောဆိုပါကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ပရိယတ်ဆိုတာ မြေပုံအညွှန်းနဲ့တူတယ်၊ ပဋိပတ်ဆိုတာက ရတနာနဲ့တူတယ်။ မြေပုံအညွှန်းမသိဘဲ ရတနာတူးနေရင် အချိန်ကုန်လှပန်းပြီး မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတတ်ဘူး။ အညွှန်းနဲ့တူတဲ့ ပရိယတ်သာသနာကိုသာ ဆောင်ရွက်ထား မယ်ဆိုရင် ရတနာနဲ့တူတဲ့ ဝိပဿနာ၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားတွေ မကွယ်ပျောက် နိုင်ဘူးဆိုတာကို သေသေချာချာရှင်းပြကြပါတယ်။ ပရိယတ္တိသင်ကြားမှုတွေသာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေမယ်ဆိုရင် သာသနာ့ကွယ်ပြီလို့ ပြောမရကြောင်း အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာ၊ ပမာဒဝဂ်မှာ ဆိုထားပါတယ်။

အကြောင်းတရားများဖန်လာတဲ့အတွက် ပရိယတ္တိသာသနာတော် အခွန်ရှည်ကြာတည်နေစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး မလယဇနပုဒ်၊ မာတုလမြို့(မာ တလေ)အနီး ဖိုခနောက်ဆိုင် ကျောက်တောင်ကြီးများ တည်ရှိရာ တောင်နှစ် လုံးတို့နံပါး အလောကလိုဏ်(သီဟိုဠ်အခေါ်-အာလုဝိဟာရ)မှာ သာသနာတော်

နှစ် (၄၅၅)မှာ အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ ပါဠိတော်များကို ရဟန္တာအရှင်မြတ် (၅၀၀) တို့ ပေထက်အက္ခရာ စတုတ္ထသံဂါယနာ တင်တော်မူကြပါတယ်။ ခေတ်မမီတဲ့ အချိန် ပေရွက်ကို ခြောက်အောင်လုပ်၊ ပေပေါ်မှာ စာရေးရမဲ့အဖြစ်ဟာ ပြော သလောက် လွယ်ကူမဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးများ လောကရှိသတ္တဝါအကျိုး မျှော်ကိုးပြီး သာသနာတော် မကွယ်ပရလေအောင် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြပါတယ်။ တူနှိုင်းမမီတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့သားတော်များပါ တကား။

မာတလေမှာရှိတဲ့ စတုတ္ထသံဂါယနာတင်ရာနေရာကို ရောက်တော့ ကျေနပ်စွာ ကြည်ညိုရပြီပေါ့။ သာသနာအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ ရဟန္တာများ စုစည်းကာ ပေပေါ်ဘုရားဟော ပိဋကစာပေများ ရေးနေတဲ့ပုံရိပ်ကို ဖော်ကျူး ရင်း ကြည်ညိုရပြီလေ။ သာမန်ပုထုဇဉ်လူသားမဟုတ်၊ အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ကြောင့်ကြမဲ့နေတော်မမူ သာသနာတော်ကို နိုင်တဲ့ဖက် က တာဝန်ယူသွားကြတာကိုလဲ အားကျမိရဲ့။

ရဟန္တာအရိပ် လွမ်းမိုးခဲ့တဲ့နေရာမို့ထင်၊ အေးမြပါဘိ။ တောင် တန်းတွေဝန်းရံတဲ့ အာလောကလိုက်ဂူဟာလဲ အေးချမ်းပေစွ။ ဒီနေရာ မှာ စတုတ္ထသံဂါယနာ တင်ခဲ့တာပဲလို့တွေးရင်း ရင်ထဲပီတိနဲ့ တသိမ့် သိမ့်ပေါ့။

စတုတ္ထသံဂါယနာတင်ရာနေရာရောက်တာနဲ့ အတွေးထဲဝင်လာ တာက သံဂါယနာခြောက်တန်တင်ရာနေရာကို ရောက်ဖူးခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အသိ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သာသနာအတွက်အရေးကြီးတဲ့ ပရိယတ္တိစာပေ များကို မပျောက်မပျက်အောင်၊ အမှားအယွင်းမရှိအောင် ဖော်ဆောင် ခဲ့တဲ့နေရာများကို ရောက်ဖူးသွားပြီလေ။

ပထမသံဂါယနာကိုတော့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ ဝေဘာရတောင်ခြေရင်း မှာ ရှင်မဟာကဿပ ဦးဆောင်တဲ့ ရဟန္တာ(၅၀၀)နဲ့တင်ခဲ့သလို ဒုတိယ သံဂါယနာကိုတော့ ဝေသာလီမှာ ရှင်ယသဦးဆောင်တဲ့ ရဟန္တာ

(၁၀၀၀)နဲ့ တင်ခဲ့ပါသတဲ့။ တတိယသံဂါယနာကိုတော့ ပါဠိပုတ် နေပြည်တော်မှာ ရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ မထေရ်ဦးဆောင်တဲ့ ရဟန္တာ (၁၀၀၀)နဲ့တင်ခဲ့သလို အခု စတုတ္ထ သံဂါယနာကို ရှင်မဟာဓမ္မရက္ခိတ မထေရ်ဦးဆောင်တဲ့ ရဟန္တာ(၅၀၀)နဲ့ တင်ခဲ့ပါတယ်။

အိန္ဒိယမှာသုံးကြိမ်နဲ့ သီဟိုဠ်မှာတစ်ကြိမ် တင်ပြီးခဲ့တဲ့ သံဂါယနာဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နှစ်ကြိမ်ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မန္တလေး ရတနာပုံမင်း မင်းတုန်းမင်းကြီးက မန္တလေးတောင်ခြေမှာ ပဉ္စမသံဂါယနာကို တင်ခဲ့သလို ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုကလဲ ဆဋ္ဌသံဂါယနာကို ကမ္ဘာအေးလိုက်ဂူမှာ တင်ခဲ့တာလေ။ စုစုပေါင်း သံဂါယနာခြောက်တန်ပေါ့။

သံဂါယနာတင်ရာနေရာ ခြောက်တန်လုံးကိုသွားလို့ ဖူးမျှော်ရတဲ့အတွက် အသိတွေတိုးပြီး ပရိယတ္တိသာသနာဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးကြောင်း အသဲထဲမှာ သံမှိုစွဲသလို စွဲသွားရပြီ။ ပရိယတ္တိ - သင်ကြားမှုများနဲ့ သာသနာကို ကာကွယ်ပေးနေတဲ့ ရဟန်းတော်များကိုလဲ ပိုလို့ကြည်ညိုတတ်ခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ ရဟန်းတော်များဆိုတာ သူတို့ရဲ့ဘဝတွေကိုစွန့်လွှတ်ရင်း သတ္တဝါတွေရဲ့ကောင်းကျိုးအတွက် သာသနာမကွယ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေသူတွေပါပဲလား။ သာသနာနဲ့ရဟန်းသံဃာတော်များကို ကြည်ညိုတတ်စေချင်စမ်းပါဘိ။

တောများ၊ တောင်များနဲ့ ဝိုင်းကာထားတဲ့နေရာလေးရောက်တော့ စိတ်ထဲငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ။ အမှတ်တရတွေ အပြည့်ရှိတဲ့နေရာရောက်တော့ အမှတ်တရအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ရပြန်တာပေါ့။ ကားရောက်ရောက်ချင်း သီဟိုဠ်ရိုးရာ မင်္ဂလာစုံတွဲတွေ့လို့ အပြေးအလွှား သွားရိုက်သူကရိုက်၊ တစ်ကိုယ်တော်မှတ်တမ်းတင်သူကတင်နဲ့၊ စုံလို့။ ကျောက်တုံးနှစ်လုံးကြားမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတာနဲ့ လေ့လာစရာများကို လေ့လာပေါ့။ ကျောက်တုံးပေါ် စေတီတည်ထားတာကိုလဲ ဖူးတွေ့ရသေး။ တကယ်တော့ ဒီနေရာဟာ နှောင်းခေတ်သာသနာ

အတွက် ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို စာပေအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးခဲ့တဲ့နေရာပါပဲ။

တကယ်လို့များ စတုတ္ထသံဂါယနာသာမဋ္ဌိခွဲဘူးဆိုရင် စာပေ အသိတွေ ရှိနိုင်ပါ့မလား။ စာပေအသိမရှိခဲ့ရင် မှန်ကန်တဲ့အကျင့် ကိုရော ကျင့်နိုင်ပါ့မလား။ မှန်ကန်တဲ့အကျင့်ကို မကျင့်နိုင်ဘူးဆိုရင် လွတ်မြောက်ရာနိဗ္ဗာန်ကိုရော မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါ့မလားရယ်လို့ တွေး မိတော့ အသိမရှိဘဲသွားရမဲ့ သံသရာခရီးအတွက် ရင်လေးမိတယ်။

ဒုက္ခကြားထဲက ဒုက္ခကင်းရာကို ပြပေးနိုင်ဖို့ ဗုဒ္ဓရဲ့ဓမ္မများကို စာအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးခဲ့တဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများကို ရှိခိုးဦး ခိုက်ပူဇော်လျှက်။ ဓမ္မစာပေများ မပျောက်ပျက်အောင် ဆောင်ရွက်လာ ခဲ့တဲ့ သံဃာတော်များရဲ့ခြေတော်အစုံကို လက်စုံမိုးပြီး ရှိခိုးမိလျက်။ သံဃဂုဏ်တော်ဆိုတာ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် များပြားပါပေါ့လား။

ဖူးစရာ၊ သိစရာ၊ မှတ်စရာတွေကုန်ပြီဆိုတော့ ကားပေါ်တက်ပြီး ကနွီ လှည့်ပြန်ပြီပေါ့။ ညနေကျ စွယ်တော်ကို ဖူးရဦးမယ်လေ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ကို ဖူးဖို့ အားခဲထားတာကြာပေါ့။ အခုတော့ တကယ်ဖူးရတော့မယ်။ ရင်တွင်းပီတိနဲ့ ကျေနပ်နေမိ။ စွယ်တော်ကြုတ်နားထိ ဖူးခွင့်ရလိုသူတွေ အပေါ်အောက် အဖြူ ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ရမယ်တဲ့။ စွယ်တော်ကြုတ်နားထိ မသွားဘဲ ဖူးလိုသူများ ကတော့ သာမန်အဝတ်ပေါ့။ ဒီအတွက် ပြင်ဆင်ရပြီ။

ကနွီအပြန်လမ်းမှာ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့။ ဝတ်စုံဝယ်ကြဖို့လေ။ ပညာ ပါရမီဝတ်စုံက အပေါ်အဖြူဆိုပေမဲ့ အောက်ကအညို (ယောဂီရောင်)ဆိုတော့ အဆင်မပြေမှာကိုစိုးမိတာ။ ဒါနဲ့ပဲ နေ့ဆွမ်းကပ်မဲ့သူတွေကို ကနွီမြန်မာကျောင်း မှာချထားခဲ့ပြီး ကျန်သူတွေကို ဆိုင်ခေါ်သွားပေါ့။ ဆိုင်သွားရမယ်ဆိုတော့ အား တက်သရောတော့ ရှိကြသား။ မလိုက်ချင်တဲ့သူက နဲ့နဲရယ်။

ဆိုင်က ပြန်လာပြီးတာနဲ့ ဝတ်စုံတွေကို စမ်းနေကြလေရဲ့။ အသား အရောင်နဲ့ အဖြူဝတ်စုံကတော့ ပေါ်မှပေါ်ပဲ။ မလိုက်စရာအကြောင်းလဲမရှိ။ ဝတ်ထားတာကိုး။ နေ့လယ်ထမင်းစားပြီး ခဏတာအနားယူကြပေါ့။ တချို့တော့

မနက်ဖြန်လမ်းခရီးမှာ စားဖို့အတွက်ပြင်ဆင်နေလေရဲ့။ တကယ့်ကို အားတက် သရောပါပဲ။ အများစားဖို့ချက်ရတာဟာ လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပြုံးမပျက်ပါပဲ။ ကောင်းလေစွရယ်လို့သာ။

ချက်ပြုတ်ဖို့စီစဉ်နေတုန်း ကျောင်းမှာ တောင်လိပ်(ကြယ်လိပ်) သုံးကောင်ကို တန်းစီထားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်သူကရိုက်၊ အစာကျွေးသူကကျွေးနဲ့။ ရိုက်စရာမရှိ ရှိတာကိုရိုက်ဆိုတဲ့လူမျိုး။ ကနွီရဲ့ရာသီဥတုကတော့ကောင်းပါ။ မအေးလွန်းပေမဲ့ မပူဘူးပြောရမှာပေါ့။ ညနေမှ စွယ်တော်သွားမယ်ဆိုတော့ ရေမိုးချိုးကြပေါ့။ ပြီးတော့ ခဏတာ အနားယူလိုက်ပါတယ်။

စွယ်တော်ဖူးဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပြီးသွားတာနဲ့ ဘုရားဖူးအားလုံး ကျောင်း ဝင်းထဲမှာ စုပြီးဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ ဆရာတော်သုံးပါးကိုပါပင့်ပြီး အမှတ်တရ ရိုက်ဖြစ်ကြတယ်။ လူတွေဝါသနာပါတာကိုကြားထဲက ပါရမီဖြည့်ရတာက ဆရာ တော်များပေါ့။ ပါရမီဆိုတာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြည့်ရမဲ့အရာပဲမို့လား။ အဖြူ ဝတ်စုံတူညီနဲ့ ဘုရားဖူးသွားကြမဲ့ သူတော်စင်တို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝတ်စုံလို ဖြူစင် နေမယ်ဆိုတာ ယုံကြည်နေမိတယ်။ မြတ်စွယ်တော်ဖူးဖို့ တက်ကြွနေတဲ့ သူတော် စင်တို့ရဲ့စိတ်ဟာ မဖြူစင်ဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

စွယ်တော်တိုက်ကို လမ်းလျှောက်ကြရဦးမှာမို့ နှစ်ယောက်စီ စီပြီး လမ်း လျှောက်ကြတာ။ တူညီဝတ်စုံနဲ့ ကြည့်ကောင်းနေတဲ့ သူတော်စင်များကိုကြည့် ပြီး ကိုယ်တိုင်ကြည်နူးမိတယ်။ တန်းစီလမ်းလျှောက်နေကြတဲ့ မြန်မာပြည်သား များကိုကြည့်ပြီး သီဟိုဠ်သားတွေ သဘောကျနေလေရဲ့။ (၁၀) မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ပြီးတာနဲ့ စွယ်တော်တိုက်မုခ်ဝကို ရောက်ပါပြီ။

အမျိုးသမီး အမျိုးသား ခွဲပြီးတော့ဝင်ရတယ်။ မုခ်ဝမှာ အစောင့် အရှောက်နဲ့ စစ်ဆေးသေးတာကိုး။ စွယ်တော်ရဲ့လုံခြုံရေးပေါ့။ စစ်ဆေးရေး ဂိတ်မှာ ခေါင်းဆောင်းမချွတ်လိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို ရဲတွေကချွတ်ခိုင်းနေတယ်။

သီဟိုဠ်နိုင်ငံမှာ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်၊ ဗောဓိပင်ရှေ့ရောက်တဲ့ အခါ ဦးထုတ်ချွတ်၊ ခေါင်းပေါင်းချွတ်၊ ခေါင်းပေါ်တင်ထားတဲ့ အရာအားလုံးကို

ဖယ်ပစ်ရပါတယ်။ ဒါကို ဧည့်သည်တော် မသိလို့ဘဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရဲတွေက တော့ အတင်းကို ချွတ်ခိုင်းနေပါတယ်။ မချွတ်ရင်တော့ ခွင့်ပြုမဲ့ပုံမရှိဘူးရယ်။ မကြာပါဘူး ဧည့်သည်တော်ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ခေါင်းပေါင်းကို ချွတ်လိုက်လို့လေ။ သူ့နေရာရောက်တော့ သူ့ စည်းကမ်းကိုလိုက်နာရမယ်လေ။

စွယ်တော်တိုက်မုခ်ဝဝင်လိုက်တာနဲ့ တွေ့ရတာက သီရိလင်္ကာရဲ့ ပထမဆုံး သမ္မတရုပ်တုကြီးပါ။ သီဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့ လွတ်လပ်ရေးဖခင်ပေါ့။ ရှေ့ကိုဆက်သွားရင် အပေါ်လက်မြောက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ကလေးရဲ့ရုပ်တုကို တွေ့ရမှာပါ။ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတဲ့ ဘုရင်ရဲ့စွပ်စွဲချက်နဲ့ သေဒဏ်ချမှတ်ခံရတဲ့ မိသားစုထဲက အငယ်ဆုံးကလေးက သေခြင်းတရားဆိုတာ ကြောက်နေရမဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး။ သေတယ်ဆိုတာ ဒီလိုသေရတယ်လို့ အသိပေးရင်း အသက်စွန့်သွားသူကလေးရဲ့သတ္တိကို အသိအမှတ်ပြုရင်း ထုလုပ်ထားတာပါ။

ပြီးတော့ လမ်းရဲ့အလယ်လောက်မှာ တည်ရှိတဲ့အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်ကတော့ သီဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့ သူရဲကောင်းကြီးကို ဂုဏ်ပြုပြီး တည်ဆောက်ထားတာပါတဲ့။ ဗြိတိသျှကို ရဲရဲရင့်ရင့်တော်လှန်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းကြီးကို ဖမ်းဆီးပြီး ခေါင်းဖြတ်ကာ အင်္ဂလန်ယူသွားပါသတဲ့။ သီဟိုဠ်လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ ပြန်တောင်းလို့ရလာတဲ့ ဦးခေါင်းကိုထည့်ကာ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတာပါတဲ့။

ပြီးတော့ စွယ်တော်တိုက်လျှောက်လမ်း အဝင်ရဲ့ညာဖက်မှာတော့ စွယ်တော်သယ်ဆောင်လာတဲ့ ဒန္တမင်းသားနဲ့ ဟေမမာလာမင်းသမီးတို့ အထိမ်းအမှတ်ရုပ်တုရှိပြီး ဘယ်ဖက်မှာတော့ ဘုရင်ကိုသဘောမကျတော့လို့ အမတ်တွေက သီဟိုဠ်နိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်တွေလက်အောက်ထိုးအပ်ပြီးနောက် ယူနိုက်တက်အိတ်တောင်တန်းမှာ လက်မှတ်ထိုးခင် ပြည်သူပိုင်သီဟိုဠ်အလံကို ဖြုတ်ချခွင့် မရှိဘူးဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်ရဲ့အလံကိုဖြုတ်ချကာ သီဟိုဠ်အလံကို ပြန်တင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ထုလုပ်ပေးထားတဲ့ရုပ်တုပါ။

ဘုရားဝင်းထဲမှာ ဒါမျိုးထားတာကို မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်ကောင်းထင်နိုင်မှာဖြစ်ပေမဲ့ သာသနာတို့ ဘုရားတို့ဆိုတာ အသက်ပေးကာကွယ်သူတွေ

ရှိမှသာ ကြာရှည်တည်နိုင်တယ်ဆိုတာကို အသိပေးနေပုံက အားတက်စရာ။ ဒါကြောင့်လဲပဲ ဒီလိုထားတာနေမှာပါ။ **သီဟိုဠ်နိုင်ငံမှာတော့ အတုယူ စရာတွေ အမြောက်အမြားပါပဲလေ။ အပြုံးများနဲ့ အားလုံးကိုကြိုဆို တတ်တဲ့ လူမှုရေး၊ ဓမ္မစကူးလ်ဖွင့်ပြီး သာသနာခိုင်မာအောင်ကြိုးစား တဲ့ ဘာသာရေးတွေဟာ အနာဂတ်နေ့ရက်တွေအတွက် စိတ်ချရတာ ပေါ့။**

စွယ်တော်တိုက်မရောက်ခင် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြပြန်ရော။ တကယ့်ကို ကြည်နူးစရာပါပဲ။ စွယ်တော်တိုက်နောက်ခံနဲ့ သူတော်စင်တွေ စုရိုက်တဲ့ပုံကတော့ အကောင်းတကာအကောင်းဆုံးပါ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်းနဲ့ပဲ နေမင်းကြီးက သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်တွေကို ပြန်သိမ်းသွားရဲ့။

စွယ်တော်တိုက်ထဲဝင်ပြီး စွယ်တော်ဖူးဖို့အတွက် လက်မှတ်ယူရသေး တယ်။ တစ်ယောက်ကို ရူပီး(၁၀၀၀)တဲ့။ ဘုရားဖူးတွေကတော့ ကြိတ်ကြိတ် တိုးပါပဲ။ အတွင်းဝင်ရဖို့အတွက် တန်းစီနေတဲ့လူတွေလဲ အများကြီး။ တန်းစီ ဝင်သွားတုန်း လက်မှတ်စစ်က စွယ်တော်တိုက်စီဒီတွေကို တစ်ယောက်တစ်ချပ် ပေးတယ်။ စွယ်တော်ဓာတ်မြတ်ကို ပူဇော်နေကြတဲ့တာဝန်ရှိသူတွေကလဲ ဗုံတွေကို တဒုန်ဒုန်းတီးနေကြရဲ့။ စွယ်တော်ဖူးရမှာက ည(၈)နာရီနား နီးမှတဲ့။

စွယ်တော်တိုက်တာဝန်ခံ ဆရာတော်များနဲ့သိတဲ့ ကန့်မြန်မာကျောင်း ဆရာတော်တောင် ရောက်မလာသေးဘူးဆိုတော့ စွယ်တော်တိုက်လှည့်ကြည့် ရင်း စွယ်တော်ပြတိုက်ထဲ သွားလေ့လာရပါတယ်။ လေ့လာတယ်ဆိုတာထက် တရားစုထိုင်ကြတယ်ပြောရင် ပိုမှန်မှာပါ။ လေ့လာသူတွေ အမြောက်အများ ကြားထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ တရားထိုင်နေကြတဲ့ ပညာပါရမီမိသားစုဝင်တွေကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေကြမလားမသိ။ မလှုပ်မယှက်တရားထိုင်နေကြတာ အတော် ကြာပေါ့။ စွယ်တော်ဖူးခါနီး ထိပါပဲ။

စွယ်တော်တိုက်ထဲ ရောက်တဲ့အထိ တာဝန်ယူပေးမဲ့ဆရာတော် ဦးအာစိဏ္ဍလဲ ရောက်လာပါပြီ။ ဆရာတော်ရောက်လာပြီးတာနဲ့ တရားထိုင်

တာကိုရပ်ပြီး အခြားဖူးစရာဘုရားတွေကို လိုက်ဖူးကြပါတယ်။ ပြီးမှ စွယ်တော် တိုက်ပေါ်တက်ပေါ့။ အပူဇော်ခံထားတဲ့ စွယ်တော်ကြုတ်ရဲ့ မျက်နှာစာရှေ့မှာ စုပြီး ခဏထိုင်နေရတယ်။ ဘုရားလာဖူးသူတွေတန်းစီပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရပ်ရင်းနဲ့ဖူးကာ ပြန်ထွက်သွားကြလေရဲ့။

စွယ်တော်ရှိရာနား ကပ်ခွင့်မရကြဘူး။ သီဟိုဠ်နိုင်ငံသားရော၊ နိုင်ငံခြား သားများရောပေါ့။ သူတို့ တွေလဲ ကျေကျေနပ်နပ်ဖူးပြီး ပြန်ထွက်သွားကြလေရဲ့။ စွယ်တော်တိုက်ကို ခဏပိတ်လိုက်တာတွေ့ရတယ်။ မကြာခင် ဆရာတော်က အချက်ပေးလိုက်တယ် တန်းစီကြဖို့ပါ။ ဒီလိုနဲ့ စွယ်တော်ကြုတ်ရှိရာကို ဝင်ခွင့် ရပါပြီ။

တန်းစီနေတုန်းမှာပဲ သဒ္ဓါတရားပေါ်ပေါက်လာတယ်ထင်ရဲ့။ ပါလာ တဲ့ လက်စွပ်တွေကိုချွတ်ပြီးလျှူဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားကြတာတွေ့ရတယ်။ ကုသိုလ်ရှင်တစ်ယောက်လဲ သူ့မှာပါလာတဲ့ လက်စွပ်ကို လျှူချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ သက်ဆိုင်သူကိုလှည့်ကြည့်တော့ ဘာလဲလျှူချင်လို့လား လျှူလိုက်လေလို့ ခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ လျှူဖို့အဆင်သင့် ဖြစ်သွားပါပြီ။ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဆိုတာ လျှူချင် တဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတတ်တာလား။ ညီညာတဲ့သဒ္ဓါ နဲ့ ကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်ရတော့မယ်လေ။

တဖြေးဖြေးနဲ့ စွယ်တော်တိုက်ထဲကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တန်းစီပြီးဝင်ရတော့တယ်။ ခဏတာအချိန်တွင်းမှာပဲ လက်စွပ်တွေ၊ နားကွင်းတွေ လျှူမဲ့သူတော်စင်များပေါ်လာကြတယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ထား လိုက်သေးရဲ့။

အလှူရှင်တွေရဲ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေမလဲတော့မသိဘူး မြင်ရသူတွေ တောင် ကြည်နူးကျေနပ်ရတာလေ။ တကယ်ပါပဲ။ ဖော်မပြနိုင်တဲ့ ကြည်နူးမှုတွေ ရယ်ပါ။ ဘုရားရှင်ပေါ် ကြည်ညိုတတ်တဲ့သူတွေရဲ့စိတ်တွေကို ဘာကြောင့်လျှူ တယ် စသည်ဖြင့် ကြံစည်လို့မရလောက်အောင် နက်နဲလွန်းပါတယ်တဲ့။ အလွယ်တကူလျှူလို့ရအောင် လက်စွပ်၄-ကွင်းနဲ့ နားကွင်းတစ်ရံကို ဆရာတော်ရဲ့

လက်ထဲ ထည့်ပေးထားလိုက်တယ်။

ပူဇော်မဲ့သူ၊ လှူမဲ့သူတွေကတော့ အာရုံတွေပြုလိုပေါ့။ စွယ်တော်ကြပ် ရှေ့ ရောက်ပါပြီ။ ရွှေသားအစစ် စေတီကြပ်နဲ့ငုံထားပါတယ်။ ရွှေကြပ်ကိုလဲပဲ ရတနာ၊ စိန်၊ ရွှေတွေနဲ့ကွန့်ထားလိုက်တာ ကြည်နူးစရာ။ မြင်ရသူတိုင်းရဲ့ရင်ကို အေးမြ၊ နူးညံ့စေပါတယ်။ ကြည်ညိုလိုက်သည့်အဖြစ်။ အထဲမှာစံပါယ်နေတဲ့ စွယ်တော်ကိုမှန်းပြီး ဖူးရတာလဲ အားရကျေနပ်စရာ။

သက်ရှိထင်ရှား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုသာ ဖူးတွေ့လိုက်ရ မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ မှန်းကြည့်လို့ကို မရပါဘူး။ အသက်ရှူတွေပဲ ရပ်သွားလေမလားပဲ။ ကြည်ညိုလွန်းလို့။ ဘုရားအနားမှာ တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ အမြဲတမ်းအနီးကပ်နေတဲ့ ဝတ္တလိမထေရ်ရဲ့အဖြစ်ကိုပိုတယ်လို့ မထင်ရက် တော့ပါဘူး။ လိုတောင်လိုနေသေးတယ်လို့ ထပ်ဖြည့်လိုက်ချင်သေးရဲ့။ ပြောမယုံ ကြံဖူးမှသိရမဲ့အဖြစ်ရယ်ပါ။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖူးပြီးထွက်သွားရပေမဲ့ စိတ်တွေကတော့ စွယ်တော်ဆီမှာ စွဲကပ်ကျန်ခဲ့ပြီ။ တချို့ဆို ကျေနပ်ပီတိကြောင့် မျက်ရည်တောင် ဝဲနေလေရဲ့။ ဒါဟာ ကြည်နူးမှုပုံရိပ်ပဲပေါ့။ ဖူးပြီးလို့ အောက်ထပ်ဆင်းလာချိန်မှာ ပီတိတွေ လွှမ်းလို့။

ဟိုနားဒီနား လိုက်ကြည့်တော့ စွယ်တော်တိုက်ကိုမိုးထားတဲ့ အမိုးကို သတိထားမိတယ်။ ရွှေကြာပန်းတွေနဲ့ အမိုးကိုလုပ်ပြီးပူဇော်ထားတာလေ။ သဒ္ဓါ တရားတွေဟာ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းပါလား။ ကျောင်းအပြန်လမ်း ဟာ ချောမွေ့ပြီး ခန္ဓာကိုယ်လဲ ပေါ့ပါးလို့သွက်လက်နေရဲ့။ အားရခြင်းများစွာ ကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချရင်း ကုသိုလ်စိတ်များစွာနဲ့ လျှောက်လှမ်းနေမိတယ်။

လေးသင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့တဲ့ ဘုရားရှင်ကိုကြည်ညိုရင်း အသိတွေ ပျောက်ပျက်မသွားအောင်သယ်ဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ သံဃာတော်များ၊ တရားအသိမျှဝေကာ သင်ကြားပြသပေးကြတဲ့ ဆရာများ၊ စွယ်တော်မြတ် သီဟိုဠ် ရောက်အောင် သယ်ဆောင်လာပေးကြတဲ့ ဒန္တမင်းသားနဲ့ဟေမာလာမင်းသမီး၊

စွယ်တော်တိုက်ကို အလွယ်တကူဖူးနိုင်အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြတဲ့ သက်ဆိုင်သူအားလုံးကို ရင်ထဲမှနေ ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့။

ဒီညတော့ နှလုံးသားမှာပြည့်နေတဲ့ ကုသိုလ်နဲ့အတူ အိပ်ရတော့မယ်။ လှပတဲ့ညလေးရေ... တစ်ရက်တာ ပင်ပန်းတာလေးကို ခဏတာလောက် အိပ်စက် အနားယူပါရစေ။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ကန္နီမြို့ရှိ မြန်မာကျောင်း
- ၂။ မာတလေမှာရှိတဲ့ စတုတ္ထသံဂါယနာတင်ရာနေရာ
- ၃။ ကန္နီမြို့ရှိ မြန်မာကျောင်းဆရာတော်နှင့် အမှတ်တရ
- ၄။ စွယ်တော်တိုက်ပရဝုဏ်
- ၅။ စွယ်တော်တိုက်ပရဝုဏ်
- ၆။ စွယ်တော်တိုက်ပရဝုဏ်

ကနွီမြို့ရှိ မြန်မာကျောင်း

မာတလေမှာရှိတဲ့
စတုတ္ထသံဂါယနာတင်ရာ
နေရာ

ကနွီမြို့ရှိ
မြန်မာကျောင်းဆရာတော်နှင့်
အမှတ်တရ

စွယ်တော်တိုက်ပရဂုဏ်

စွယ်တော်တိုက်ပရဂုဏ်

စွယ်တော်တိုက်ပရဂုဏ်

လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၅.၀၃.၂၀၁၆ သောကြာနေ့)
အပိုင်း (၁၈)

မနက်အိပ်ယာကနိုးတော့ လန်းဆန်းလို့။ အားအင်တွေလဲ ပြည့်နေသလိုပဲ။ ညက သဒ္ဓါတရားစားပြီး အိပ်လို့ထင်ပုံ။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး မနက်စာစားကြပေါ့။ ခရီးတစ်ခု ဆက်စရာရှိသေးတယ်တဲ့။ ဘုရားဖူးခရီးတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ အသံသဲ့သဲ့ကြားမိရဲ့။ ဘယ်ခရီးဖြစ်ဖြစ် လိုက်မှာပဲ။ သွားဖို့လာတယ်ဆိုတော့ သွားရမှာပေါ့။ မနက်စာစားပြီးတာနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ နေ့လယ်စာလဲ ထည့်သွားဖြစ်တယ်။ ရောက်တဲ့နေရာမှာ စားရအောင်လေ။ အခုသွားရမယ့်နေရာက မေမြို့လို အေးချမ်းတဲ့မြို့လေးတဲ့။ ကြားတာနဲ့တင် ရင်ထဲစိမ့်သွားတာပဲ။ ကန္နီမြို့ကိုကျောခိုင်းပြီး နေရာအသစ်တစ်ခုဆီ ဦးတည်နေပြီ။ **သွားရမယ့်မြို့က နုဝါလဇလီယတဲ့။** တောင်ပေါ်မြို့လေးဆိုတော့ သာယာမှာ သေချာပါတယ်။

တောင်ပေါ်စတက်တာနဲ့ မြစိမ်းရောင် ကမ္ဘာလှလွမ်းခြုံထားတဲ့ စိမ်းနုနုလက်ဖက်ခင်းတွေကို မြင်ရပြီ။ ကွေ့ကောက်နေတဲ့လမ်းများက အစိမ်းရောင်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာ တည်ရှိနေလေရဲ့။ ခရုပတ်လမ်းလေးက စိတ်ကိုဆွဲဆောင်နိုင်သား။ လက်ဖက်ခင်းတစ်ခုရောက်တဲ့အချိန် ကားကိုလဲရပ်လိုက်ရော ကားပေါ်က လူတွေဆင်းပါလို့ မတိုင်ပင်ထားဘဲ အားလုံးတန်းစီဆင်းကြပါရောလား။

အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြမလို့တဲ့။ အမှတ်တရဓာတ်ပုံလား အလှဓာတ်ပုံလား ဆိုတာ ကာယကံရှင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။

ထူးထူးခြားခြား လက်ဖက်ပင်ကြားမှာ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ကြသူတွေရှိ သလို လက်ဖက်ခူးသူတွေနဲ့တွဲရိုက်သူတွေလဲရှိရဲ့။ ကြည်နူးစရာမြင်ကွင်းကတော့ တမျှော်တခေါ်ရယ်။ ကွေ့ကောက်နေတဲ့လမ်းနဲ့ စိမ်းလန်းနေတဲ့တောင်တန်း တွေက လူရဲ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နေလေရဲ့။ တစ်တောပြီးတစ်တော တစ်တောင် ပြီးတစ်တောင် ဖြတ်ရင်း၊ တက်ရင်းနဲ့ ခရီးတောင် အတော်ပေါက်လာပါရော လား။ ကြည့်မဆုံးတဲ့ လက်ဖက်ခင်းအကြောင်း ပြောရင်ကုန်နိုင်မယ်မထင်။ နုဝါလဇလိယမြို့လေးနဲ့ ကန္နီဟာ (၈၁)ကီလိုမီတာဝေးပါသတဲ့။ အေးချမ်းတဲ့မြို့ တော်လေးမှာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့သီဟိုဠ်သားတွေ ရှိနေမှာကတော့ အသေအချာ။

ခရီးအတော်ပေါက်လာတော့ တစ်နေရာမှာရပ်ပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါရပ် တာက လေ့လာရေးသီးသန့်။ လက်ဖက်ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာကို ပြသပေး မယ့် လက်ဖက်စက်ရုံမှာရပ်တယ်လေ။ ကားရပ်တာနဲ့ ချိုသာတဲ့အပြုံး၊ ကြည် ရွှင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ကြိုနေသူက သီဟိုဠ်သူလေး။ စက်ရုံထဲဝင်ပြီး လေ့လာကြတဲ့ သူတွေကို အသေးစိပ်ရှင်းပြပါတယ်။ လက်ဖက်ပင်ကူးလာတဲ့ သစ်ရွက်အစိမ်း လေးကစလို့ အဆင့်ဆင့် လက်ဖက်ခြောက်ထုတ်လုပ်ပုံကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရှင်းပြနိုင်စွမ်းပါတယ်။

တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာပြောင်းတာနဲ့ အကြောင်းအရာ အသစ်အသစ် တွေက စောင့်ကြိုနေလေရဲ့။ ရှင်းပြသူကလဲ ကျွမ်းကျင်စွာရှင်းပြရင်း အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံရှိကြောင်း သက်သေပြနေရဲ့။ ဓာတ်ပုံတွေလဲ မနား တမ်းရိုက်ကြပေ။ ဓာတ်ပုံမရိုက်ရဆိုတဲ့နေရာမှာ ရှင်းပြတဲ့သူနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပစ် လိုက်ကြတယ်။ ရိုက်လို့ရပါတယ်လို့ သူကပြောတာကိုး။

လက်ဖက်မှာ ဈေးအကြီးဆုံးကနေ ဈေးအနဲဆုံးထိ ဘယ်လိုလုပ်ရတယ် ဆိုတာကို အသေအချာ ရှင်းပြတာရယ်။ စက်ရုံထဲကကိစ္စပြီးတော့ ဆိုင်ထဲက ကိစ္စ ရှင်းပြန်ရော။ စက်ရုံထဲမှာက စာတွေနဲ့ နားတွေလေ။ အခုက လက်တွေ့၊

ပါးစပ်တွေ့ရယ်။ သူတို့နိုင်ငံရဲ့ Ceylon Tea ကိုမြည်းစမ်းခိုင်းတာပါ။ အားနာ
စွာနဲ့ပဲ အားလုံးသွားထိုင်ကြပြီး လက်ဖက်ရည်အကြမ်းကို တစ်ယောက်တစ်ခွက်
အနဲဆုံးသောက်သုံးလိုက်ကြပါတယ်။

ဖိတ်ခေါ်သူတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့။ နုဝါလဇလိယမြို့ကို
မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ ခရီးကဆက်ရဦးမှာပေါ့။ ကားပေါ်တက်ခါနီး ကား
မောင်းသူက အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ အားလုံးစုပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်
ကြရသေး။ ကားသမားလဲ သူတော်စင်တွေကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေရောပေါ့။
သွားခဲ့၊ အတူနေခဲ့တဲ့နေ့ရက်တွေက များနေပြီလေ။ တကယ့်ကို အကွေ့
အကောက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့မြို့ပါပဲ။ ထင်းရှူးပင်တွေလဲ အမြောက်
အမြား၊ လက်ဖက်ပင်တွေက တမေ့တမော။ တောင်ပေါ်ကမြို့လေးကို ရောက်
ပါပြီ။ နုဝါလဇလိယမြို့ပါတဲ့။

နေပူနေတယ်ဆိုပေမယ့် တိုက်ခတ်ထိတွေ့လာတဲ့လေက အေးမြနေ
လေတော့ နေလို့ကောင်းလိုက်တာ။ မြို့လယ်မှာ ရေကန်ကြီးရှိတယ်လေ။ ရေ
ကန်ကြီးဘေးမှာ မြင်းကွင်းကြီးလဲရှိတယ်။ မြင်းကိုငှါးပြီး စီးလို့ရမယ့်သဘောရယ်။
ရောက်တာနဲ့ နေ့လယ်စာစားဖို့ ပြင်ရဆင်ရသေး။ ဆရာတော်နှစ်ပါးကိုလဲ ဆွမ်း
ကပ်ရဦးမယ်မို့လား။

လှပတဲ့ရေကန်၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ လွင်ပြင်မှာနေရင်း နေ့လယ်စာစားရတာ
အရသာတစ်မျိုး။ နေ့လယ်စာလဲစားပြီးရော တစ်စုပြီးတစ်စု လှေစီးသူစီး။ ရေထဲ
ကဘဲလှေကို တစ်တွဲစီစုကာ နင်းလိုနင်းနဲ့။ စည်လို့ကားလို့။ Speed boat
ကိုစီးသူတွေလဲရှိသေး။ တစ်ယောက်ကတော့ ပြောပါတယ်။ ဒါစီးဖို့လုပ်နေတာ
သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီဆိုပဲ။ မြန်မာပြည်ပြန်တုန်း ချောင်းသာရောက်တော့လဲ
မစီးခဲ့ဘူးတဲ့။

အခုတော့ ဈေးကလဲပေါ် အဆင်ကလဲပြေလို့ တစ်ပွဲလောက် တော့
စမ်းလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ပွဲတွေကြမ်းနေလေရဲ့။ တဝီဝီနဲ့ ပိတုန်းကောင် ပျံနေသလို။
ဟော . . . နောက်တစ်ယောက်စီးပြန်ပြီ။ ကမ်းနားမှာစောင့်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပေး

သူတွေနဲ့ ပွဲကတော့စည်ပါ။ ရေထဲလှေစီးဆင်းသူတွေလဲ မတက်ချင်သလို ကမ်းပေါ်ရှိနေတဲ့သူတွေလဲ မပြန်ချင်။ ဓာတ်ပုံတွေ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ရင်းနဲ့ ပြုံးလို့ပျော်လို့။

ရေဘဲနင်းတဲ့သူနှစ်ယောက် ကမ်းပေါ်လဲတက်လာရာ ခြေထောက် တွေညောင်းလို့တဲ့။ တစ်ယောက်ကတော့ သက်ဆိုင်သူကိုပြောနေလေရဲ့။ နင်းပေးပါဦးတဲ့။ သူက ရေဘဲကိုသွားနင်းလို့ ညောင်းတာ။ ဟိုတစ်ယောက်က သူ့ကိုနင်းပေးရင် ညောင်းဦးမယ်။ အညောင်းသံသရာ ရှည်ဦးမယ့်အဖြစ်ရယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းကို အဖြေရပါတယ်။ နင်းမပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ သဘောကျစရာ အဖြစ်လေးတွေပေါ့။ ဘဝမှာ လွတ်လပ်တဲ့အေးချမ်းမှုလဲ ရှိသင့်တယ်လေ။ ညနေ စွယ်တော်ဖူးစရာရှိသေးလို့ ပြန်လာခဲ့ကြရပေမဲ့ ပြန်ချင်ပုံတော့ မပေါ်သေးဘူး။ အချိန်ရရင် နေဦးမယ့်ပုံ။

အပြန်လမ်းမှာ မနက်ဖြန်ချက်စရာအတွက် အသီးအပွင့်တွေကို ဝယ်ကြသေး။ လတ်ဆတ်တဲ့ အသီးတွေ။ ထောပတ်သီးတွေဆို စိမ်းလို့။ အသီးစိမ်းကို ပြောတာ။ သူတို့က ထောပတ်သီးကို အစိမ်းဖျော်တာလေ။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပန်းရောင်းသူတွေလဲ ပေါ်မှပေါ့။ ပန်းရောင်းသူများထဲက တစ်ယောက်တော့ ကွေ့ကောက်ဆင်းနေတဲ့ ကားလမ်းနဲ့အတူ သူပါ ရှေ့ကြိုရောက်နေတတ်တာ။ တစ်ကွေ့ပြီးတစ်ကွေ့ရယ်။ ရောင်းသူတော့မသိ။ မြင်ရသူတောင် ပင်ပန်းလွန်းလို့။

နောက်ဆုံးတော့ ကားထဲကတစ်ယောက် သနားလာလို့ နောက်တစ်ကွေ့တွေ့ရင် ပန်းကိုဝယ်မယ်တဲ့။ တကယ်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း ဝယ်လိုက်ရတာပေါ့။ မြန်မာဆိုတာ သဒ္ဓါတရားသက်သက်ကြောင့်သာ ကုသိုလ်လုပ်တတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သနားတတ် အားနာတတ်တဲ့စိတ်ကြောင့်လဲ သူများအတွက် အဆင်ပြေစေဖို့ ကုသိုလ်လုပ်တတ်ပါတယ်။ သာဓု သာဓု သာဓု . . . ။

လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ အလာတုန်းက နားခဲ့တဲ့ဆိုင်မှာ ခဏနားပြီး

လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသေး။ အကွေ့အကောက်များတဲ့လမ်းက လူကို မူးစေပုံရတယ်။ တချို့မူးလို့ အိပ်ပျော်နေကြရဲ့။ တချို့ကတော့ မမူးဘဲ အိပ်နေကြတယ်ထင်ပါ။

ကနီကိုရောက်တော့ ညနေစောင်းနေပြီ။ စွယ်တော်ကို ထပ်ဖူးရဦးမယ်ဆိုတော့ ပင်ပန်းတာတွေတောင် ပျောက်သွားတယ်။ ကျောင်းမှာ ခဏတာအနားယူကြပြီး စွယ်တော်ဖူးသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒီနေ့လဲ မနေ့ကအတိုင်း အဖြူတူညီဝတ်စုံနဲ့ တန်းစီသွားကြပေါ့။

စွယ်တော်တိုက်ထဲရောက်တာနဲ့ နှစ်ယောက်တစ်တန်းထိုင်ကြပြီး တရားမှတ်ကြတယ်။ စွယ်တော်ပြတိုက်မှာပေါ့။ ဆူနေတဲ့အသံကြားမှာ ငြိမ်သက်စွာ တရားထိုင်နေသူတွေကိုတွေ့ရတော့ စိတ်ထဲအလိုလို ကြည်နူးမိသား။ တရားထိုင်လို့အပြီး ဘေးကိုကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလို့ အံ့ဩရသေး။ ကားမူးလွန်းလို့ စွယ်တော် မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုပြီး အနားယူကာကျန်ခဲ့သူ။ ဒါပေမယ့် သဒ္ဓါတရားက တားမရဘူးလေ။ စွယ်တော်ဆီ ရောက်အောင်လာခဲ့ပြီ။ ကောင်းလေစွ။

စွယ်တော်ဖူးဖို့အချိန်ရောက်လို့ တရားထိုင်တဲ့နေရာက အဆင်းလမ်းမှာစုပြီး စွယ်တော်မှာလှူဖို့ လက်စွပ်တွေ၊ နားကပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ ချွတ်နေကြလေရဲ့။ မနေ့ကလှူခဲ့ပြီးပြီမို့ အလှူရပ်သွားပြီထင်ခဲ့တာ။ ဒီနေ့မှ ပိုမိုလို့ကို အလှူရှင်တွေကပေါသေး။

လက်စွပ်ခြောက်ကွင်း၊ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ လော့ကက်သီး နှစ်လုံးနဲ့ နားကပ်ငါးရံကို လှူဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားလေရဲ့။ သဒ္ဓါတရားတွေကောင်းလိုက်တာ။ အလှူပစ္စည်းလက်ခံထားသူလဲ ပြောပါတယ်။ သဒ္ဓါနဲ့လှူဖို့လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကိုကိုင်ရင်း ကိလေသာတွေမပေါ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့အတွက် အလှူရှင်များကို ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကူးစက်သွားတတ်တာပဲမို့လား။ ဒီလိုမျိုးကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် သံသရာထဲကျင်လည်

ရဦးမယ်ဆိုရင် လောကီပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မရှိဆိုတဲ့စကား မကြားရပါစေနဲ့လို့ တောင်းဆိုပြုမိရဲ့။ အများကိုလှူလဲလှူ ကူလဲကူနိုင် အောင်လို့ပါ။ ဘဝဒုက္ခဆိုတာ ကြုံတွေ့လာခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒုက္ခကိုသိတဲ့ ဉာဏ်ပေါ်ပြီး မသိဆိုတဲ့စကား မကြားသောကိုယ်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရပါ၏လို့ သဒ္ဓါကိုအသုံးချရင်း မရှိဆိုတဲ့စကား၊ ပညာ ကိုအသုံးချရင်း မသိဆိုတဲ့စကား မကြားရပါစေကြောင်း တောင်းဆို ချွေကာ ဆန္ဒပြုခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်နဲ့ အများတကာလုပ်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်များကို နီးနေ ဝေးနေ၊ မြင်ရ၊ မမြင်ရ၊ ရောက်သူ၊ မရောက်သူ၊ ဖတ်ရသူ၊ မဖတ်ရသူ အားလုံး မိမိတို့နဲ့ထပ်တူ ကုသိုလ်အမျှရပါစေကြောင်း ရင်းတွင်းတစ်နေရာမှ အမျှပေးဝေလိုက်ပါ၏။ သာဓုခေါ်ကာ ကုသိုလ်အမျှရ၍ ဒုက္ခမှလွတ်ကြောင်း များကို ကျင့်သုံးနိုင်ကြပါစေရယ်လို့။

ကန္တိမြန်မာကျောင်းကိုရောက်တာနဲ့ မနက်ဖြန်ခရီးစဉ်အတွက် ချက်ကြ ပြုတ်ကြပေါ့။ မပြီးသေးတဲ့ချက်ပြုတ်မှုကို ခဏရပ်ပြီး ကန္တိကျောင်းဆရာတော် ဦးအာစိဏ္ဏကို ကန်တော့ကြပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ သြဝါဒကိုခံယူကြပြီးနောက် ကန္တိမြန်မာကျောင်းမှာ အသစ်ဆောက်လုပ်နေတဲ့ကျောင်းတော်မှာ လိုအပ်နေ တဲ့ ဖြည့်စရာများအတွက် ငွေစုလှူခဲ့ပါတယ်။

လာရောက်တည်းခိုသူများ အလွယ်တကူ အနားယူနိုင်စေဖို့ ကျောင်း သစ်မှာလိုအပ်နေတဲ့ ကုဋ်နဲ့မွေ့ယာ၊ ဧည့်သည်များ အလှူလုပ်တဲ့အခါ ကြ ရောက်လာသူများ အလွယ်တကူနားနေကာ သုံးဆောင်နိုင်စေဖို့ ဧည့်သည် အယောက် (၅၀)ကျော်အသုံးပြုနိုင်မယ့် ကုလားထိုင်နဲ့ စားပွဲများအတွက် စင်္ကာပူဒေါ်လာ (၆၃၀၀) နဲ့ ရူပီးငွေ ၃-သိန်းကျော်ကို လှူဒါန်းကြပါတယ်။ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဆရာတော်ကိုလဲ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၆၀၀) လှူဒါန်းခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတော်မှ စွယ်တော်နဲ့ပတ်သက်တာများကို ရှင်းပြပေးပါတယ်။

မသိသေးတာကို သိခွင့်ရသလို သိပြီးသားများလဲ တိကျသွားစေပါတယ်။ ကန်
တော့ပြီးတော့ မအိပ်နိုင်ကြသေးဘူး။ အချိန်တွေသာကုန်သွားတာ လုပ်စရာ
ကရှိတုန်း။ ဒီညက ကန္နီရဲ့နောက်ဆုံးညလေ။ ခရီးစဉ်အတွက် ပြင်ဆင်ရသေး
တာပေါ့။ ညကိုနှုတ်မဆက်ချင်ပေမဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်း . . . ။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ နူဝါလဇလိယမြို့ (Nuwara Eliya)
- ၂။ နူဝါလဇလိယမြို့ (Nuwara Eliya)
- ၃။ ကန္နီစွယ်တော်တိုက်
- ၄။ သဒ္ဓါနှင့် နေကွမ (ယုံကြည်မ.နှင့် စွန်လွတ်အနစ်နာခံမှု)
- ၅။ စွယ်တော်တိုက်ပရဂျက်
- ၆။ ကန္နီကျောင်းဆရာတော်ထံ အလှူငွေများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းစဉ်

နဝါလභෙලියා(Nuwara Eliya)

နဝါလභෙලියා(Nuwara Eliya)

ကန္တိစွယ်တော်တိုက်

သဒ္ဓါ နှင့် နေကွမ (ယုံကြည်မှုနှင့်စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှု)

စွယ်တော်တိုက်ပရဝုဏ်

ကန္တိကျောင်းဆရာတော်ထံ အလှူငွေများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းစဉ်

လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း
(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၆.၀၃.၂၀၁၆ စနေနေ့)
အပိုင်း (၁၉)

မနက်စောစောထကြပြီး ချက်ပြုတ်ကာ မနက်စာနဲ့နေ့လယ်စာ ချက်
သူကချက်၊ ကျောင်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်သူကလုပ်နဲ့။ နေခဲ့တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်
ကြောင့် ဘာဆိုဘာမှ မကျန်ရလေအောင် အကုန်သန့်ရှင်းပေးခဲ့ကြပါတယ်။
မနက်စာချက်တာက ကျောင်းကဆရာတော်အတွက် သက်သက်ပဲ ချက်နိုင်ခဲ့
တယ်။ ခရီးသွားဆရာတော်နှစ်ပါးကတော့ ခရီးသွားရင်းနဲ့ဘုဉ်းပေးကြမယ်ဆို
တော့ လမ်းမှာပဲအဆင်ပြေသလိုပေါ့။ သွားရမယ့်ခရီးကဝေးသေးတာမို့
အစောကြီးပြင်ဆင်ထားကြရတာ။ ပစ္စည်းတွေကားပေါ်တင်နဲ့ လူတွေပျားပိတုန်း
တွေလို အလုပ်တွေရှုပ်လို့။

အားလုံးပြီးတာနဲ့ ကားစထွက်ပြီ။ **အခုသွားရမှာက သီဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့**
အစွန်ဆုံးနေရာကို။ ထိပ်ဆုံးနေရာက နာဂဒီပကျွန်း၊ အောက်ဆုံးက
ဂေါ (Galle)။ တောင်အာရှရဲ့မြေအစွန်ဟာ ဂေါမြို့မှာဖြစ်ပါသတဲ့။ သာသနာ
အထိမ်းအမှတ်ရာဇဝင်တွေမရှိပေမဲ့ အမှတ်ရစရာ၊ မှတ်သားစရာတွေရှိနေ
တာကြောင့် သွားကြရတာ။

မနက်စာ မစားရသေးလို့ ဗိုက်ဆာကြောင်း အသံတွေထွက်လာကြ
တယ်။ သူတို့လဲ သတိ၊ ဝီရိယကောင်းသား။ ကားသွားရင်းနဲ့ ဆိုင်ကို ဝိုင်းရှာ

ပေးကြတယ်။ ကားသမားက သူစားနေကျဆိုင်ကို ရောက်အောင်မောင်းပေး ပေမယ့် ဒီနေ့မှဆိုင်က ပိတ်ထားရသတဲ့။ စားကံ မပါတာလား။ ပရိသတ်များ ကတော့ မလျှော့သေး။ ဟိုဆိုင်တွေ့အော်၊ ဒီဆိုင်တွေ့အော်နဲ့ စည်ကားလို့။ အခုမှ ကလေးဘဝပြန်ရောက်ကြရတာ။ ငယ်ငယ်ကလဲ ဗိုက်ဆာလို့ အော်ခဲ့ရ သေးတယ်မို့လား။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ သီဟိုဠ်ခရီးစဉ်ဟာ အမှတ်ရစရာ သက်သက်ပါလို့။

ကိုလံဘိုဖက်ရောက်တာနဲ့ မြို့ရှောင်လမ်းကို တည်ဆောက်ပေးထား တာ။ ကောင်းလိုက်တာလေ။ လမ်းကဖြောင့်နေသလို ခရီးကရှင်းတော့ ဝေးတဲ့ ခရီးတစ်ခုဖြစ်ပေမယ့်လို့ နီးနေသလိုပါပဲ။ လမ်းဘေးဝဲယာ တစ်လျှောက်မှာလဲ သစ်ပင်တောတောင်တွေက လူကိုလန်းစေပါတယ်။ လမ်းတဝက်ရောက်တော့ ခဏနားပေးပါတယ်။ နားတဲ့နေရာမှာ စားသောက်ဆိုင်တွေအများကြီး လုပ်ပေး ထားတယ်။ အပြန်ခရီးမှပဲ စားကြရမယ်ဆိုတော့ ဆက်သွားရပြီပေါ့။

ဂေါ်ကို ရောက်ပါပြီ။ တကယ့်ကို ပင်လယ်ကမ်းခြေမြို့တစ်မြို့ပါပဲ။ ဒီမြို့ လေးဟာ (၂၀၀၄)ခု ဒီဇင်ဘာ ဆူနာမီဒဏ်ကို ခံခဲ့ရတဲ့မြို့တဲ့။ ဒါကြောင့် ကွယ် လွန်သွားသူတွေကိုရည်စူးပြီး ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်အားလုံးကို ရကြပါစေ အမျှဝေကာ မေတ္တာပို့မိရဲ့။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ အတွေ့အကြုံကိုခံစားရတဲ့ ရွာတစ်ရွာ ရှိပါသေးသတဲ့။ ဂေါ်မြို့လေးကိုမရောက်ခင်မှာရှိတဲ့ ကမ်းခြေရွာတန်းလေးတွေ ပေါ့။ လူအယောက်ပေါင်း သုံးသောင်းလောက်ပျောက်ဆုံးပြီး အိမ်ကတုံးတွေ ပဲ ကျန်တဲ့နေရာတွေပါတဲ့။ အဲဒီနေရာတွေကိုပါမှန်းပြီး အမျှဝေမိတယ်။

တောင်အာရှရဲ့ မြေအစွန်တည်နေရာမှာ ပေါ်တူဂီခံတပ်၊ ဒတ်ချ်ခံတပ် တည်ဆောက်ထားတယ်။ တချို့အဆောက်အဦးတွေက (၁၆) ရာစုလောက်က တည်ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အဦးတွေရယ်။ ထိန်းသိမ်းထားတာကောင်း တော့ အခုထိ မပျက်မစီး တည်ရှိတုန်းပဲ။ တချို့အဆောက်အဦးကို ငှားထားပြီး ဆိုင်တွေဖွင့်ထားတာလဲတွေ့ရသေး။

ကောင်းလွန်းတဲ့သဘာဝရှုခင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့မြို့လေးလို့ ပြောရင်

လဲ ရမယ်ထင်ပါတယ်။ ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်မှာ သစ်ပင်ကြီးတွေစိုက်ထားတာလဲ သဘောခွေ့ မနောတွေ့စရာ။ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ဆို အတော့်ကိုကြီးတာ။ အဲဒီသစ်ပင်အောက်မှာပဲ ပင်လယ်ပြင်အရသာကို ခံစားရင်း နေ့လယ်စာကို စားခဲ့ကြတာ။

သီဟိုဠ်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်စားခဲ့တဲ့ နေ့လယ်စာတွေထဲမှာ ဒီနေ့ဟာ အကောင်းဆုံးထင်ပါတယ်။ တောင်အာရှရဲ့မြေအစွန်မှာ စားရလို့လဲပါမှာပေါ့။ သီဟိုဠ်နိုင်ငံရဲ့အထက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ နာဂဒီပကျွန်းမှာ နေ့လယ်စာစားခဲ့ဖူးသလို နိုင်ငံရဲ့အောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့အပြင် တောင်အာရှရဲ့မြေအဆုံးမှာလဲ နေ့လယ်စာ စားခဲ့ဖူးပြီ။ အထက်ပိုင်းမှာတော့ မုန့်ထမင်း နေ့လယ်စာပေါ့။

သာယာလှပတဲ့ မြင်ကွင်းတွေက ကြည့်မဆုံးအောင်ပါပဲ။ လှိုင်းသံ လေသံတွေကလဲ သဘာဝအလှကို ထောက်ပံ့ပေးနေသလို။ သဘာဝအလှ အကြောင်း၊ တောင်အာရှရဲ့မြေအစွန်အကြောင်း စာဖွဲ့လို့မီနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး လေ။ နေ့လယ်စာစားပြီးတော့ ရေခဲမုန့်စားသူစား၊ သက်ရက်သီး ဝါးသူဝါး၊ အုန်းရေသောက်သူသောက်နဲ့ စုံလို့။ ဓာတ်ပုံရိုက်သူတွေကလဲ မနဲမနော။ လုပ်စရာတွေ ကုန်သွားတော့ လုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်ကြပြန်ရော။

အဝေးတစ်နေရာမှာ ကိုယ့်ထဲကလူတွေ ထီးတစ်လက်စီကိုင်ပြီး တန်းစီ နေကြတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဘာများလုပ်နေကြလဲပေါ့။ နေပူကြီးထဲမှာလေ။ မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်မတတ် ကြည့်နေကြတာကိုတွေ့တော့ ကိုယ်လဲမနေနိုင် သွားစပ်စုမိတယ်လေ။ အားပါးပါး။ ပုံတူဆွဲတာကို ကြည့်နေကြတာကိုး။ သိပါ ဘူး။ ဘာများလုပ်နေပါလိမ့်လို့။ ကြည့်ရုံသက်သက်ပဲထင်တာ။ သူတို့ရဲ့ပုံတူကို ပါ ဆွဲချင်လို့ တန်းစီကာစောင့်နေကြပါသတဲ့။

ကောင်းလိုက်တဲ့နွဲ့။ နေပူထဲ လျှောက်ရမှာကြောက်နေသူတွေ ပုံတူ အတွက် နေပူမှာ တန်းစီနေကြလေရဲ့။ တန်းစီသူတွေများနေပေမယ့် ဆွဲခွင့်ရသူ က စုံတွဲတစ်တွဲထဲရယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ကားက ခရီးဆက်ရတော့မှာမို့လေ။ အဲလိုမှန်းသိရင် တန်းမစီပါဘူးရှင်ရယ်လို့များ ရင်တွင်းစကားဆိုနေလေမလား။

ဟိုတယ်ရှိရာကို ပြန်လာကြရပြီ။ အခုပြန်လာတာဟာ သီဟိုဠ်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့အတွက်ပါပဲ။ လမ်းတစ်လျှောက် ကားပေါ်မှာ အလှူခံပေါ်လာတာလဲ စိတ်ဝင်စားစရာ။ ဘုရားဖူးလာသူ သူတော်စင်အားလုံးမှာ ရှုပီးငွေရှိရင် အားလုံး အလှူထည့်ဝင်ကြဖို့ ဆော်ဩနေလေရဲ့။ ဆရာတော်နှစ်ပါးအပါအဝင် ရှုပီးရှိရင် ထည့်ရမယ့်ပုံ။ အလှူငွေမထည့်ရင် ဗိုက်နာမယ်၊ ခေါင်းမူးမယ်၊ ခေါင်းကိုက်မယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်သောသူရဲ့ ဆုပေးသံကိုကြားတော့ အလှူငွေ မထည့်ဘဲ မနေရဲတော့။ တစ်ကျပ်ရှိတဲ့လူကအစ ထည့်ရပြီ။ တစ်ယောက်က အပြန်သုံးစရာ ရှိသေးလို့ပြောတာတောင် ဗိုက်နာရင် တာဝန်မယူဆိုတဲ့ဆုကြောင့် သူလဲ အလှူငွေထည့်ရပြီ။ အလှူငွေကောက်ခံသူက ခွက်ကိုမသုံးဘူး။

ဆောင်းတဲ့ဦးထုပ်ကို အသုံးပြုပြီး ပန်းတွေ့ရင်ကပ်တတ်တဲ့ လိပ်ပြာလို လူတွေ့ရင် အလှူခံလေပြီ။ ပေးတဲ့ဆုပြည့်တယ် ပြောရမလားမသိ။ ဘုရားဖူးအားလုံး တစ်ယောက်မှ မနေရဲဘူး။ လက်ထဲ၊ အိတ်ထဲရှိနေတဲ့ ရှုပီးအားလုံးကို အလှူထည့်ကြရပြီ။ ရလာတဲ့ငွေ အားလုံးကို ဒီနေ့စားမယ့် အစားအသောက်နဲ့ ညနေစားမယ့် ဒံပေါက်အတွက်အပြင် မနက်ဖြန်စားမဲ့နေ့လယ်စာနဲ့ လေယာဉ်ကွင်းမှာသောက်မဲ့ကော်ဖီအတွက် အသုံးပြုမှာတဲ့လေ။ လှူရတာ တန်ပါတယ်။ ပျော်စရာခရီးတစ်ခုပါပဲ။

အလှူငွေထည့်ရခြင်းရဲ့အကျိုးကို ချက်ချင်းခံစားရပြီ။ လမ်းတဝက်မှာ ရပ်ပြီး အအေးသောက်ကြရတာကိုး။ ကိုယ်ကြိုက်တာကို ကိုယ်တိုင်မှာနိုင်တယ်လေ။ ကြိုက်တာသုံးဆောင်ပေါ့။ အားလုံးအတွက်ရှင်းမှာက ခုနကဦးထုပ်ထဲက ရတဲ့ငွေနဲ့လေ။ ညနေအတွက် ဒံပေါက်တွေကိုပါ မှာထားလိုက်သေး။ ဆုပေးကာ အလှူခံသူနဲ့ ဦးထုပ်ကိုင်ကာ အလှူခံသူများကို ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိတယ်။

လေယာဉ်ကွင်းနားက Euro star Hotel ကို တကျော့ပြန်ရောက်ပြီ။ ပစ္စည်းတွေချ၊ အခန်းတွေယူပြီး ညစာစားဖို့ပြင်ကြပေါ့။ ညစာစားနေတုန်း သီဟိုဠ်သားနှစ်ယောက်က ရိုမန်တစ်ဆန်ဆန် အတီးအမှုတ်နဲ့ သီချင်းတွေလာဆိုနေ

လေရဲ့။ အနောက်တိုင်းရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက အတိုင်းပါပဲ။ မှိတ်တုတ်တုတ်မီးနဲ့ သာယာတဲ့သီးချင်သံက လိုက်ဖက်ပါတယ်။ စားသူများထဲက တစ်ယောက်ထဲပြီး ဆုငွေတွေကို ချီးမြှင့်သေးရဲ့။ သဘောကျလို့လား နားငြီးလို့လားဆိုတာကတော့ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲလေ။ သေချာတာကတော့ . . . သေချာတာပဲပေါ့။

သီဟိုဠ်ကိုနောက်ဆုံးအနေနဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ရမယ့်ညတစ်ညပါ။ အိပ်ရမှာ နှမြောပေမယ့် မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သဘာဝကြောင့် မှေးစက်ရတော့မယ်လေ။ သီဟိုဠ်ရဲ့ လှပတဲ့ညလေးရေ . . . ကောင်းသော ညချမ်းပါလို့။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ဂေါ်မြို့ကို အပေါ်စီးမှမြင်ရပုံ နှင့် ဂေါ်မြို့မြေပုံ
- ၂။ ဂေါ် (Galle) တောင်အာရှရဲ့ မြေအစွန် ဂေါ်မြို့ အမှတ်တရရှုခင်းများ

ဂေါ်မြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရပုံ နှင့် ဂေါ်မြို့မြေပုံ

ဂေါ် (Galle) - တောင်အာရှရဲ့ မြေအစွန် ဂေါ်မြို့အမှတ်တရရှာခင်းများ

“လင်္ကာဒီပ ခရီးသွားမှတ်တမ်း”

(သီရိလင်္ကာခရီး ၂၇.၀၃.၂၀၁၆ တနင်္ဂနွေနေ့)

အပိုင်း - ၂၀ (သို့မဟုတ်) နောက်ဆုံးအပိုင်း

ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေသိမ်းဖို့ စောစောပြင်ဆင်ရတာပေါ့။ မနက်စာ ဟိုတယ်မှာပဲ စားဖြစ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကားပေါ်တင်ပေါ့။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ မနက် (၈)နာရီကျော်ကျော်မှာ ဟိုတယ်ကနေ ထွက်ကြတယ်။

Sunday School (Dhamma School) လေ့လာစရာရှိလို့လေ။ ဟိုတယ်နဲ့မဝေးတဲ့နေရာမှာ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဝင်ပြီးလေ့လာကြတယ်။ တရားဓမ္မလေ့လာနေကြတဲ့ထဲမှာ အရွယ်စုံပါပဲ။ ကလေးက လူကြီးထိပေါ့။ ကျောင်းရဲ့ဆရာတော်လဲ ကိုယ်တိုင်လိုက်လံရှင်းပြပါတယ်။ ကျောင်းမှာလဲ ဓမ္မတရားကို လေ့လာနေကြတဲ့ ကျောင်းသားပေါင်း (၇၀၀)ကျော်ရှိပါသတဲ့။

ကျောင်းကကျဉ်းပေမဲ့ ရတဲ့နေရာမှာ အသုံးချသင်နေကြတာလေ။ ဗောဓိပင်အောက်၊ ဗောဓိပင်နား၊ ဘုရားဘေး၊ ကျောင်းတွင်း၊ ကျောင်းပြင် နေရာအစုံကို အသုံးချနေတာကိုတွေ့ရတော့ အားကျမိရဲ့။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သင်ပေးတဲ့ ဓမ္မသင်တန်းမို့လို့သာ Sunday School လို့ ခေါ်ကြတာရယ်။ တကယ်က ဓမ္မစာသင်ကျောင်း (Dhamma School) လို့ နာမည်ပေးထားတာ။

မြန်မာပြည်မှာပေါ်လာတဲ့ ဓမ္မစကူးလ်ကျောင်းဆိုတာလဲ သိဟိုဠ်ပြန်

ရဟန်းတော်များပူပေါင်းပြီး လုပ်ထားတဲ့ကျောင်းပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ အောင်မြင်စွာ ပြုနေတဲ့ ဓမ္မကျောင်းတော်များပေါ့။ ကျောင်းထဲဝင်ပြီးလေ့လာကြတော့ ကျောင်းသားတွေပျော်ပြီလေ။ ထုံးစံပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ကျောင်းကို ဧည့်သည်လာရင် မပြန်စေချင်ဘူး။ ဧည့်သည်ကို ခင်လို့ဆိုတာထက် စာမသင်ရလို့ပါ။ ငယ်ငယ်ကအဖြစ်ကို ပြန်လည်တွေးမိသေး။

သူတို့လေးတွေလဲ ချစ်ခင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ဖော်ရွေကြလေရဲ့။ ပြန်သွားမှာ ကိုတောင် စိုးမိနေပုံပါ။ လေ့လာပြီးလို့ ကားပေါ်တက်တာတောင် လက်တွေပြုနေသေး။ တချို့ဆို ကျောင်းတံတိုင်းနားကပ်ပြီးတောင် နာမည်မေး၊ နာမည်ပြောရင်း မိတ်ဆက်နေကြရဲ့။ ဆွေမျိုးတွေနဲ့တူပဲလို့တောင် အပြောခံရသေးတာလား။ ပုံစံကလဲတူတာကိုး။

စာသင်ပေးတဲ့ဆရာတွေတောင် ကျောင်းသားတွေကို မနိုင်ချင်တော့ဘူး။ ဧည့်များရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့်ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့လဲ ဌာနေကိုပြန်ရတော့တာပါပဲ။ စင်္ကာပူပြန်ဖို့သာ ပြောနေကြတာရယ် ပြန်ချင်ပုံမပေါ်ကြပါဘူး။ ကမ်းခြေသွားဦးမလားလို့မေးတော့ တစ်ယောက်မှမငြင်းကြဘူး။ အတော်လေး မသွားချင်ကြပုံဘဲ။

ကမ်းခြေထိ ကားကိုမောင်းလို့မရတော့ လမ်းမှာပဲ ကားကိုရပ်ပေးရတာ။ ကမ်းခြေကိုတော့ လမ်းလျှောက်ပေါ့။ ဆုံးစမရှိတဲ့ ပင်လယ်ပြာပြာကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကမ်းခြေရောက်တော့ အမောပြေပြီပေါ့။ သဲသောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ပင်ပန်းထားတာတွေကို ပင်လယ်ရေနဲ့ မျှောချလိုက်ပြီ။ မညီမညာ လှိုင်လုံးတွေက ကမ်းစပ်ကိုကြည့်စယ်နေလေရဲ့။ ပြန်ရတော့မယ်ဆိုပါမှ မပြန်ချင်အောင်လုပ်နေတာလား ပင်လယ်ပြင်ကြီးရယ်။

ကမ်းခြေလျှောက်နေတုန်း ပင်လယ်စာရောင်းနေတဲ့ ဆိုင်သေးသေးလေးတွေကိုတွေ့ရတယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီစပ်စုကြည့်တော့ ဂဏန်းကြော်တွေ ရောင်းနေတာတွေ့ရတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ကောင်စီ စမ်းသပ်ခွင့်ရပါတယ်။ တလမ်းလုံး ချီလီခွက် (Chilly Crab ကိုမဆိုလို့ ငရုပ်သီးခွက်ကိုသာဆိုလိုသည်)

အကြောင်း ပြောလာကြတယ်။ အဲဒါ Chilly Crab ထင်ပြီး ငရုပ်သီးခွက်ကို စားမယ်လို့ ချည်းပြောသူကလဲရှိသေး။ အခုတော့ ဂဏန်းကြော်နဲ့ပဲ ကျေနပ် လိုက်ရတော့တာပေါ့။

ကမ်းခြေပြီးတော့ နေ့လယ်စာစားဖို့ စားသောက်ဆိုင်သွားကြပေါ့။ ဒီ တစ်ခေါက်အတွက် သီဟိုဠ်ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့လယ်စာဖြစ်မှာပါ။ ပြန်ရတော့မယ် ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ အစားပျက်ကြမလားမှတ်တယ် မပြောင်းလဲတဲ့အခြေအနေပါပဲ။ အားလုံးကတော့ လာတုန်းကအတိုင်း ပုံမှန်။ ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတာ ဓမ္မမှာပဲ ရှိတယ်ထင်ပါ။ အစားမှာတော့ မရှိရေးချမရှိ။ အုန်းရည်ပါ အဆစ်ပါသေး။

နေ့လယ်စာစားပြီးတာနဲ့ လေယာဉ်ကွင်းဆင်းခဲ့ကြပြီ။ ပစ္စည်းတွေချပြီး ကားသမားတွေကို နှုတ်ဆက်ပေါ့။ မပြောင်းလဲတဲ့ သီဟိုဠ်သားတွေရဲ့ အပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်နေလေရဲ့။ စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ပစ္စည်းတွေအပ်ပေါ့။ ပစ္စည်းအပ်ပြီးထွက်လာသူတစ်ယောက်က တို့စာအုပ်မှာ အထွက်တုံးလဲ မထုပါလား တဲ့။ ဘယ်လိုသွားထုမှာတုန်း Immigration ဖြတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကားစီးရတဲ့ရက်တွေများလို့ လူလဲ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်း မသိတော့ပါဘူး။

အားလုံးပြီးသွားတော့ လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာ အမှတ်တရဓာတ်ပုံ စုရိုက် ကြသေး။ ပြီးတော့ ကော်ဖီသောက်ကြပေါ့။ သီဟိုဠ်လေယာဉ်ကွင်းက ကော်ဖီ ပိုလို့ ဈေးကြီးနေပါပေါ့လား။ ဒါပေမယ့် သောက်ကြတာပါပဲ။ လေယာဉ်ထွက် ချိန်နီးပြီဆိုတော့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ကိုယ့်ခုံမှာ ကိုယ် ထိုင်ကြရင်း ကိုယ်ပိုင်အတွေးလေးတွေနဲ့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေကြရဲ့။

သွားခဲ့တဲ့ခရီးအကြောင်းကို တွေးနေကြမလား၊ မနက်ဖြန်တက်ရတော့ မဲ့ ရုံးအလုပ်အကြောင်းကို တွေးနေကြမလား၊ ဘာတွေကိုတွေးနေကြမလဲဆို တာ မသိနိုင်ပေမယ့် အားလုံးရဲ့ အတွေးထဲမှာတော့ သီဟိုဠ်နိုင်ငံကြီးကို နှုတ် ဆက်ခဲ့ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိကတော့ ကိုယ်စီရှိနေကြမှာပါ။

အရိယာတွေ အမြောက်အမြားရှိခဲ့တဲ့နေရာ၊ အရိယာခြေရာတွေ ထပ်ခဲ့တဲ့နေရာ၊ ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို စာပေအဖြစ်ပြောင်းလဲပေးခဲ့တဲ့

နေရာ၊ သီဟိုဠ်စာပေနေ့ရှိခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓစာပေများကို ပါဠိစာပေအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ သီဟိုဠ်သာသနာမှ ကမ္ဘာ့သာသနာဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်း ခဲ့တဲ့နေရာ၊ သာသနာ့သမိုင်း ဗုဒ္ဓသမိုင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့နေရာ၊ သစ္စာ အသိတရားကို ဖြည့်ပေးခဲ့တဲ့ ဗောဓိပင်ရှိတဲ့နေရာ၊ ဗုဒ္ဓတကယ်ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကို သက်သေပြနိုင်တဲ့အထိ စွယ်တော်ဓာတ်ကို ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ နေရာများကို နှလုံးသားထဲ ထည့်သိမ်းထားရင်း အမြဲသတိရနေမှာပါ မြတ်သီဟိုဠ်။

ပုံတော်များကို ဂုဏ်တော်အဖြစ်ပုံဖော်ရင်း သီဟိုဠ်နိုင်ငံကြီးကို လေ ပေါ်မှ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါရဲ့။

ဓာတ်ပုံ အညွှန်း

- ၁။ ယူရိုစတားဟိုတယ်အနီးရှိ (Dhamma School) ဓမ္မစာသင်ကျောင်း
- ၂။ ယူရိုစတားဟိုတယ်အနီးရှိ (Dhamma School) ဓမ္မစာသင်ကျောင်း
- ၃။ သီဟိုဠ်နိုင်ငံလေယာဉ်ကွင်းအတွင်း
အမှတ်တရ စုပေါင်းဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်

ယူရိုစတားဟိုတယ်အနီးရှိ ဓမ္မစာသင်ကျောင်း

ယူရိုစတားဟိုတယ်အနီးရှိ ဓမ္မစာသင်ကျောင်း

သီဟိုဠ်နိုင်ငံ လေယာဉ်ကွင်းအတွင်း စုပေါင်းအမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်

သီရိလင်္ကာခရီးလိုက်ပါကြသူများ

- ၁။ ဆရာတော် ဦးထာဝရ
- ၂။ ပညာပါရမီဆရာတော် ဦးဉာဏဝရ
- ၃။ ကိုစိုးမင်းထွဋ်
- ၄။ ကိုအောင်သက်ခိုင်
- ၅။ မအိဖြူလှိုင်
- ၆။ မနန်းခင်ထွေး
- ၇။ မတင်တင်သော်
- ၈။ မလှလှဝင်း
- ၉။ ကိုမင်းဇော်
- ၁၀။ မခိုင်ဇင်
- ၁၁။ မကြည်မေဦး
- ၁၂။ မအေးသီတာသန့်
- ၁၃။ မအိကေဖြိုး
- ၁၄။ မခင်မာလာသိန်း
- ၁၅။ မဝင်းသန္တာ
- ၁၆။ ကိုဝင်းမင်း
- ၁၇။ မကျော့ကေခိုင်
- ၁၈။ မနီလာခိုင်
- ၁၉။ ဦးဇော်ညွန့်
- ၂၀။ ဒေါ်စန်းစန်းလွင်
- ၂၁။ ကိုကွန်းဇော်ဦး
- ၂၂။ မဝတ်ရည်တင်
- ၂၃။ မနန်းမိုဟွမ်

- ၂၄။ မနန်းဝင်းစန္ဒာ
- ၂၅။ မတင်ဇာလင်း
- ၂၆။ မရွှေစင်မြတ်
- ၂၇။ ဒေါ်သိင်္ဂီထွေး
- ၂၈။ ဦးဝေလင်းမောင်
- ၂၉။ မနွယ်နွယ်သိမ့်
- ၃၀။ မသန့်အေး
- ၃၁။ မမေမွန်ဦး
- ၃၂။ မမေသင်းအေး
- ၃၃။ မသွဲ့နုစိုး
- ၃၄။ မသင်းယုလှိုင်
- ၃၅။ မမေဇင်နှင်းအေး
- ၃၆။ မနန်းခမ်းလှိုင်
- ၃၇။ မတင်ထားနွယ်
- ၃၈။ မစိမ်းနုအေး
- ၃၉။ ဒေါ်သူဇာအေး

ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အားလုံးကို အမျှပေးဝေပါ၏။
 နတ်လူသာဓု ခေါ် စေသော် . . . ။

ပညာပါရမီဆရာတော်

